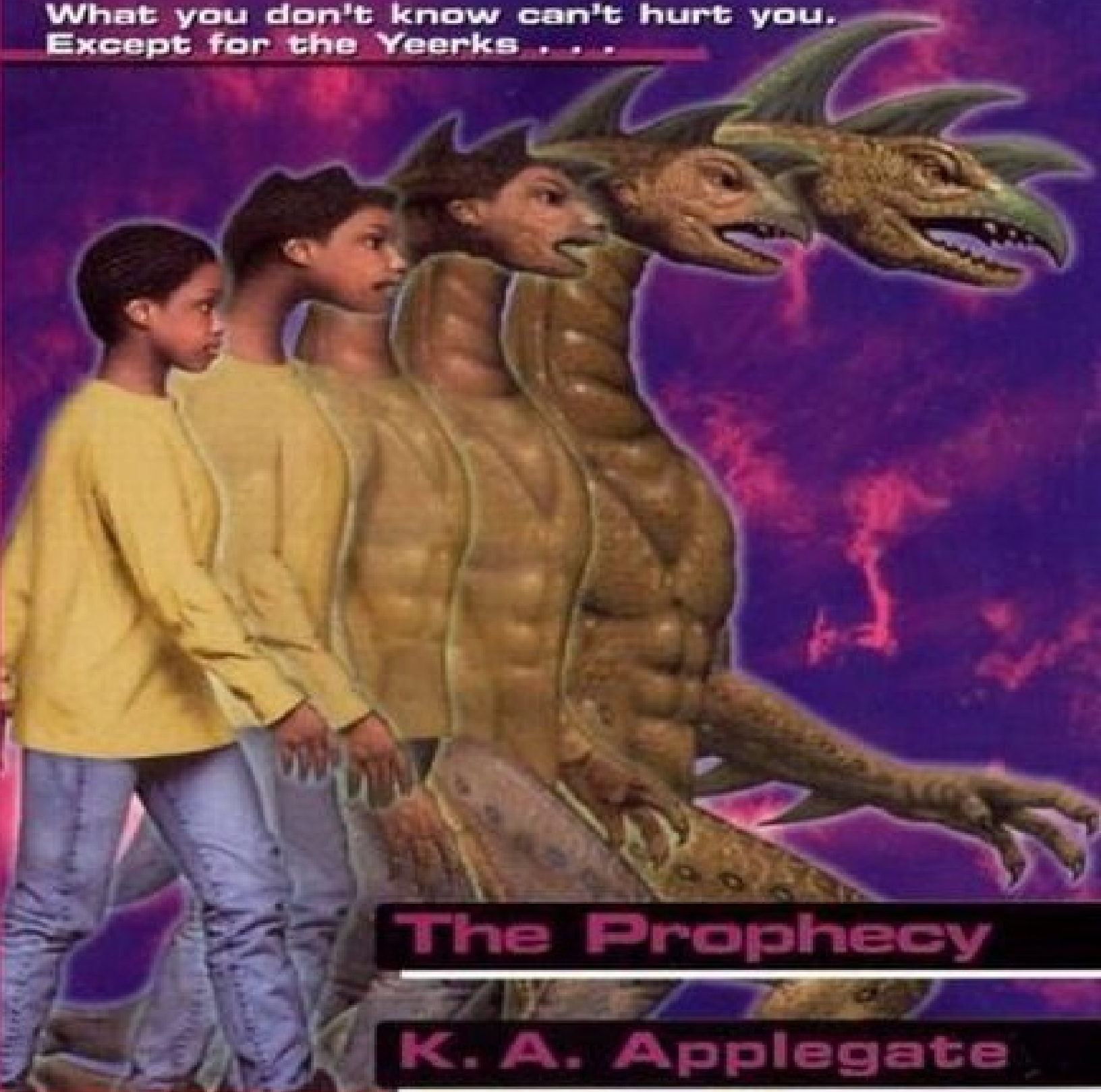

ANIMORPHS

What you don't know can't hurt you.
Except for the Yeerks . . .

The Prophecy

K. A. Applegate

SCHOLASTIC

Lời Tiên Tri

Series Animorphs Phần 34

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 33](#)

[NGÔI VỊ CHỦ NHÂN](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

[\[6\]](#)

[\[7\]](#)

[\[8\]](#)

[\[9\]](#)

[\[10\]](#)

[\[11\]](#)

[\[12\]](#)

[\[13\]](#)

[\[14\]](#)

TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 33

TẬP 33: ÁO GIÁC KINH HOÀNG

1. Người kể chuyện:

Tobias.

2. Nội dung:

Bọn Yeerk đã hoàn tất việc chế tạo Tia Phản Biến (AMR) và muốn thử nghiệm trên thực tế. Với quyết tâm không để bọn Yeerk đưa sản phẩm này vào sử dụng, hội Animorphs lập kế hoạch để Tobias bị bắt và trở thành vật thí nghiệm cho chúng. Bởi bọn Yeerk không biết lối điều khiển điều khiển đồ chính là hình hài thật của Tobias, chúng sẽ bị mắc lừa tưởng rằng sản phẩm Tia Phản Biến của chúng không hoạt động. Để tăng thêm tính thuyết phục, Tobias hấp thụ ADN của Ax, thỉnh thoảng sẽ biến hình thành người Andalite khiến bọn Yeerk tưởng rằng Tobias đang hoàn hình. Rachel sẽ biến thành ruồi nấp trong lớp lông điều khiển của Tobias, nhằm nắm được vị trí giam giữ Tobias, rồi sẽ ra ngoài báo cho các thành viên khác trong hội đột nhập giải cứu Tobias và phá hủy thiết bị Tia Phản Biến. Nhưng thật không may, Taylor, phó-Visser 51 đã dùng thuốc mê đánh ngất 2 bạn trẻ. Tám cặp ruồi xui xẻo, Rachel không thể bám được vào lông Tobias, rớt oạch xuống sàn. Và chỉ còn một mình Tobias bị giam trong lồng kính và bị Taylor tra tấn bằng thiết bị điều khiển phần não bộ kiểm soát cảm xúc. Tobias gần như bị phát điên sau khi phải trải qua một loạt cảm giác đau đớn cũng như êm dịu và những hồi ức. Quá trình tra tấn này khiến Tobias mém chết. Lúc ấy, cậu đã nói chuyện với Elfangor - người cha Andalite của mình. Ông đã chia sẻ với cậu những ký ức của ông về kinh nghiệm chiến đấu, về những băn khoăn của ông mỗi khi cần quyết định phải hành động như thế nào. Chính những chia sẻ ký ức với người cha Andalite đã tiếp thêm sức mạnh cho Tobias chống chọi với những trận tra tấn của bọn Yeerk.

Tobias được Ax và các hội viên Animorphs khác giải cứu. Tobias thuyết phục Rachel không giết chết Taylor, cứ để sự trừng phạt mà Visser Ba dành cho mục tra tấn mục. Sau phi vụ này, cậu hỏi cậu là người hay là điều khiển hay là người Andalite vẫn cứ lớn vồn trong óc cậu mà cậu vẫn chưa tìm ra được lời giải đáp. Tuy nhiên, dù cậu là ai thì tình bạn giữa cậu và Rachel vẫn và ngày càng thân thiết.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, Ax

Taylor, phó-Visser 51

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake:

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias: Andalite (Ax)

Ax:

5. Những lối hình được sử dụng:

Jake: Cọp Siberi.

Marco: Ruồi, Khỉ đột.

Rachel: Ruồi, Gấu xám.

Cassie: Ruồi, Sói.

Tobias: Người, Andalite (Ax).

Ax: Người, Bọ chết.

NGÔI VỊ CHỦ NHÂN

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Cassie.

Chỉ Cassie thôi. Ít nhất đó là tất cả những gì tôi có thể nói cho bạn nghe. Không phải vì tôi nghĩ mình quá nổi tiếng nên chỉ cần một cái tên là đủ để người ta biết tôi là ai đâu. Tôi biết tôi không phải là Jewel hay Brandy hoặc Beck[1].

Tôi chỉ là một cô gái khá là bình thường. Nếu bạn có thấy tôi đang đi xuôi theo hành lang trường của bạn, chắc chắn bạn sẽ chẳng thèm ngó tôi dù chỉ một giây. Trừ phi, hôm đó là một trong những ngày mà từ trong túi quần jean của tôi thò ra một cái đuôi nho nhỏ của chú chim tôi nhận được sau những giờ làm việc cùng ba tại Đường thú hoang. Nếu đó là *một ngày-đuôi-chim*, may ra bạn sẽ giành cho tôi một cái nhìn “ồ-gớm-chưa-kìa.”

Nhưng tôi thực sự chỉ là một cô gái vóc dáng trung bình, theo tiêu chuẩn của bạn. Tôi cũng có họ và tên lót như mọi cô gái khác. Chỉ trừ việc tôi dành hầu hết thời gian của mình để ngăn chặn cuộc xâm lăng Trái Đất của bọn Yeerk.

Đó là lý do tại sao tôi chỉ có thể nói cho bạn biết tên của mình. Nếu bọn Yeerk biết họ của tôi, tôi sẽ chết. Không, còn tồi tệ hơn cả cái chết nữa kìa.

Để tôi cho các bạn vài thông tin chỉ dẫn[2] nhé.

Sự thật 1: Yeerk là một loài ký sinh ngoài hành tinh có hình dáng giống như những con sên nhỏ, xám xịt. Chúng xâm nhập vào vật chủ qua đường lỗ tai, rồi trải rộng cơ thể mềm oặt của mình ra trám vào từng khe nứt trong bộ não của vật chủ.

Sự thật 2: Bọn Yeerk đã bắt làm nô lệ rất nhiều loài, bao gồm người Hork-Bajir, người Gedds, Taxxon, mặc dù lũ Taxxon là những vật chủ tự nguyện. Bây giờ thì bọn Yeerk đã nhắm tới loài người, biến loài người thành một dạng vật chủ mới của chúng.

Sự thật 3: Bạn đã biết rằng có ai đó bị một tên Yeerk khống chế, kiểm soát. Bạn chỉ không biết người bị một tên Yeerk kiểm soát đó là ai mà thôi. Bọn Yeerk có thể tiếp cận ký ức của vật chủ và khiến họ hành xử như cách họ vẫn thường làm. Vật chủ, được gọi là Kẻ-bị-Mượn-xác, không thể tự làm bất cứ điều gì nếu tên Yeerk trong đầu ông ta, hay bà ta, không cho phép.

Sự thật 4: hội Animorph có thể là niềm hy vọng duy nhất của bạn để thoát khỏi số kiếp trở thành một Kẻ-bị-mượn-xác-người.

Hội Animorphs bao gồm tôi và bốn người bạn — Jake, Rachel, Marco, và Tobias. Một hoàng tử Andalite vĩ đại tên là Elfangor đã trao cho chúng tôi quyền năng hóa thú. Biết rằng mình sắp chết, ông không muốn ra đi mà bỏ lại Trái Đất không có chút phòng vệ nào chống lại bọn Yeerk. Ít lâu sau thì cậu em trai của Elfangor, Ax. Aximili-Esgarrouth-Isthill cũng gia nhập nhóm chúng tôi.

Sáu người chúng tôi thường hành động như một đội, nhưng đêm nay tôi có một nhiệm vụ bí

mật, và tôi không muốn có quá nhiều người tham gia. Tôi yêu cầu Rachel đi theo yểm trợ cho tôi, và dĩ nhiên là nhỏ ấy đồng ý.

Bạn nên nhìn thấy Rachel. Nhỏ trông cứ như là Stone Cold Steve Austin[3] đi ngang qua cùng với Hoa hậu tuổi thiếu niên nước Mỹ vậy. Không giống tôi, Rachel là một cô nhỏ có thể giành được phần thắng trọn vẹn trong cuộc đấu Tôi-quá-đặc-biệt-nên-tôi-chỉ-cần-một-cái-tên cho dù nhỏ không cần phải giữ bí mật nhân dạng của nhỏ.

"Vậy chúng ta sẽ vào hay sao đây?" Rachel hỏi tôi.

Tôi nói và ngược mắt nhìn lên căn nhà cổ kiểu Victoria đang chìm trong bóng tối. Căn nhà chỉ có một cửa sổ được thắp sáng. Cánh cửa lá sách cứ lập sập trên bản lề, tạo thành thứ âm thanh lít rít khiến cho mớ tóc sau gáy tôi dựng hết cả lên.

"Chúng ta sẽ vào trong," tôi trả lời, lờ đi cái cảm giác rờn rợn đó.

"Kế hoạch này của bồ thiệt là... để coi xem mình đang tìm từ gì để diễn tả cho thích hợp đây." Rachel nói. "Ồ, đúng rồi, thiệt khùng hết biết. Giống như trong *Looney Toeowww*[4] —"

Giọng Rachel tự dung biến thành tiếng "meo" cao vút. Nhỏ đang biến hình thành một con mèo xinh xắn, và thanh quản của nhỏ là thứ bị biến đổi đầu tiên.

"Tụi mình phải làm việc này," tôi nói với Rachel khi mũi của nhỏ thu hẹp lại và bộ lông mềm mại của mèo bắt đầu trở ra trên người nhỏ. "Chuyện sống còn đó."

Tôi quan sát Rachel thêm vài phút nữa. Tôi sẽ biến hình chuột, rồi cùng mèo-Rachel chui vào trong nhà. Tôi nghĩ chắc nhỏ cũng không cảm thấy bị xúc phạm khi tôi để nhỏ biến hình trước một chút: để nhỏ có thể kiểm soát được hoàn toàn lối hình biến trước khi tôi trở thành một con chuột nhỏ tí và ngon lành.

Khi cái đuôi mèo đen trắng vọt bung ra khỏi đốt xương cuối cùng của nhỏ, tôi quyết định rằng mình chờ đến lúc đó là được rồi. Tôi tập trung vào ADN chuột có sẵn trong máu mình và ngay lập tức thấy bàn tay mình héo quắt đi.

So với mấy đứa bạn, với tôi, biến hình dễ dàng hơn nhiều. Có thể là do tôi dành rất nhiều thời gian của mình để quần quanh mấy con thú, chăm sóc chúng. Tôi cũng không biết nữa.

Nhưng cho dù là với tôi đi nữa, biến hình không phải là một quá trình biến đổi lấy làm dễ chịu cho lắm. Không phải theo kiểu là đầu tiên thì cơ thể bạn co lại, rồi lông mọc dài ra, rồi tiếp đến là bộ ria và cái đuôi phụt ra.

Không phải thế đâu. Quá trình biến hình mất trật tự hơn, cũng gớm guốc hơn thế. Đấy, ngay như lúc này đây, tôi đã có những bàn tay bé tí nì, và tôi có thể cảm thấy những sợi lông thô và cứng đang vọt ra ở trên lưng. Nhưng, trong khi đó thì tôi trông vẫn giống tôi.

Hai tai tôi cuộn tròn lên đến đỉnh đầu, con ngươi thu nhỏ lại. Tôi có cảm giác nhộn nhạo khi ruột gan dịch chuyển và teo tóp đi. Mũi và miệng tôi kéo giãn ra, quện lại với nhau, và rồi tái định hình. Răng tôi trở nên nhọn hoắt. Tôi chúi về phía trước, vấp người xuống đất, xây xẩm mặt mày, và cơ thể tôi hóp lại bằng đúng kích thước của... của một con chuột. Cái đuôi trĩu lông, gầy guộc hiện ra. Tôi đã biến hình xong.

<Có lẽ chó chui ở bên hiên nhà, nhưng mùi chó trong sân thì đã phai rồi,> Rachel thông báo bằng giọng truyền.

Tim con chuột-tôi đập dì ðùng, trí não nhỏ bé của chuột ra lệnh cho tôi phải chạy xa khỏi con mèo. Tôi cố dần bản năng xuống, cũng hên đây hồng phải là lần đầu tiên tôi biến hình chuột, nếu không thì cũng khá mệt đấy.

<Bồ đi trước đi,> tôi bảo Rachel.

Nhỏ chạy khỏi bãi cỏ, cái lưng mèo mềm mại rạp sát mặt đất. Tôi chạy lon ton theo sau. Cửa cửa vào bụng và gãi gãi mũi tôi.

Rachel lướt qua lỗ chó chui không một tiếng động. <Bồ phải giữ cửa ngõ cho mình chứ.> tôi cựa nự. Tôi húc đầu vào cửa đập cho nó mở hé ra, rồi lách vào.

<Có duy nhất một ngọn đèn được thắp sáng thôi,> tôi nhắc Rachel. <Trên lầu. Bên trái í. Tụi mình thử tới đó trước nha.>

Chúng tôi đặt chân lên bậc cầu thang. Chắc tôi sẽ chẳng bao giờ leo hết tất cả các bậc thang này quá. Tôi quyết định dùng cách của chuột lắt. Tôi cắm móng vuốt sâu vào lớp gỗ và leo lên thanh vịn cầu thang. Rồi tôi chạy thẳng lên.

Dĩ nhiên, Rachel vẫn lên đến đỉnh thang trước tôi. Tôi nửa trèo, nửa chực té khỏi thanh vịn cầu thang và theo nhỏ đi xuôi theo hành lang tới căn phòng sáng đèn. Hý vọng là không quá trễ.

Tôi lén nhìn thật nhanh vào bên trong phòng. Ồ, cô giáo dạy toán của tôi đang ngồi bên bàn chấm bài. Ít ra thì tôi cũng đã đến đúng nơi.

Tôi lùi lại. <Tụi mình cần chờ cho tới khi...>

ÉÉÉÉÉ!

<Cổ đã thấy tụi mình!> Rachel hét. <Chạy! Chạy ra mau!>

<Hồng phải vậy đâu. Còi báo hiệu nước sôi đó. Cổ sẽ ra ngoài liền. Núp mau!>

Tôi nép sát vào tường, nhắm tịt mắt lại để cô giáo không thấy chúng nhấp nháy trong bóng tối.

Sàn nhà lay động. Liệu cô giáo có thấy tôi không nhỉ?

Không. Bàn chân to tướng của cổ xẹt ngang qua.

<Cơ hội của tụi mình đây rồi!> Rachel hớn hở la to. <Tới luôn đi!> Nhỏ lao bổ vào phòng và nhảy lên bàn. <Chính xác là mình cần tìm cái gì nào?>

<Một bức vẽ. Nó... à... vẽ một trái tim,> tôi lắp bắp trả lời, cố sức trèo lên cái chân bàn. Nhưng nó làm bằng kim loại nên móng vuốt tôi chẳng thể bám được.

<Mình thấy nó rồi,> Rachel xì xồ. <Cái bức vẽ trái tim bên trong đề “*Cassie mến Jake*” chứ gì? Kế bên còn có thêm thần ái tình cù lần nữa chứ.>

<Mình... ừm... mình vô tình nộp nó chung với bài kiểm tra toán. Lấy lệ đi, đừng hỏi lời thôi nữa,> tôi giục Rachel. <Cấm tiết lộ đó nha.>

<Cấm á?!>

<Chứ sao. Một-Từ-Cũng-Không.>

Rachel cười phá lên, ngoạm lấy tờ giấy tai hại rồi nhảy ra khỏi bàn. <Được rồi, bồ là bạn thân nhất của mình. Nên một-từ-cũng-không. Đặc biệt không nói "Ồ ồ, cái này không ngọt ngào sao?" và chắc chắn cũng không nói "Cassie đang y-yêu, Cassie đang y-yêu." Và mình sẽ không đòi nào nói—>

<Hừ, lẽ ra mình nên làm việc này một mình mới phải.>

CHƯƠNG 2

Không khí buổi đêm mơn man đôi cánh khi tôi bay về nhà. Móng vuốt cú của tôi quắp chặt mẫu giấy - không đòi nào tôi đánh mất nó lần nữa.

Thật không thể tin nổi là tôi lại đem nộp nó cho cô giáo. Hình như tình cảm đã biến trí óc tôi thành bột nhão hay sao ấy. Hồng biết Jake có bao giờ hành động ngớ ngẩn như vậy không, bởi vì cậu ấy cũng có cảm tình với tôi mà.

Chúng tôi chưa bao giờ nói về chủ đề đó. Chúng tôi thậm chí chưa bao giờ dùng cái từ "Y" đó khi nói chuyện với nhau. Đó là cách nói của Rachel. Cái từ "Y" đó đó.

Nhưng mặc dù cậu ấy không bao giờ công khai chuyện này nhưng tôi biết Jake mến tôi. Và tôi cũng biết là Jack biết tôi mến cậu ấy, mặc dù tôi cũng chưa bao giờ nói ra.

Mọi thứ hoàn toàn trong sáng khi chúng tôi hôn nhau. Đúng đó, mặc dù chúng tôi không đi vòng quanh tay-trong-tay như các cặp đôi khác nhưng chúng tôi đã có vài lần hôn nhau. Thường là ngay sau khi chúng tôi cố gắng sống sót được sau một vài vụ kinh khủng. Đó luôn luôn là một nụ hôn "không-thể-tin-được-là-chúng-ta-còn-sống".

Không phải tôi đang thanh minh đâu. Được rồi, cũng không hoàn toàn là như thế. Tôi phải thừa nhận là nếu hôn Jake sau khi xem một bộ phim thay vì sau một trận đánh hay một trải nghiệm mém chết khác thì hẳn sẽ rất thú vị.

Tôi nghiêng một bên cánh và quẹo gắt. Đường Thú hoang đã lọt vào tầm ngắm.

Hork-Bajir!

Hình dáng khác thường đáng sợ đó đang di chuyển băng qua những trăng tối, với cặp mắt cú tinh tường của tôi, rõ như ban ngày. Chỉ có một tên. Nhưng một thôi cũng đủ rồi.

Không lẽ nào nó lại có mặt ở đây! Không thể nào nó lại có mặt ở đây được! Bọn Yeerk đã biết tất cả rồi sao?

Không!

Trong óc tôi bỗng lóe lên hình ảnh ba mẹ bị những lưỡi gươm Hork-Bajir kẹp cổ lôi tuột đi. Rồi cảnh tượng những tên Yeerk khác ụp tới bắt các bạn tôi. Những cánh cửa bị tông đập ra, tia Nghiệt nã xối xả, những lưỡi gươm khua loang loáng. Rachel! Jake!

Không! Không!

Không thể lo lắng về những điều đó được. Không phải bây giờ, nào. Hãy tập trung nào! Phải ngăn tên Hork-Bajir này lại. Chỉ một tên này thôi. Rồi...

Hạ cánh xuống mé bên kia của nhà kho, hoàn hình, rồi biến thành sói, tấn công, tấn công!

Không có thời gian. Làm thế sẽ mất quá nhiều thời gian. Trễ mất! Tên Hork-Bajir có thể... Mà tên Hork-Bajir đơn độc này đang làm gì ở đây kia chứ? Chỉ có một mình hắn thôi sao? Không liên quan gì cả! Tập trung nào!

Rachel sẽ làm gì? Tấn công tên Hork-Bajir ngay lập tức. Nhỏ không thể đợi để biến hình. Nhỏ nhào xuống và cào gãi Hork-Bajir bằng các móng vuốt của mình.

Tấn công ngay.

Tôi nhắm vào tên Hork-Bajir và lao thẳng tới. Mục tiêu của tôi là đôi mắt. Và trong khi tên đó đang lơ đãng, tôi sẽ hoàn hình thành người rồi biến thành sói. Hay gấu trắng. Và sau đó sẽ là cuống họng hắn. Tôi hầu như đã cảm thấy mùi vị của thịt rồi.

Gần hơn. Gần hơn nữa. Móng vuốt giương ra, chuẩn bị tấn công. Thiên nhiên đã tạo ra cho cú - một loài chim oai vệ, một kẻ thầm lặng trong đêm những phẩm chất chuyên săn các con thú nhỏ.

Tôi bay giữa ánh sáng phía trên nhà kho và tên Hork-Bajir. Hắn quay ngoắt lại, cảnh giác với cái bóng của tôi. Hắn sẽ xé tôi làm đôi!

Rồi, trong ánh sáng hắt ra từ nhà kho, trong một giây chuyển động cuối cùng...

<Ááááá!>

Tôi thỉnh thoảng rút móng vuốt lại và quẹo gấp sang trái, lăn ịch xuống đất cách tên Hork-Bajir chừng một mét. Tuy không bị thương tích gì nhưng toàn thân tôi run lẩy bẩy.

Tôi nằm chèm mẹp trên đất, một cánh bị thân đè lên. <Chào Jara Hamee,> tôi lên tiếng. <Đi dạo đêm một mình hả?>

Té ra anh chàng Hork-Bajir này không phải là một Kẻ-bị-mượn-xác, cũng không phải là tay sai của bọn Yeerk, mà là Jara Hamee, một thành viên của nhóm Hork-Bajir tự do. Thế mà suốt nửa tôi đã chọc mù mắt anh ta rồi...

Hú hồn!

Tôi sắp xếp lại mọi chuyện trong óc. Ba mẹ tôi không bị tấn công. Bọn Yeerk không biết gì về chúng tôi. Không có những cuộc vây bắt nào nhằm vào Jake hay Rachel, Ax hay Tobias hay Marco.

Không có gì xảy ra cả. Tim tôi cuối cùng cũng thôi không nện ầm ầm như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực tôi nữa.

<Anh làm gì ở đây vậy, Jara? Đi xa khỏi thung lũng là nguy hiểm lắm đó.> Tôi vừa hỏi vừa tập trung vào ADN của mình và hoàn hình lại thật nhanh.

Lãnh địa của những người Hork-Bajir tự do ẩn mình trong một thung lũng do người Ellimist

tạo lập ra. Ngay cả khi biết đích xác nó nằm ở đâu bạn cũng khó lòng tìm ra nó. Ánh mắt bạn dường như cứ bị trượt khỏi đó, tâm trí của bạn dường như cứ muốn quên nó đi. Đó là nơi duy nhất những người Hork-Bajir tự do được an toàn, thoát khỏi sự thâm nhập của bọn Yeerk và của cả con người. Hầu hết mọi người khi bắt gặp một Hork-Bajir đều bắn trước, hỏi sau. Điều này cũng dễ giải thích thôi. Vì người Hork-Bajir trông như được tạo ra để giết chóc. Nhưng họ là loài hòa nhã và hiền lành nhất mà tôi từng gặp.

Thậm chí họ còn là loài ăn chay. Những lưỡi dao bén ngót trên mắt cá, đầu gối, cổ tay và khuỷu tay được dùng để tước vỏ cây. Đó là thứ họ ăn. Vỏ cây.

“Chúng tôi cần giúp đỡ,” Jara trả lời. “Toby bảo ‘*Cha ơi, cha đi mời những người bạn loài người về đây.*’”

Tôi đã hoàn hình người hoàn chỉnh. “Sao? Chuyện gì? Có chuyện rồi sao?” tôi hỏi dồn và lấy làm ngạc nhiên sao mà trái tim con người vẫn đập quá nhanh khi adrenaline dâng tràn trước những việc tồi tệ.

Jara bập bễ trên đôi chân khủng long bạo chúa của mình. “Có người lạ xâm nhập thung lũng.”

“Bọn Yeerk hả? Chúng tìm thấy các bạn rồi hả?” Tôi la lên. “Chúng tấn công các bạn à? Tình hình ra sao rồi?”

Nói chuyện với Jara Hamee giống như nói chuyện với đứa trẻ bốn tuổi vậy. Thường thì không sao. Nhưng lúc này thì có sao. Cứ mỗi một giây bị lãng phí đều có thể khiến những người Hork-Bajir tự do phải chịu nguy hiểm.

“Không phải Yeerk,” Jara giải thích. “Mà là người Arn. Từ thế giới quê nhà của chúng tôi. Người Arn... đã tạo ra... Hork-Bajir.”

CHƯƠNG 3

<Một người Arn, trên Trái Đất? Ở đây? Tại sao? Đó là vấn đề. Ông ta có ý định gì thế?>
Rachel kinh ngạc.

<Ông ta phải đến đây. Phiên bản bộ phim “*Chiến tranh giữa các vì sao: Kẻ quấy nhiễu lãng mộ*” chưa phát hành bản DVD ở trên hành tinh của ông, coi nào, đã 2 năm rồi. Ông mua cả một mớ bản sao ở đây, mang về trên, cả một gia tài đấy.>

<Khiếp quá, Marco, bồ mê phim khoa học viễn tưởng quá đấy, mà có sao bồ lại muốn xem mấy cái phim đó thế?>

<Đừng có coi thường *Kẻ quấy nhiễu lãng mộ*,> Marco nói. <Bá cháy cứ là bá cháy.>

Trong lốt loài chim đang săn mồi, cả đám tụi tôi đang bay thật nhanh tới lãnh địa của người Hork-Bajir. Màn đêm đang nhạt dần. Mặt trời đã ứng lên, hứa hẹn một buổi sáng thứ Bảy tuyệt đẹp. Những mảnh rừng xanh ngát bên dưới, những đám mây tầng tích[5] ở trên cao. Xem ra chỗ thẳng ánh mặt trời thì nóng, còn bên dưới những đám mây bụi cỡ núi Everest thì lại mát hơn.

<Nếu ông hy vọng có thể bắt được vài nô lệ trong lãnh địa này thì ông có thể quên đi được đấy,> Rachel tiếp tục. <Người Hork-Bajir sẽ không bao giờ trở thành nô lệ cho người Arn lần nữa đâu. Để rồi coi.>

Rachel nói không thật chuẩn. Người Hork-Bajir chưa bao giờ là nô lệ trên hành tinh của họ. Không chính xác cho lắm. Không phải cái kiểu là người Arn đã tạo ra người Hork-Bajir để phục dịch họ những công việc tay chân.

Chúng tôi biết được tất cả những điều này là do Tobias kể lại, cậu ấy đã nghe toàn bộ câu chuyện của Jara Hamee. Đã có một thảm họa khủng khiếp trên hành tinh mà chúng tôi gọi là thế giới quê nhà Hork-Bajir, nhưng trước kia, nơi đó là nhà của người Arn, chỉ có mỗi người Arn sinh sống ở đó. Vỏ của hành tinh đó đã bị hủy hoại và mọi thứ trên bề mặt đã bị hủy diệt dưới áp suất cực lớn. Để có thể sống sót, người Arn phải cần đến cây cối để cung cấp oxy cho họ. Rất, rất nhiều cây cực lớn mới được. Họ thì không thấy thích thú cho lắm với việc chăm sóc cây. Giải pháp là gì? Họ sử dụng những công nghệ của di truyền học để thiết kế và tạo nên một giống loài có trí thông minh thấp, ăn vỏ cây: người Hork-Bajir.

Một giải pháp vô cùng đơn giản đối với người Arn, những bậc thầy về công nghệ di truyền.

Người Hork-Bajir cứ sống cuộc sống của họ, hoàn toàn không hay biết gì về sự tồn tại của người Arn ở dưới những thung lũng sâu và hiểm trở không thể đi xuống được. Họ chăm sóc cây cối - nguồn thức ăn của họ. Họ làm những việc đó - những công việc mà người Arn dành cho họ - hoàn toàn tự nhiên.

Rồi bọn Yeerk đến.

Bọn Yeerk, khi nhìn thấy người Hork-Bajir, không hề nhìn thấy họ như là những người chăm sóc cây cối mà là một đội quân được trang bị vũ khí đầy mình. Chúng biến người Hork-Bajir thành vật chủ. Chúng mang những sinh vật hòa hiếu đó rời khỏi hành tinh quê hương và bắt đầu dùng họ như những cỗ máy giết chóc, như những tên lính gây kinh hoàng của Đế chế Yeerk.

Đó là cả một câu chuyện dài. Những gì tôi mới kể bạn nghe là rút gọn lại nhiều lắm rồi đó.

<Rachel, hôm nay có luồng khí nóng đã quá há, tụi mình còn có cả gió ngược nữa chứ,> Tobias xuýt xoa. <Bồ không cần phải phí sức đập cánh làm gì.>

Tobias là một chuyên gia bay. Cậu ấy bị, hay đã bị, mắc kẹt trong lốt điều hâu đuôi đỏ. Giờ thì cậu ấy đã lấy lại được khả năng biến hình, nhưng lại chọn lốt điều hâu là cơ thể thực của mình.

Đó cũng lại là một câu chuyện dài nữa.

Tôi dang cánh ra bắt lấy một luồng khí nóng. Cơ thể ó biển của tôi được nâng lên nhẹ bâng. Bắt thêm hai luồng khí nóng nữa là tôi nhìn thấy ở chính giữa thung lũng bí mật, khoảng hai chục người Hork-Bajir đang tùm tùm lại, cả người lớn lẫn trẻ em. Nhìn tụi con nít Hork-Bajir lớn xỏn gai nhọn trông thật vui mắt. Chúng là thế hệ Hork-Bajir tự do đầu tiên được sinh ra trong thung lũng này.

Chúng tôi lượn vòng, tách xa những đám mây và đáp xuống, từng đứa một. Tất cả cùng hoàn hình, trừ Tobias.

Toby Hamme từ trong bầy Hork-Bajir ủa ra đón chúng tôi. Toby là con gái của Jara Hamee và Ket Halpak. Cô bé là một Hork-Bajir rất “khác”, là một hiện tượng mà người Arn gọi là sự biến thái của thiên nhiên. Cô bé là nhà tiên tri, tức một Hork-Bajir có trí thông minh sánh

ngang bằng với người Arn.

“Cám ơn các cô chú đã đến. Người Hork-Bajir đang cần lời khuyên của các cô chú,” Toby nói.

“Không hề chi,” Marco nói. “Thế này còn tốt hơn là phải rửa xe hơi cho ba.”

“Người Arn đến đây hồi đêm hôm qua trong một con tàu Yeerk nhỏ, ổng đã đề nghị một kế hoạch lạ lùng, nhưng Toby chưa chấp nhận vì còn đợi nghe lời khuyên của các cô chú đã.”

“Đừng đề cao chúng tôi quá thế,” Jake khiêm nhường nói. “Thật ra, không có chúng tôi thì cháu cũng quyết định được mà...”

“Cháu cần các cô chú giúp thật đó,” Toby đáp ngay. “Nhất là chú,” Toby nhìn vào Ax. “Theo như cháu hiểu thì: mục tiêu của ông người Arn là muốn giúp người Hork-Bajir áp dụng ý tưởng của người Andalite.”

“Để coi ổng nói cái gì đã,” Jake bảo.

Tụi tôi theo Toby nhập vào vòng tròn người Hork-Bajir. Ông người Arn nọ đang đứng ở giữa vòng. Thứ đầu tiên tôi chú ý đến là cặp mắt của ổng. Cặp mắt lóe rực lên như kim cương, nhìn xoay xoáy vào tôi.

Chớp mắt mấy lần, rồi tôi bắt đầu chú ý đến diện mạo của người Arn. ổng có bốn chân, hai cái tay thon thon dài ngoằng và một cặp cánh ngắn cùn. ổng cao bằng chừng nửa Ax và làn da phập phồng của ổng có màu xanh ngọc lục bảo.

Tôi nhìn chòng chọc người Arn. Chúng tôi đã từng thấy hầu hết các giống loài ngoài hành tinh: Hork-Bajir, Taxxons, Andalites, Howlers. Hầu hết, đúng vậy đó. Vẫn luôn có gì đó không yên tâm khi nhìn một thứ gì đó, một ai đó rõ ràng là không đến từ quanh đây.

Và thậm chí theo tiêu chuẩn của người ngoài hành tinh thì người Arn thật kỳ quái. ổng đứng đó, bao quanh bởi những quái vật cao chừng hai mét, bị quan sát bởi một người Andalite trông có vẻ hòa hiếu, một chú điều hâu, và một con ngỗng trong một cái váy trẻ em xấu tệ.

Ấy thế mà ổng vẫn là người lạ lùng nhất trong số đó. Và, với tôi, ổng còn lạ lùng hơn cả bởi lẽ tôi có thể nhìn thấy, hay tôi cảm thấy rằng mình có thể nhìn thấy, một nỗi buồn sâu thẳm không giải thích nổi ẩn sau đôi mắt long lanh không chút người nào ấy.

“Đây hẳn là những con người,” người Arn gật gù, nói. “Ừ, ta đã ở cả một ngày trời trên quỹ đạo để học nói ngôn ngữ của bọn mi. Bọn mi có rất nhiều ngôn ngữ thú vị, nhưng cơ thể sinh vật học của bọn mi lại chẳng có gì hay ho. Hai cánh tay, hai cẳng chân, và một nền tảng không cân bằng. Một sự thiếu thốn rõ rệt về mặt vật lý học: sự đối xứng đơn điệu ở hầu hết các bộ phận.”

“Vâng, cũng hân hạnh được gặp ông,” Rachel dài giọng. “Ông đến đây có chuyện gì, ông muốn gì?”

“Ta là người Arn.”

<Chúng tôi biết về người Arn,> Tobias nói. <Chúng tôi biết giống loài của ông.>

Giả sử sinh vật có cặp mắt sáng long lanh ấy có bị choáng vì nghe thấy một con chim tuyên bố về mình như thế thì ổng cũng không để lộ ra.

“Tên ta là Quafijinivon,” ông ta tự giới thiệu. “Giống loài mà mi khẳng định là có biết không còn nữa đâu. Và ta là người Arn cuối cùng còn tồn tại...”

CHƯƠNG 4

“Ta tới để mang lại cho người Hork-Bajir cơ hội tự do và tái sinh, để trả đũa bọn Yeerk. Ta có một kế hoạch đòi hỏi sự trợ giúp của bọn mi.”

“Vậy ai sẽ cho họ cơ hội để trả thù người Arn?” Rachel lầm bầm trong miệng.

“Cá 10 đồng là bất kể ổng có ý định gì trong đầu thì kết cục của tụi mình cũng sẽ là la hét và chạy cuống cuống.” Marco nói.

Cái miệng đỏ choét của Quafijinivon cong lên phản đối. “Ta còn rất ít thời gian, con Người à. Không có thời gian cho mấy câu pha trò này đâu. Dựa vào một dữ kiện sinh học thì ta chỉ còn sống được bốn trăm mười hai ngày nữa thôi.”

<Có những sức mạnh khác ngoài sinh học,> Ax nói, cái đuôi trứ danh của anh giần giật.

“Đúng, hừm, một người Andalite. Quyển rữ, lúc nào cũng thế.” Ông ta cố nặn ra một nụ cười. “Gần đây ta đã nối kết được với một bộ truyền tải thông tin của Yeerk, và hết sức ngạc nhiên khi biết đến sự tồn tại của của lãnh địa Hork-Bajir tự do trên Trái Đất. Ta đã liều lĩnh làm tất cả mọi thứ để cướp một con tàu Yeerk và đi một quãng đường xa xôi tỉ dặm để tìm ra...”

“Thế bọn Yeerk có biết vị trí của nơi này không?” Jake cắt ngang.

“Không,” Quafijinivon trả lời. “Chỉ có ta tìm ra thôi. Người Arn bọn ta từ lâu đã phát triển kỹ thuật dò tìm...”

“Chính xác thì kế hoạch của ông là gì?” Rachel nôn nóng hỏi.

Người Arn thấy cho nhỏ một cái nhìn cầu cạo, rõ ràng là không hài lòng khi bị ngắt lời lần thứ hai. “Kế hoạch của ta là thu thập mẫu ADN của người Hork-Bajir tự do. Với sự cho phép của họ,” ông ta hấp tấp thêm. “Sau đó sẽ dùng những ADN này để tạo ra một giang sơn mới trên hành tinh quê nhà của ta.”

<Để làm gì? Để thay ông đánh nhau với bọn Yeerk hả?> Tobias hỏi, bức xúc bước qua lại trên khúc gỗ. <Ý của ông khi nói người Hork-Bajir sẽ có cơ hội trả thù là vậy ư?>

Giọng truyền của Tobias đầy vẻ bất bình. Cậu ấy gần gũi với những người Hork-Bajir này hơn bất cứ đứa nào trong bọn tôi mà. Toby Hamme được đặt theo tên của cậu ấy. Toby có nghĩa là Tobias đó...

“Để chống Yeerk, đúng thế,” Quafijinivon thừa nhận. “Nhưng không phải cho ta, mà để giành lại hành tinh của họ, để lấy lại những gì bọn Yeerk đã cướp đi từ họ.”

Và từ ông, tôi nghĩ. Tôi vẫn chưa hiểu được ý đồ của người Arn này. Có thật ổng muốn giúp người Hork-Bajir không? Hay ổng đang toan tính việc đó cho mình.

Jake lắc đầu. “Giả sử người Hork-Bajir đồng ý chẳng nữa thì làm thế nào một lãnh địa Hork-

Bajir bé tẹo có thể chiến thắng cả đế chế Yeerk hùng cường? Không có tàu vũ trụ, không có vũ khí lắp đặt trên quỹ đạo. Và ngay cả tia Nghiệt cũng không có."

"Đúng đó, bọn Yeerks có những thứ nho nhỏ, xinh xinh đó, được gọi là vũ khí," Marco thêm vào.

"Rồi sẽ có," Quafijinivon đáp. "Trước khi chết, Aldrea-Iskillion-Falan và Dak Hamee đã đánh cắp được một tàu vận tải Yeerk chất đầy tia Nghiệt cầm tay cũng như một loại chất gây nổ cực nhạy."

Jake và Marco đưa mắt nhìn nhau.

Marco nhún vai. "Mở ra một mặt trận mới chống Yeerk cũng có ích đấy. Cuộc chiến du kích trên thế giới Hork-Bajir sẽ lôi kéo lực lượng Yeerk ra khỏi Trái Đất."

"Đó không phải là cuộc chiến của chúng tôi," tôi hất đầu về phía Jara Hamee và Toby. "Chúng tôi ở đây chỉ để đưa ra lời khuyên thôi."

Jake nhăn mặt, nhận ra mình đang đóng vai sếp sòng.

"Cháu sẽ làm bất cứ điều gì để tiếp tục công cuộc kháng chiến của ông bà cố Aldrea và Dak Hamee." Toby nhỏ nhẹ nói. "Một mẫu ADN là một đòi hỏi không nhiều."

Aldrea và Dak là ông bà cố của Toby. Họ là anh hùng trong mắt người Hork-Bajir vì họ là người lãnh đạo cuộc chiến chống lại bọn Yeerk. Và họ đã hy sinh trong cuộc chiến đó.

"Tôi cũng cho," Jara tiếp.

Những người Hork-Bajir khác cùng ê a hòa chung điệp khúc ấy. Tất cả đều đồng ý cho phép Quafijinivon thu hoạch ADN của họ. Mặc dù, trừ Toby ra, những người Hork-Bajir còn lại đều chẳng hiểu ADN là gì.

Quafijinivon cúi thấp đầu xuống. "Xin cảm ơn," ông ta nói với họ. "Nhưng đó chỉ là khâu đầu tiên. Còn có thêm một yêu cầu nữa trước khi tôi có thể thực hiện kế hoạch của mình."

"Ồ ồ," Marco thì thầm rõ to. "Tới rồi đấy."

Người Arn ngoắt con mắt quái chiêu về phía tôi và các bạn Animorphs khác. "Aldrea và Dak Hamee đã cất giấu những vũ khí đó. Ta không thể tìm ra được. Sức mạnh của người Arn bọn ta không tương xứng với nền sinh học vượt bậc của mình. Bọn ta không có những kỹ năng công nghệ tiên tiến."

<Vậy mục đích của ông là gì?> Ax hỏi. <Ông định tạo ra một giống người Hork-Bajir mới rồi phái họ đi tìm vũ khí cho ông sao?>

"Không. Như vậy là thất sách. Chí hướng của ta còn lớn lao hơn thế... Trong đầu ta đang ấp ủ một ý nghĩ lạ thường..."

<Không bình thường là tên lót của chúng tôi,> Tobias nói tỉnh queo.

"Ta sở hữu *Ixcila* của Aldrea-Iskillion-Falan."

<Con gái của hoàng tử Seerow?> Ax bật thốt lên ngỡ ngàng.

"*Ixcila*?" Jake lặp lại.

"Đó là nhân tính được lưu trữ lại của Aldrea." Quafijinivon hấp tấp giải thích. "Những nếp suy nghĩ trong bộ não. Tình hoa, phẩm chất, ký ức và tính cách của bà ấy."

Giọng Quafijinivon bắt đầu run lập bập, và lần đầu tiên tôi nhận thấy ông đã già yếu hơn hèm rồi. Không thể nào biết đích xác được tuổi của một người ngoài hành tinh cho đến khi nào bạn biết phải tìm nó ở đâu.

"Cần phải phục hồi *Atafalxical* - Nghi thức Tái sinh. Đó là cách duy nhất để khai thông *Ixcila*. *Atafalxical* chỉ được thực hiện thành công khi có sẵn một tâm não tiếp nhận - một trí óc cũng tinh xảo tương đương như trí óc của Aldrea."

Tâm não tiếp nhận. Cái từ này cứ vang vọng mãi trong đầu tôi cho đến khi nó chỉ còn là một âm thanh lụp bụp. Một âm thanh nghe chừng rất quan trọng nhưng ý nghĩa của nó tôi không thể nào nắm bắt được.

Tôi cảm thấy cái gì đó bò rột rạt trong ý thức của mình, một sự cảnh báo về thảm họa đang tới. *Con lốc đang tới, Auntie Em[6]*.

"Nếu tất cả suôn sẻ thì *Ixcila* sẽ rót vào tâm não tiếp nhận và chúng ta có thể liên lạc được với Aldrea," Quafijinivon tiếp. "Bà ấy có thể sẽ dẫn chúng ta tới vị trí cất giấu vũ khí."

"Thế điều gì sẽ xảy ra cho người là tâm não tiếp nhận?" Jake hỏi.

"Chẳng bị gì hết, nếu đó là điều các bạn quan tâm. Đơn giản là chỉ dùng chung bộ não với *Ixcila* trở về lại nơi lưu trữ thôi." Quafijinivon đáp, rồi thở một hơi héo hắt. "Chỉ một trong bốn Nghi thức là thật sự thành công. Tâm não tiếp nhận tương thích là rất quan trọng. *Ixcila* của Aldrea sẽ bị thu hút bởi trí não ai giống với trí não bà ấy nhất - mạnh mẽ, quyết đoán và độc lập. Đặc biệt là phái nữ. Hork-Bajir hay Andalite đều được, nhưng ta nghĩ bà ấy cũng có thể truyền sang con Người. Nếu có một người phụ nữ có những phẩm chất như thế."

"Ồ, tui biết ta có thể tìm thấy một người ở đâu rồi," Marco vọt miệng.

CHƯƠNG 5

"**V**à những từ tiếp theo vọt ra khỏi miệng Rachel sẽ là..."

"Mình sẽ làm," Rachel nói, không quên ném cho Marco một cái liếc khinh thường.

"Trúng phóc," Marco nói.

"Cháu không tự coi mình xứng đáng với vinh dự ấy," Toby thỏ thẻ. "Nhưng cháu cũng sẽ xung phong."

Tôi im thin thít. Sự mô tả của người Arn hợp với tính cách của Rachel và Toby quá chừng. Không phải tôi.

Chúng tôi tranh luận. Chúng tôi gấu ó. Rachel ủng hộ. Tobias ủng hộ. Ax và Marco phản đối. Jake lắng nghe, đo lường, cân nhắc liệu rằng có nên, thêm một lần nữa, đưa cả đám tội tôi vào

lỗi thương vong hay không. Còn tôi ư? Tôi chỉ cảm thấy bất an.

Tôi biết cuộc tranh luận sẽ kết thúc như thế nào. Đó là một cơ hội sẽ làm bọn Yeerk bị tổn thất và giúp những người Hork-Bajir tự do. Về phương diện đạo đức và chiến lược, không cần phải nghĩ ngợi gì.

Ngoại trừ một điều, như Marco đã chỉ ra, đó là một phi vụ điên rồ. Mà trên thực tế, chúng tôi rất hiếm khi kết cục lại từ chối làm việc gì mà không điên rồ.

Quafijinivon nói cần một nơi kín đáo gần đó. Thế là những Hork-Bajir đưa chúng tôi tới một cái hang.

Tôi rùng mình. Tôi tự trấn an rằng chỉ do cái hang quá lạnh.

<Tôi muốn hỏi một câu,> giọng Ax thấp thỏm, ánh chúm cả bốn mắt về phía người Arn. <Ông bảo rằng tâm não tiếp nhận sẽ chia sẻ không gian với *Ixcila* của Aldrea cho đến khi nó trở về lại nơi tích cất chứ?>

“Chính xác,” Quafijinivon đáp. Mắt ông sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm.

<Ngộ nhớ Aldrea không muốn rời khỏi tâm não tiếp nhận sau khi bà ấy giúp chúng ta tìm ra vũ khí thì sao?> Ax hỏi. <Có cách nào buộc bà ấy phải đi không?>

Một quãng im lặng ngọt ngào, rồi Quafijinivon nói, không hẳn là trả lời câu hỏi của Ax. “Aldrea phải chọn cách thoát ra khỏi tâm não tiếp nhận thôi.”

Ax ngoắt một mắt cuống về phía Rachel và một về phía Toby. Chúng tôi đều hoàn toàn nhất trí rằng Aldrea sẽ nhập vào một trong hai bọn họ... nếu như cái được gọi là Nghi thức Tái sinh đó được thực hiện thành công.

Rachel, vì nhỏ... là Rachel, còn Toby, vì Toby là chất gái của Aldrea và một nhà tiên tri Hork-Bajir.

<Nếu bà ấy không chịu buông quyền kiểm soát thì sao?> Ax nhất quyết hỏi.

“Thì tại mình sẽ đem rao bán bản quyền câu chuyện này cho *Lifetime* để đổi lấy một gia tài chứ sao?” Marco bình luận. “Kênh truyền hình dành riêng cho phụ nữ đó sẽ lăng xê chuyện hai người phụ nữ mạnh mẽ chia sẻ cùng một cơ thể.”

Toby quay qua Ax dẫn dắt nói. “Chú hỏi như vậy là vì chú không tin cậy bà cố Aldrea. Như người Andalite vẫn hay hiểu lầm bất cứ ai chọn cách vĩnh viễn trở thành Hork-Bajir vậy.”

Sự khác biệt của Toby không những chỉ khiến cô bé có khả năng ăn nói lưu loát hơn những người Hork-Bajir khác mà còn khiến cô bé có đầu óc sáng suốt hơn và có khả năng đưa ra những kết luận xác đáng đến không ngờ.

Tôi tự hỏi lẽ nào cô bé nhận định đúng về Ax. Tôi biết, với Ax, việc một người Andalite chọn cách vĩnh viễn trở thành Hork-Bajir là một ý nghĩ nổi loạn, báng bổ và xúc phạm lắm lắm. Người Andalite có tiếng là kiêu ngạo mà.

Nhưng tôi hiểu sự lựa chọn của Aldrea. Hơn thế nữa, tôi thán phục bà ấy. Aldrea đã khám phá ra thứ virus người Andalite chế tạo nhằm giết sạch Hork-Bajir. Đó là một quyết định tàn nhẫn, hoàn toàn vì mục đích quân sự ích kỷ của họ. Người Andalite biết mình sẽ thất bại, sẽ phải từ bỏ hành tinh Hork-Bajir và họ không muốn để người Hork-Bajir sống sót với số lượng

đông đúc, rồi bị biến thành công cụ chiến đấu cho bọn Yeerk, và với đội quân thiện nghệ này bọn Yeerk sẽ có tiềm lực đi khai phá, chinh phục những hành tinh khác trong dải thiên hà.

Vị tổng tư lệnh Andalite trên hành tinh Hork-Bajir đã ra quyết định. Sau đó, người dân Andalite lại phải nhận quyết định ấy. Quá trễ để chặn những gì đã xảy ra. Thỉnh thoảng, trong chiến tranh “người tốt” cũng làm những điều kinh khủng.

Khi đó, bà Aldrea đã phải đứng trước hai chọn lựa: hoặc dân tộc mình hoặc Dak Hamee, nhà tiên tri người Hork-Bajir mà bà yêu quý. Bà đã chọn Dak và đã ở lại trong hình hài Hork-Bajir mãi mãi. Aldrea và Dak thề sẽ chiến đấu chống cả Yeerk và Andalite. Họ chết mà vẫn giữ nguyên lời thề đó.

Ax ngo nguậy hết đòn trọng lực lên móng guốc này lại đòn cơ thể sang móng guốc kia. <Tôi hỏi chỉ vì đây là một câu hỏi logic,> cuối cùng ảnh phẫn trần.

“Cháu không có ý nghi ngờ người bạn Andalite,” Toby nói coi bộ không thành khẩn lắm.

<Người Hork-Bajir có lý do để mà... lưỡng lự... nghi ngờ Andalite,> Ax xuê xoa.

Toby cúi đầu lịch thiệp. “Cả tôi cũng muốn có câu trả lời về chuyện đó, thưa người Arn.”

Quafijinivon thở dài. “Nếu Aldrea không chịu buông lời quyền kiểm soát thì không có cách nào buộc bà ấy đi khỏi cả,” ông ta thú nhận.

“Tôi biết. Tôi tin bà cố của mình,” Toby nói một cách chắc chắn. “Nếu được bà chọn thì tôi rất lấy làm vinh dự và sẵn sàng trao sự tự do của mình cho bà.”

“Thôi được rồi, Rachel? Ý em ra sao?” Jake hỏi.

Cậu ấy cảm thấy mình có nghĩa vụ phải hỏi ý cô em họ mặc cho bất cứ ai cũng biết rõ câu trả lời của Rachel.

“Tới luôn đi,” nhỏ nói dứt khoát.

Chẳng có gì ngạc nhiên cả. Rachel sẽ không là Rachel nếu nhỏ nói một câu nào khác thế.

Quafijinivon gật đầu, đoạn thò tay vào chiếc túi bằng kim loại mắc quanh cổ mình, lôi ra một cái lọ đựng chất lỏng màu xanh lá cây rực rỡ.

“Nhìn trông giống chất thải phóng xạ hén?” Marco lớn giọng lăm xăm.

“Chúng tôi tụ họp tại đây để tiếp nhận *Atafalxical*,” Quafijinivon bắt đầu. “Nghỉ thức Tái sinh bao gồm cả sự trang nghiêm và niềm vui, cả nỗi buồn và niềm hân hoan.”

“Không thấy nói gì tới vụ sợ hãi và khó chịu ha,” Marco hạ giọng.

Nếu cậu ấy mà ở đủ gần thì hẳn tôi đã thúc cho cậu ấy một cái cùi chỏ rồi. Không phải vì nó sẽ khiến cho cậu ấy phải ngậm miệng lại mà chỉ vì trang trọng không phải là sở trường của Marco.

Quafijinivon tiếp tục nghỉ thức như thể ông ta không hề nghe thấy những lời của Marco. Ông mở nắp lọ và một làn hơi phả ra. Giây sau bên trong mũi tôi như bùng cháy, mặc dù tôi chẳng nghĩ thấy mùi gì đặc biệt, ngoại trừ mùi ẩm ướt của vòm hang.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan,” Quafijinivon sẽ sàng nói, đoạn đưa tay lên cái túi nơi cổ. Tôi liếc mắt nhìn theo, cố coi xem ổng lấy ra cái gì. Hình như một miếng kim loại nhỏ...

Chắc đó là vật làm tác nhân kích thích, bởi vì ngay khi Quafijinivon thả nó vào thì chất lỏng xanh lá cây biến sang màu đỏ lân quang. Ánh sáng của nó hắt lên tất cả mọi thứ gần đó.

Làn da mềm mại của Rachel bỗng chuyển màu đỏ bầm. Làn da xanh lá cây của Toby sậm dần rồi chuyển sang đen tuyền.

Quafijinivon cho thêm một miếng kim loại nữa vào lọ. “Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan,” ông lặp lại.

"Nhấn cho Stephen King," Marco khề khàng. "R.L Stine[7] đang gọi Stephen King[8], có một tin nhắn của Anne Rice[9]."

Chất lỏng trong lọ đặc dần, rồi bắt đầu co vào và giãn nở ra. Co rồi giãn. Co rồi giãn.

Tim tôi bắt đầu đập theo cùng nhịp độ. Tôi cảm thấy nó trong lồng ngực và trong cổ họng. Tôi cảm thấy nó trong tai và trong những đầu ngón tay.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan. Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan.”

Quafijinivon cứ lặp đi lặp lại những lời đó, dậm chân phành phạch mỗi khi ông gào to những từ đó.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan,” giọng ông to hơn, chân dậm cũng mạnh hơn - mạnh đến nỗi làm rung chuyển cả sàn hang.

Chất lỏng trong lọ co giãn nhanh hơn. Co giãn. Co giãn. Tim tôi co bóp cùng nhịp với chất lỏng.

“Chúng tôi gọi Aldrea-Iskillion-Falan.” Quafijinivon rút lên.

“Nếu tui mà trông thấy một cái cây ma sống dậy tôi sẽ -”

Sàn hang chọt chao đảo dưới chân tôi. Tôi bổ nhào về trước và khụy gối ngay trước mặt người Arn.

“Tâm não tiếp nhận đã được chọn!” Quafijinivon quát om, rồi đặt tay lên đầu tôi. “Mi có chấp nhận *Ixcila* của Aldrea-Iskillion-Falan không?”

Cái... cái gì? Bà ấy chọn tôi hả?

Thật không hợp lý.

“Mi có chấp nhận *Ixcila* của Aldrea-Iskillion-Falan không?” Quafijinivon lặp lại, âm vang cả vòm hang.

"Không!" Jake cướp lời.

Nhưng câu trả lời duy nhất tôi có thể nói, ấy là “Có.”

Tôi chuẩn bị tinh thần để... để làm gì tôi cũng không biết nữa.

Đã một lần tôi có Yeerk ở trong đầu. Tôi đã biết cảm giác bị một loài khác thâm nhập. Tôi biết sự xáo động khi những ký ức riêng tư nhất của mình bị xâm phạm. Tôi đã biết nỗi kinh hoàng khi mất quyền kiểm soát cánh tay, cẳng chân và miệng của chính mình. Nhưng lúc này tôi không hề cảm thấy những điều dễ sợ ấy.

“Bà ấy chọn Cassie?” Tôi nghe Rachel lầu bầu. “Mình đã cảm thấy thế cách đây mười phút.”

“Cho cháu nói chuyện với bà cố nha?” Toby láo nháo. Giọng cô bé mang vẻ sò sợ chứ không có vẻ bực bội, bối rối như Rachel.

Tôi nuốt ừng ực, cổ họng khô ráp, ran rát như giấy nhám. “Xin lỗi, Toby. Cô không nghĩ Nghi Thức này...” tôi ấp úng và chột im bất khi nhận ra có cái gì đó khang khác trong đầu mình...

Bạn đã bao giờ đi thi mà nộp giấy trắng hoàn toàn chưa? Đọc câu hỏi, bạn biết ngay câu trả lời, biết mình đã học và ghi nhớ phần này rất kỹ, nhưng bạn không thể nắm bắt được nó - cứ như có một bức tường trong não bạn, tách bạn ra khỏi thông tin vậy.

Đó là cảm giác của tôi bây giờ. Và bức tường quá lớn. Cao, dài và dày. Tôi chắc chắn bà Aldrea đang ở bên kia bức tường nhưng không thể xuyên qua được. Tôi thậm chí không may có một ý nghĩ hay cảm xúc nào. Điều duy nhất tôi biết là có một sức mạnh, một mớ cảm xúc, một vật hay người nào đó đang ngự trong trí não mình.

Cứ như bà ấy ở đằng sau hay bên cạnh tôi, nhưng khi quay đầu lại thì tôi không thể thấy bà.

“Cassie, bồ ổn chứ? Chuyện gì xảy ra vậy?” Jake bình tĩnh hỏi. Quá bình tĩnh.

“*Ixcila* đã bám rễ chưa?” Giọng Quafijinivon thấp thỏm run run. Đó là lần đầu tiên người Arn biểu lộ cảm xúc thật của mình. Ông ta muốn và cần việc này được thực hiện.

“Suyt,” tôi nói. “Tất cả xin vui lòng... suyt.”

Tôi nhắm mắt lại. Tôi không muốn bất cứ thứ gì bên ngoài đụng chạm, làm lay động tâm can mình.

“Bà Aldrea?” Tôi gọi nhẹ nhưng dứt khoát, cảm thấy mình như một con ngó đang rù rì nói chuyện với những vách hang nhộp nháp.

Không có tiếng trả lời.

Bà Aldrea! Tôi lặp lại, lần này khê khàng hơn, hy vọng bà nghe được ý nghĩ trực tiếp của tôi. *Nếu bà ở đây thì xin bà nói chuyện với cháu.*

Không có tiếng đáp.

<Kỳ quái ghê,> Tobias thì thào. <Cứ như gọi hồn vậy. Tất cả những gì tụi mình cần là một bàn cầu cơ.>

Chắc là Aldrea đã lạc đường. Bà ấy có biết được gì khi bị nhốt trong lọ không nhỉ? Liệu bà có

biết mình đã bị mang tới một hành tinh xa xôi trong dải thiên hà? Liệu bà có biết Nghi thức Tái sinh đã xảy ra? Rằng bây giờ bà không còn ở trong lọ nữa? Liệu bà ấy có biết mình đã chết rồi?

“Bà Aldrea, nếu như bà có thể nghe được cháu nói, cháu muốn bà biết rằng bà vẫn an toàn,” tôi nắc lên.

"An toàn như một người chết ấy," Marco nói.

<Ai có thể an toàn hơn người chết chứ?> Tobias trầm ngâm.

“Aldrea, bà đang chia sẻ bộ não và cơ thể với cháu. Tên cháu là Cassie. Cháu là một cô gái loài người. Cháu sống trên hành tinh Trái Đất. Một người Arn thực hiện *Atafal*...”

<Người Arn hả?>

Những đốm đỏ nổ bung ra trước mắt tôi. Tiếng nói phát ra trong đầu tôi to và rõ đến nỗi khiến tôi choáng váng. Giờ thì bức tường ngăn cách đã bị khoét một lỗ. Tôi cảm thấy cảm xúc của bà Aldrea đi qua đó. Nổi bật nhất là sự tức giận.

<Mi đã làm gì... ở đâu... với ta, người Arn?> Bà chất vấn. <Mi đã làm gì?>

Giọng bà vang động như tiếng cửa xích chạy trong óc tôi. “Ái! Ái! Ái! Aldrea, làm ơn dừng lại! Bà làm cháu đau!” Tôi thét.

Jake ôm lấy vai tôi và xốc lên. Đầu gối tôi suýt xum xuống. Tôi cảm thấy nỗi đau của bà Aldrea phồng lên - một phản hồi, và biết rằng tiếng thét của mình cũng làm bà ấy đau.

Tôi ráng thở khò khè.

“Mấy bồ có nghe gì không? Có phải bà ấy nói qua miệng mình không?” Tôi lúng túng hỏi.

“Không, tụi mình chỉ nghe thấy bồ nói,” Rachel bảo. “Hay ít ra là mình tưởng đó là bồ.”

Xem ra đề cập tới người Arn không phải là cách để chiếm lòng tin cậy của bà Aldrea. Cần phải tiếp cận bà bằng cách khác - cách gì đó để lấn át cơn giận của bà...

“Aldrea, lúc này xin bà đừng nói gì hết. Để cháu giải thích,” tôi nhỏ nhẹ nói. “Bà được mang tới hành tinh này là vì ở đây có một lãnh địa của người Hork-Bajir tự do. Cháu nội của bà, Jara Hamee, ở đây. Và cả chất gái của bà, Toby Hamee, cũng có mặt nữa.”

Tôi ngừng lại để thăm dò phản ứng của bà Aldrea. Tôi cảm thấy bao nhiêu cảm xúc xoáy trào - cả sự tò mò, ngờ vực, hy vọng, lo sợ và kinh hoàng. “Toby Hamee ở trong hang này với chúng cháu,” tôi tiếp. “Bà có muốn gặp cô bé không ạ? Bà có thể nhìn qua mắt cháu...”

<Tất cả những gì ta thấy là màu đen kịt,> bà Aldrea đáp.

Tôi liếc quanh hang, muốn nhìn cái gì đó làm máu bầm. Tôi tập trung vào chiếc áo đỏ chét của Rachel.

“Có lẽ bà chưa quen cách trí óc thu thập thông tin qua mắt,” tôi bảo bà Aldrea. “Ngay bây giờ cháu đang nhìn vào một vật màu đỏ.”

Tôi cảm thấy Aldrea căng thẳng tập trung, rồi thấy bà thở hắt báo hiệu đã nhận ra.

<Đỏ!> bà Aldrea la lên.

Tôi quay về phía Toby.

<Giờ ta đang nhìn... có phải cô bé đó không? Đó là chất gái của ta hả?> Bà Aldrea ngờ vực hỏi.

“Dạ phải,” tôi đáp, và liền cảm thấy một niềm thôi thúc phải cọ trán mình vào trán Toby. Phải thoáng sau tôi mới nhận ra niềm ao ước ấy là của bà Aldrea.

Nếu bà Aldrea muốn chạm vào Toby, sao tôi lại không làm nhỉ? Tôi định bước lên một bước, nhưng một lô một lốc những câu hỏi của bà Aldrea đã ngăn tôi lại.

<Ta không hiểu... Đây là năm nào? Dak đâu rồi? Có việc gì đã xảy ra cho cơ thể của ta?>

Sự hoang mang của bà lớn nhanh đến độ tôi cảm thấy mồ hôi tuôn ra từ trán mình.

“Tui nghĩ đã đến lúc mời pháp sư tới,” Marco nói. Không hề đùa giỡn, hoàn toàn thực lòng. Cậu ấy đang lo lắng. Những người khác tất thấy đều có vẻ lo lắng.

“Bà có nhớ một người Arn già đã cất giữ *Ixcila* của bà không?” Tôi hỏi.

<À, nhớ,> Aldrea đáp. <Ta đồng ý để ông ấy lưu trữ nhân tính của mình, mặc dù ta không nghĩ người Arn đủ trình độ thực hiện một cuộc cấy ghép thành công.>

Tôi biết khoảnh khắc hiểu biết đã chạm tới bà. Trái tim tôi bắt đầu nện thình thình và cảm thấy những sợi dây thần kinh như bị điện dí vào.

<Nhưng cái gì đã xảy ra vậy? Cấy ghép thành công hả?> Bà Aldrea tiếp. <Cái này có nghĩa là...>

Tôi dẫn đo một hồi. Nhưng bà buộc phải biết sự thật. Tôi nhỏ giọng. “Vâng, thưa bà Aldrea, bà đã chết rồi.”

CHƯƠNG 7

ALDREA

Tên ta là Aldrea-Iskillion-Falan.

Ta vừa được cho biết là mình đã chết rồi.

Không thể thế được. Thật lố bịch.

Phần tâm linh người Arn lưu trữ lại chỉ cho phép ta được tái tạo lại một cách thô sơ. Một mớ hỗn độn những cảm xúc, không hơn. Thật không thể tin rằng những ý nghĩ và cảm xúc lúc này ta đang cảm nhận là kết quả của những xung điện và phản ứng hóa học được thu thập từ nhiều năm trước đây. Ta đã bất tỉnh trên chiến trường. Một ảo giác, một mảnh lời bọn Yeerk dùng để trấn áp ta. Chúng hy vọng ta...

Thế còn cơ thể này là sao? Còn đôi bàn tay quá ít ngón để là tay Andalite này? Và những cánh

tay quá yếu để là tay Hork-Bajir kia?

Ta không muốn tin là mình đã chết. Nhưng ta cũng không thể phủ nhận rằng ta đang ở trong một cơ thể không phải của chính mình. Một cơ thể nhỏ bé, èo uột, da nâu, không có lông dày bao phủ.

“Bà Aldrea?” Sinh vật được gọi là Cassie nói. “Bà không sao chứ?”

Ta nhận ra mình không chỉ nghe được tiếng nói của cô bé mà còn cảm nhận được những cảm xúc nữa. Một cảm xúc bao hàm sự thông cảm, lo âu, buồn bã và cả sợ hãi nữa...

<Dak có còn sống không?> Ta hỏi theo kiểu truyền ý nghĩ của dân tộc mình. Ta cần phải biết. Trừ phi...Ồ không, những cảm xúc từ Cassie đã cho ta câu trả lời trước khi cô cất tiếng.

“Không, thưa bà Aldrea. Ông ấy đã mất cách đây lâu lắm rồi. Cháu xin lỗi vì bà đã phải đi một quãng đường xa tới đây,” cô bé trả lời.

<Thế *Ixcila* của anh ấy đâu?> Ta thắc mắc. Ta biết Dak cũng có *Ixcila* mà. Có thể nó cũng đã được rót vào một cơ thể khác, giống như ta lúc này. Dak và ta có thể vẫn ở bên nhau.

“Cháu không biết,” cô bé đáp và hướng ánh nhìn qua người Arn. Phải một hồi ta mới nhận ra cô không giao tiếp với lão theo cung cách giống như bọn ta giao tiếp nhau. Và phải mất một lúc nữa ta mới hiểu ra nào cô tiếp nhận thông tin từ tai như thế nào, và ta có thể dùng não cô để diễn dịch những dữ liệu thành lời nói ra sao.

“Bọn Yeerk đã cho nổ tung thung lũng hầu tạo mặt phẳng để làm nơi huấn luyện. Phòng thí nghiệm của ta bị tàn phá nặng nề. *Ixcila* của Dak Hamee đã bị phá hủy,” người Arn giải thích.

Thật vậy sao? Nếu thế thì Dak chết thật rồi. Chết như cha mẹ và em trai Barafin của ta...

<Vậy thì hãy để cho ta chết luôn đi, lão người Arn kia,> ta nổi sùng. <Hãy để ta chết đi.>

Liệu vào cái ngày xa xưa đó ta có kịp nói lời từ biệt với Dak không nhỉ? Hai chúng ta có chiến đấu vai sát vai cho đến phút cuối cùng không? Ta không bao giờ biết. *Ixcila* của ta đã được tích trữ trước khi ta chết khá lâu, cho nên những ký ức về phút cuối với Dak không tồn tại.

Ta cảm thấy nổi ưu phiền từ Cassie, bèn gạt nó đi. Ta chẳng hưởng lợi lộc gì ở cảm xúc của cô gái loài người này. Cô bé chẳng là gì đối với ta cả.

Còn một câu cuối cùng ta phải hỏi, mặc dù ta rất sợ nghe câu trả lời. <Còn con trai ta... Điều gì đã xảy ra với Seerow, đứa con trai được ta đặt theo tên của cha ta?>

Ta chờ Cassie lặp lại câu hỏi ấy với lão người Arn, thế nhưng một Hork-Bajir trẻ lại là người trả lời. “Bọn Yeerk đã bắt ông trở thành vật chủ, bà cố à. Chúng mang ông tới Trái Đất trong quân đội chinh phạt. Và ông đã chết trong khi bị cầm tù...”

Ta chưa hề tưởng tượng ra số phận nào đen tối hơn thế cho con trai mình. Bọn Yeerk đã biến cuộc sống của nó thành một cái chết biết đi đứng. Và ta thì không ở đó để bảo vệ nó...

“Nhưng con trai của Seerow - Jara Hamee - cha cháu, đã trốn thoát nhờ sự giúp đỡ của những con Người này,” Toby tiếp. “Và cháu - chặt gái của cố - đã được sinh ra trong tự do.”

Ta quan sát Toby bằng đôi mắt mới của mình. Ở nó có một cái gì đó rất quen thuộc. Những từ vựng được sắp xếp một cách chẵn chu, lời nói tuôn ra trôi chảy, ý tưởng...

Tự dưng, ta cảm thấy lâng lâng như một niềm vui đang le lói.

<Hỏi cô bé xem nó có *rất khác* không?> Ta bảo Cassie.

Một nụ cười ngoác ra trên gương mặt Toby khi cô bé nghe câu hỏi.

“Có chứ. Cố à, cháu *rất khác*,” cô bé trả lời. “Cháu *rất khác*. Cũng như ông cố Dak Hamme vậy.”

Nhà tiên tri. Nhà tiên tri được sinh ra trong tự do.

“Mọi người đưa cố từ cõi chết trở về là vì tất cả đang cần sự giúp đỡ của cố,” Toby nói.

<Bảo cô bé là ta không từ chối bất cứ lời yêu cầu nào của nó,> ta nhắc Cassie.

Sự tái sinh mang lại cho ta một nỗi đau không tài nào chịu đựng được: Dak của ta không còn nữa, Seerow của ta cũng chết rồi. Nhưng ta cũng có sự bù đắp. Ta có cơ hội gặp đứa cháu gái. Ta không từ chối bất cứ điều gì. Rất có thể, một ngày nào đó ta sẽ gặp con của Toby.

CHƯƠNG 8

Người Arn lạ làng thông báo về kế hoạch của mình cho bà Aldrea. Tôi cảm thấy bà càng lúc càng tức giận khi nghe ông nói.

“Mi giúp bọn ta chứ?” Người Arn hỏi. “Mi có nhớ những vũ khí đó được giấu ở đâu không?”

<Không! Ta chẳng biết gì về chúng cả. Chuyện hắn đã xảy ra... nếu quả thực nó đã xảy ra, chắc là sau khi ta chết,> bà Aldrea nói.

Tôi lặp lại thông điệp của bà.

Người Arn rầu rĩ gật đầu. “Tuy nhiên, chính trí não của bà lúc trước đã tìm ra nơi cất giấu. Một khi đã tìm ra một lần thì có thể sẽ tìm lại lần nữa. Liệu bà có tìm ra chúng không?”

<Ta có thể tìm ra vũ khí mình đã cất giấu không á? Ừ, rất có thể,> bà Aldrea bảo.

“Thế thì hai chúng ta... Ồ không, ba chúng ta chứ - nếu kể thêm cả tâm não tiếp nhận - sẽ ra đi vào ngày mai,” Quafijinivon đáp lời. “Trong khi người Hork-Bajir mới dần thành hình trong phòng thí nghiệm của ta thì mi sẽ đi tìm vũ khí.”

“Nếu Cassie đi thì tất cả chúng tôi cũng đi,” Jake quyết định.

“Nhưng cô ta chỉ là vật chứa đựng thôi,” Quafijinivon nói với nụ cười trơ trẽn. “Tại sao mấy người cần phải đi?”

<Bởi vì ông cho rằng bạn tôi chả là gì ngoài ý nghĩa là một vật chứa đựng, lý do là vậy đó,> Tobias nói.

“Ta đã không nghĩ tới việc mang—” Quafijinivon mở miệng.

<Bảo lão hãy im đi,> bà Aldrea ra lệnh cho tôi. <Cuộc bàn luận này là vô ích. Dù có tìm ra vũ khí thì còn lâu ta mới giúp người Arn...>

<Khoan, khoan. Bà nói nhanh quá,> tôi bảo Aldrea. Thì ra lúc này tôi đã có thể nối kết tâm trí thẳng với bà. Cũng dễ dàng như đàm thoại trực tiếp vậy.

<Thế thì hãy để ta sử dụng trung tâm điều khiển lời nói của mi. Để ta trực tiếp nói chuyện với mọi người.>

Một lời đề nghị hoàn toàn hợp lý. Tôi chẳng có lý do gì để từ chối cả. <Nếu bà có thể kết nối được thì xin cứ làm đi ạ.>

Gần như ngay lập tức, tôi cảm thấy cổ họng mình ngứa ngứa. Lưỡi tôi động đậy rồi phát ra những âm thanh nghe như tiếng heo ừ ừ.

“Cassie, bồ không sao đó chứ?” Rachel bồn chồn hỏi.

Tôi không trả lời nhỏ. Bà Aldrea đã khiến răng tôi khóa chặt lại với nhau. Tôi giơ cả hai tay lên và gật đầu, cố ra hiệu cho mọi người biết là mình ổn. Ít ra thì cánh tay của tôi vẫn là của tôi.

“Ald... Aldr...”

Cảm thấy cảm mình nhúc nhích, tôi thấp thỏm chờ nghe Marco ghẹo “*Nói chứ đừng phun nước miếng nha*”. Thế nhưng cậu ấy vẫn im lặng.

“Althrea... Aldrea nói đây. Ca-ss-ie đã đ-ồ-n-g ý cho ta sử d-ụ-n-g giọng nói của cô ấy,” bà Aldrea lập bập giải thích, giống như một đứa nhỏ đang ráng đánh vần những từ quá khó. Tự dưng bà khiến tôi liên tưởng đến Yeerk. Bà đang sử dụng miệng tôi! Nói bằng giọng của tôi!

“T-a sẽ làm bất cứ đ-i-ề-u gì hòng giúp đ-ỗ c-h-ấ-t g-ái mình và n-g-ư-ờ-i Hork-Bajir,” Aldrea tiếp. “Nhưng ta k-h-ô-n-g làm điều này.”

“Ý mi là sao?” Người Arn cầu cạo. “Mi phải làm! Mi khước từ cơ hội lấy lại hành tinh Hork-Bajir về cho họ sao?” Giọng ông run rẩy. Tôi không biết đó là do tức giận hay đơn giản chỉ vì ông đã mệt đứt hơi.

Bà Aldrea cười khăng khái. Đó là một âm thanh khàn đục lọt ra khỏi cổ họng tôi. “Không, người Arn à. Ta từ chối tạo cơ hội cho mi lấy lại hành tinh của mi. Đó mới chính là điều mi thật sự yêu cầu. Mi chẳng màng gì tới loài Hork-Bajir. Lòng dạ mi không tử tế như vậy đâu.”

Giọng bà Aldrea bây giờ đã suôn sẻ rồi. Bà đã thoả mái sử dụng cái miệng của tôi. Nhưng tôi thì chẳng ham gì chuyện này. Tôi cảm thấy như mình là người nói tiếng bụng tài danh nhất thế giới vậy...

“Lố bịch,” người Arn phản đối. “Ta già rồi. Chẳng còn sống được bao lâu nữa...”

“Mi yêu cầu ta giúp mi sử dụng người Hork-Bajir một lần nữa. Mỗi lần một người Hork-Bajir mới của mi giết được một Yeerk, thì anh ta cũng giết luôn một phần đức tính hiền hậu của mình,” bà Aldrea giảng giải. “Mi mang ta trở về lại để giúp Hork-Bajir chém giết Hork-Bajir hả?”

“Cố nói đúng lắm,” Toby xen vào. “Nhưng chúng ta không còn cách nào khác. Người Hork-bajir chỉ còn có một nhóm sống sót sau thảm họa virus lượng tử. Tất cả họ đều đã bị đưa đi

khỏi thế giới quê nhà. Rất ít người không bị đầu độc như bà cố và ông cố. Chúng ta lại có thể sinh sôi nảy nở và trở về quê nhà. Nhưng chỉ khi nào bọn Yeerk bị suy yếu....”

Toby bước ra trước mặt tôi và cúi xuống nhìn sát vào mắt tôi. À không, vào mắt bà Aldrea - bởi vì lúc này có lẽ tôi không có ở đây. “Cố cho cháu theo về hành tinh của chúng ta đi. Cháu sẽ bắt tay làm lại từ đầu, sẽ tiếp tục phong trào đấu tranh do bà cố và ông Dak Hamee gây dựng,” Toby nài nỉ.

Tôi cảm thấy bà Aldrea đau thắt lại khi Toby nhắc đến tên Dak. Rồi tôi cảm thấy bà gạt nỗi đau ấy qua một bên.

“Cháu là nhà tiên tri, Toby, nhưng cháu còn trẻ lắm. Cháu không lường hết được người Arn, người Andalite, và cả loài Người này đâu. Cho dù được trang bị vũ khí đầy đủ thì liệu một vài người Hork-Bajir do sinh vật này - lão người Arn khéo léo này, một tên dối trá và hèn nhát trong số những giống loài dối trá và hèn nhát...” bà chìa ngón tay tôi vào người Arn. Tôi cảm thấy mặt mình vặn xoắn lại vì cơn thịnh nộ của bà.

Bà Aldrea cố kìm nén cảm xúc, nhưng bây giờ hàm lượng adrenaline trong máu tôi đã tăng dữ quá. Loại hoóc-môn đó càng kích thích nỗi hoảng sợ và giận dữ của chính tôi.

“Hork-Bajir giết Hork-Bajir và ai được hưởng lợi?” Bà Aldrea chất vấn.

“Tất cả những kẻ thù của Yeerk được hưởng lợi,” Jake trả lời.

Toby gật đầu. “Phải đó, cố à. Đây là một sự kiện bên lề - có thể nó chỉ làm cho bọn Yeerk xao nhãng chút đỉnh. Có thể Hork-Bajir sẽ chết. Tuy nhiên, chúng ta phải chiến đấu.”

Bà Aldrea xòe rộng bàn tay tôi ra. “Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta phải là dân tộc tự do, thừa cố. Dẫu sao tự do ở trong thung lũng này cũng là do những người bạn loài Người đây phải chiến đấu và đem lại cho chúng ta. Nhưng tự do không là của đem cho. Mà phải là đoạt lấy và giữ gìn. Tự do của chúng ta phải do chính chúng ta tạo nên.”

Một lần nữa tôi lại cảm thấy nỗi buồn ray rứt của bà Aldrea. Mỗi lời thốt ra từ miệng Toby lại khiến bà nhớ tới Dak.

“Cháu nói nghe dũng cảm đấy, Toby. Có lẽ cháu sẽ nghĩ lại nếu cháu thấy thân Hork-Bajir chất cao như núi. Bà cố của cháu đã từng chứng kiến rồi...”

Không ai nói gì cả. Quyết định là của bà Aldrea. Phải là của bà. “Chúng ta sẽ đi. Nhưng ta cảnh báo mi, người Arn: mi không được phản bội người Hork-Bajir. Bây giờ thì chúng ta về nhà thôi.” Cuối cùng bà Aldrea nói.

<Bà ta gọi đó là nhà,> Ax buột lời.

Bà Aldrea quay phắt về phía anh. <Andalite,> bà nói riêng với tôi. <Người Andalite kia làm gì ở đây?>

<Anh ấy là một người bạn,> tôi đáp.

<Dân tộc ta cũng là bạn với Hork-Bajir,> bà hầm hè. Rồi nhìn thẳng vào Ax, bà nói rành rọt bằng giọng của tôi. “Con người tên Cassie này nói mi là một người bạn, Andalite. Nhưng ta đã cảnh báo cô ta về bạn bè Andalite.”

<Thế bà có cảnh báo cho bạn ấy về một *nothlit* Andalite, con gái của Seerow, người giả bộ làm Hork-Bajir không?> Ax quật lại.

<Ta là người Hork-Bajir.>

<Không phải. Jara, Ket và những người kia mới là Hork-Bajir. Còn bà, bà tự nhận mình tương đương với một nhà tiên tri Hork-Bajir, nhưng thật ra, trí thông minh của bà không phải là kết quả của một sự đột biến gen. Dù không quen bà, Aldrea-Iskillion-Falan, nhưng tôi biết bà. Bà cực kỳ thông minh, giàu cảm xúc, đầy lòng tự chủ, có khả năng đối gạt và phỉnh lừa về nguồn gốc của mình. Về nền tảng, bà rất hòa hiếu, gan dạ và có tinh thần hy sinh cao cả. Nói ngắn gọn: bà là một người Andalite chứ không phải là Hork-Bajir.>

“Đáng lý ra bồ nên mô tả một con người,” Rachel nói sắc ngọt, “sau đó dặm thêm tính kiêu ngạo và không có óc khôi hài thì bồ sẽ có một Andalite.”

Thật ngạc nhiên, bà Aldrea cười sảng khoái. “Rõ ràng là những con Người bọn mi đã tiếp xúc khá nhiều với Andalite.”

Ax không đồng tình với sự dàn hòa, đầu dụ ấy - vẫn dí đôi mắt chính vào tôi, vào bà Aldrea.

<Tôi muốn được đảm bảo, con gái của hoàng tử Seerow à, rằng bà chỉ có duy nhất một nhiệm vụ. Rằng ngay sau khi chỉ cho chúng tôi vị trí cất vũ khí thì *Ixcila* của bà phải trở về nơi lưu giữ. Bà chết rồi, Aldrea-Iskillion-Falan. Khi bà thực hiện xong việc này thì ảo tưởng về sự sống sẽ chấm dứt, và Cassie phải trở về đúng là Cassie.>

Bức tường ngăn cách tôi và bà Aldrea lại hiện ra. Hình như lần này dày và chắc chắn hơn trước. Tôi không biết phản ứng thật sự của bà trước lời yêu cầu danh thếp của Ax là thế nào.

“Ta hiểu vì sao Nghi thức Tái sinh lại được thực hiện,” bà nói đều đều. “Ta hiểu người Arn mang ta đến đây chỉ để sử dụng ta vào mục đích này. Ta sẽ làm điều ta phải làm.”

Đó không phải là câu trả lời tôi muốn nghe.

<Tôi lấy lại quyền kiểm soát cơ quan lời nói của mình đây,> tôi nói.

<Dĩ nhiên.>

Câu đáp này coi bộ khá hơn. Nhưng phải chi bà ấy chấp nhận mà không chần chừ thì vẫn tốt hơn.

CHƯƠNG 9

“Chúng ta nghĩ cần phải nêu tình hình cho bà biết. Thế này này: một trong những lối hình biến tốt nhất của Cassie là sói,” Rachel nói với bà Aldrea khi tụi tôi đi về nhà, ngang qua khu rừng đầy những hạt nắng lốm đốm xuyên qua kẽ lá.

Bọn bạn đã bay đi trước rồi - hoặc ít ra tụi nó không còn ở trong tầm mắt của tôi và Rachel nữa. Vài kế hoạch đã được lập ra. Chúng tôi phải đi vắng một thời gian nên rất cần sự trợ giúp của người Chee.

Tôi biết Jake đã cẩn thận để lại một hay hai quả đắng sau để bí mật canh chừng tôi. Cậu ấy e ngại lời đáp lấp lửng của bà Aldrea còn hơn cả tôi nữa kìa...

Cuộc đi bộ nhàn nhã trong rừng này là một bài kiểm tra. Nếu bà Aldrea gây ra rắc rối gì thì Rachel đã có mặt sẵn sàng - chắc chắn còn có cả Tobias và Ax nữa. Dù không thấy nhưng tôi cá là mấy cậu ấy chỉ ở loang quanh đây thôi.

Jake cho rằng bà Aldrea sẽ học cách kiểm soát những lối biến hình của tôi. Trên thế giới Hork-Bajir bà sẽ lâm trận. Mà trong khi chiến đấu, tôi và bà cần phải hành động chớp nhoáng. Bà cần biết trong tình huống nào thì phải dùng vũ khí nào. Giờ chúng tôi cần coi bà xoay xở ra sao.

“Sói có tốc độ rất lớn,” Rachel vẫn tíu tít. “Khả năng cấu rút của hàm răng. Sức chịu đựng phi thường. Chúng có thể chạy suốt đêm. Nè, nếu bà chọn cháu, bà Aldrea à, thì bà sẽ có những vũ khí mạnh hơn nhiều. Ví dụ như voi châu Phi nè, nó nặng bảy tấn. Không kể lối gấu xám đó nha.”

Tôi cảm thấy vẻ thán phục pha lẫn thích thú nơi bà Aldrea. Cái bức tường chắn giữa chúng tôi đã bị hạ xuống, nhưng những gì tôi thấy và cảm nhận chỉ là thứ bà Aldrea cho phép tôi thấy và cảm nhận thôi.

Tôi thấy mình cũng chẳng việc gì phải phô bày hết cả bí mật riêng tư cho bà ấy xem. Tuy đã lấy lại quyền khống chế cơ thể, nhưng tôi cẩn thận ngóng lên cây và vào các bụi rậm xem bóng dáng của Tobias và Ax ở đâu. Ít nhiều bà Aldrea cũng đoán được tôi đang mong ngóng cái gì.

“Không phải là cháu thất vọng, nhưng mà tại sao bà không chọn cháu?” Rachel hỏi to. “Ý cháu là... à... cháu đã sẵn sàng tiếp nhận nhân tính của bà.”

“Đừng nói là điều đó làm phiền bồ đấy nhé,” tôi nói.

“Tất nhiên là không rồi, mình chỉ định nói...”

<Tại sao ta phải chọn cô ấy?> Bà Aldrea hỏi tôi.

“Bà ấy muốn biết tại sao lại phải chọn bồ,” tôi dịch lại. “Mình có nên giải thích cho bà rằng bồ mạnh bạo và kiên gan hơn mình. Một kẻ diệt Yeerk triệt để. Bồ là Xena, Công Chúa Chiến Binh, trong khi mình chỉ là một đứa tâm tư bất ổn, và chỉ giỏi làm bà lang thú?”

“Nhớ kể rằng mình là một tay sành sỏi thời trang,” Rachel tinh quái nói thêm.

“Thật ra, cả cháu cũng thắc mắc vì sao bà lại chọn cháu.” Tôi nói to lên để làm vui lòng Rachel. “Tất cả đều nghĩ là bà sẽ chọn Rachel hoặc Toby.”

<Ta không biết,> bà Aldrea thừa nhận. <Ta không có ký ức về chuyện mình đã lựa chọn thế nào. Điều đầu tiên ta nhận biết là ta đã ở trong cơ thể cháu.>

Có lẽ bởi vì bà ấy đã nhận thấy sự ngưỡng mộ của tôi khi bà quyết định trở thành Hork-Bajir.

Không, như thế không thỏa đáng. Tôi không phải là đứa duy nhất tin rằng quyết định chối bỏ dân tộc mình để làm Hork-Bajir của bà là một quyết định dũng cảm.

Tôi nhắc lại câu trả lời của bà cho Rachel. Dĩ nhiên tôi có thể để bà dùng miệng mình, nhưng như thế rất dễ gây hiểu lầm, phiền toái. Tôi không muốn cho Aldrea nhiều hơn điều bà ấy cần, nhưng tôi cũng không muốn đối xử với bà ấy như một kẻ bị tình nghi. *Tôi không nghĩ rằng Hoa*

*hậu Bà Chăn***[10]** sẽ kiểm soát được tình huống đặc biệt này, tôi nghĩ thầm.

<Aldrea, có lẽ chúng ta nên cùng dùng cơ quan phát âm của cháu. Nếu cả hai đều cẩn thận thì sẽ không gây phiền hà gì.>

“Ừ,” bà Aldrea chấp nhận.

“Ừ” cái gì?” Rachel ngơ ngác hỏi.

“Mình-cô-ấy và ta c-ù-n-g...” hai trí não dùng chung một cái miệng.

Rachel lườm chúng tôi. “À há. Coi bộ cần vô nhà thương điên rồi...”

<Tiếp đi, bà Aldrea,> tôi giục già.

“Mới đầu ta nghĩ mình được trao cho một tâm não tiếp nhận thật kỳ cục,” bà Aldrea thú nhận, hình như là đang nói chuyện với Rachel, cứ như không có tôi ở đó. “Ta không biết mình đã loay hoay thế nào mà lại chui vào cái cơ thể yếu đuối này, không hề có những lưỡi gươm hay móng vuốt gì cả. Thậm chí cả túi chất độc cũng không có!”

“Ồ, nhưng mà cô ta có cái túi đựng ống thụt để rửa ruột cho gấu túi Mỹ đó.” Rachel giỡn.

“Nhưng giờ thì ta biết nó có khả năng biến hình. Thế là đủ rồi,” bà Aldrea tiếp.

Nó. Tôi đoán “nó” được dùng để nói về một cơ thể. “Nó” lò dò tiếp cận cơ quan phát âm.

“Vậy bà đã sẵn sàng thử chưa?” Tôi xen vào kiểm soát cơ quan phát âm. “Cháu đang tập trung vào ADN của sói. Bà có cảm thấy gì không?”

<Có,> Bà Aldrea đáp.

“Khi bắt đầu biến hình, tất cả những gì cần làm là...” tôi định giải thích.

<Cháu quên rằng ta sinh ra là người Andalite sao?> Bà Aldrea kêu lên. <Chúng ta đã phát minh ra kỹ thuật biến hình mà...>

Giọng nói kẻ cả của bà khiến tôi liên tưởng đến Ax mỗi khi ảnh chê bai những kỹ thuật thô sơ của loài người.

Suýt nữa thì tôi hỏi là bà đã biến hình mấy lần và thành bao nhiêu con vật rồi. Mém nữa là tôi khoe rằng mình và các bạn là những nhà vô địch biến hình của dải thiên hà. Nhưng rồi hình như tôi cảm thấy... bà Aldrea là vị anh hùng đứng trên mọi lịch sử, còn tôi chỉ là một cô gái nhỏ mang túi thuốc chữa bệnh cho gấu Mỹ...

“Tiếp nào,” tôi lẩm bẩm.

Tôi cảm thấy đầu mũi mình bỗng ươn ướt và lạnh lạnh. Đầu móng tay tôi mọc dày và dài hơn. Nhưng giây sau chúng lại trở về hình thù bình thường.

“Cháu đang chống lại ta, Cassie,” bà Aldrea nói.

“Ồ, xin lỗi. Cháu không biết,” tôi đáp. “Bà tiếp đi.”

Tôi cảm thấy bà Aldrea bắt đầu tập trung vào ADN sói. Tôi hít thật sâu rồi nhận ra ngay bây

giờ có lẽ bà đang kiểm soát hơi thở của tôi. Sự thay đổi lại xảy ra. Xương cẳng tôi nứt rạn thành những mấu, tõe ra đủ mọi hướng. Da cánh tay tôi ngứa ran khi lớp lông sói cứng đờ mọc ra. Biến hình lúc nào cũng làm tôi sồn gai ốc. Lần này thật hãi hùng. Mỗi cảm giác đều bị nhân lên cả trăm lần. Tôi muốn hét vang khi cảm thấy ruột xục xịch và xương sườn co vào.

Tôi ra lệnh cho mình phải bình tĩnh. Tôi quyết định cứ giả bộ như mình đang xem một bộ phim. Thậm chí tôi còn tưởng tượng những hàng ghế nhà hát cọ quẹt đằng sau lưng và sàn nhà nhom nhóp dưới chân mình nữa.

Khi cái miệng giãn bành ra khỏi mặt, tôi cố nghĩ về nó như một hiệu ứng đặc biệt trong phim *Aldrea: Người Sói từ hành tinh khác*.

Điều đó chỉ giúp tôi được tí chút thôi, rất ít.

Tôi đổ người về phía trước, chống lên bàn tay. À không, lên móng vuốt chứ. Lát sau, sự biến đổi đã hoàn tất.

Bà Aldrea dợm chân chạy băng qua khu rừng. Tôi cảm nhận sự sung sướng của bà khi thấy mình tự do và tràn đầy sinh lực.

Tôi cảm tưởng như mình bị kẹt trong một chiếc xe không có thắng, không có tay lái và phóng hết tốc lực. Tôi cố bám víu lấy những hình ảnh về nhà hát, rạp chiếu bóng nhưng không thể. Bà Aldrea đang xông thẳng vào một cây thông bụi chảnh! Nếu chúng tôi tông vào cây ở góc độ này thì chẳng phải là máu giả trong phim tõe ra mà là một đau đớn thật sự bùng nổ.

<Aldrea! Cẩn thận!> Tôi hét.

Bà lạng rồi né sạt qua cái cây vài phân.

<Bà đang làm cái gì thế? Bà sắp sửa bữa banh đầu cháu...> tôi hét.

<Cháu nói gì vậy?> Bà Aldrea quật lại. <Lốt hình biến này cảm thấy thư thái cực kỳ.>

Bà Aldrea nói đúng. Tôi đã từng chạy sát sạt cây cối như thế này bao nhiêu lần khi biến hình sói rồi mà.

Rõ ràng bà Aldrea chẳng phải cực nhọc gì khi kiểm soát lốt biến hình này. Tôi cần phải tin cậy bà. Tuy nhiên, bà đâu phải là cư dân Trái Đất. Ngộ nhớ có cái gì đó đột ngột hiện ra và làm sao bà kịp ứng phó? Liệu tôi có kịp thời kiểm soát cơ thể mà tránh né không?

Tôi quyết định thử nghiệm. Không nói cho bà Aldrea biết, tôi cố vẩy vẩy... cái đuôi sói.

Nó không hề nhúc nhích.

Tôi thử lại, vận dụng hết năng lượng vào cơ bắp đuôi. Cái đuôi giật cục, đó không phải là động tác ve vẩy nhưng ít ra thì nó cũng chuyển động.

<Cháu làm gì thế Cassie?> Bà Aldrea hỏi, kìm tốc độ lại và tỏ vẻ bực bội.

Tôi ngần ngừ. Tôi không muốn thú thật ý định của mình.

Rachel cũng lao hùng hục bên cạnh chúng tôi trong lốt sói. Thiệt tình mà nói, nếu Rachel mà rơi vào trường hợp tôi, thì nhỏ không chỉ bằng lòng giật cục cái đuôi đâu.

Rachel sẽ không chịu để cho bà Aldrea áp đảo. Nhỏ sẽ bày ra luật lệ: hãy làm điều ta bảo hay đại loại thế....

Chợt, tôi lại tự hỏi tại sao bà Aldrea không chọn Rachel làm tâm não tiếp nhận. Xem ra câu trả lời đã rõ ràng rành: tôi được chọn có lẽ vì bà cảm thấy tôi là đứa yếu nhất.

Phải chăng bà nhận thấy tôi là đứa dễ bị khống chế nhất? Liệu bà Aldrea, dù chỉ ở dưới dạng *Ixcila*, nhận thấy tôi là nạn nhân dễ nhất?

CHƯƠNG 10

“Ừ, cô nhỏ Holly Perry đó mới từ Polk chuyển tới hả?” Marco nói vọng ra từ trong đồng cỏ khô to tướng, vị trí cố hữu của cậu ấy mỗi khi đến Đường thú hoang. “Tui muốn người Chee rủ cô ta đi chơi giùm. Đã vài lần tui định ước lời với cô nhỏ nhưng chưa dám.”

“Nửa nữa, bồ lại bắt đầu cục ta cục tác như gà mắc đẻ rồi,” Rachel nhận xét.

“Holly Perry. Không thành vấn đề,” Erek người Chee bảo Marco. “Làm như chúng tôi không còn việc gì khác để làm, ngoài việc đi dàn xếp chuyện tình yêu cho các bạn ấy. Ờ, anh người Chee đóng giả bạn vốn đang là quản lý nhà hàng, nhưng mà này, cuộc sống tình yêu của bạn sẽ được ưu tiên hàng đầu.”

Marco gật gù. “Tốt. Miễn là tui tôi thu vén xong những ưu tiên của mình.”

Bà Aldrea chẳng hiểu mô tê gì cả. Thật dễ chịu khi thấy bà lúng túng. <Người Chee là người máy,> tôi giải thích. <Họ có thể tạo ra những hình chiếu ba chiều đủ mọi hình hài quanh mình. Trong khi chúng cháu vắng mặt, Erek người Chee sẽ triệu tập vài người bạn của anh tới để đóng vai trò của chúng cháu ở trường và ở nhà.>

“Nếu tui tui chưa trở về trước ngày hẹn hò, thì cái anh người Chee đó cứ việc đi chơi với cô nhỏ Holly Perry. Nhưng phải nhớ bảo đảm là cổ sẽ được một phen vui ra trò đấy,” Marco vẫn léo nhéo.

“Hay ghê!” Rachel bình luận. “Nếu không thì Holly Perry sẽ thất vọng ê chề khi đi với Marco thật.”

Tôi cảm thấy bà Aldrea nhấp nhồm. Bức tường cảm xúc giữa tôi và bà đã trở nên một cái rây lọc. Ý nghĩ của bà vẫn ở ngoài tầm với nhưng tôi có thể “cảm thấy” bà là một người ở trong tôi.

<Đó là một kiểu lên gân cốt í mà, bà biết không, trước khi phải đối mặt với gian nguy hay phải đi làm một nhiệm vụ khó khăn,> tôi giải thích cho bà Aldrea hiểu.

Vẻ thấp thỏm của bà vẫn chưa vơi. <Ôi, một lũ con nít,> bà lầm rầm.

<Thật ra tui cháu không trẻ hơn bà và ông Dak Hamee khi ông bà chiến đấu chống Yeerk đầu.>

Tôi cảm thấy hình như bà Aldrea không bằng lòng với sự so sánh ấy.

“Có dặn dò gì thêm không?” Erek hỏi.

“Yêu cầu cô người Chee nào đóng giả tui hãy đừng tử tế với mấy đứa em tui vào lúc này,” Rachel bảo. “Tụi nó đáng phải như vậy.”

Erek mỉm cười. “Jake? Cassie? Các bạn có dặn gì không?”

Jake lắc đầu. Tôi dám chắc là trong tâm trí, cậu ấy đã rời xa Trái Đất từ lâu rồi.

“Có lẽ mình không nên yêu cầu điều này,” tôi thông thả nói. “Có thể hơi xui xẻo, nhưng nếu tụi mình... tụi mình không trở về...” tôi không thể nói hết câu. Một nỗi đau khổ dần nén bên dưới nỗi lo của tôi.

Mãi sau tôi mới nhận ra tất cả những lời đó là từ bà Aldrea. Ý nghĩ của tôi khiến bà nhớ tới cha mẹ và đứa em trai bé nhỏ. Tất cả đã ra đi mãi mãi.

“Chúng tôi có thể ở lại luôn với gia đình các bạn,” Erek nói, “nếu các bạn muốn...”

“Không,” tôi nói nhanh. “Mình... mình không nghĩ... mình muốn ai đó vĩnh viễn là mình.”

“Ừ, chúng tôi đã sống rất, rất lâu và đã chứng kiến nhiều cái chết. Tôi chưa từng chứng kiến thời khắc hấp hối. Người này chết, người kia đau buồn. Như thế hay hơn là giỡn chơi với tử thần.” Erek gục gặc cái đầu và dậm quay đi.

“Ồ, Erek, còn một điều nữa,” Marco gọi giật theo. “Tui cần làm bài thu hoạch về những sự kiện trọng đại trong lịch sử nước Mỹ. Hạn chót là ngày kia.”

“Vậy thì tôi viết về Franklin Roosevelt nhé? Tôi đã là quản gia của Nhà Trắng trong nhiệm kỳ của ông ta mà. Tôi là người đưa ra cụm từ 'New Deal'[11] đấy. Ừ, đương nhiên là trong khi chơi bài.” Erek nhả nhẹ nói.

CHƯƠNG 11

Đây là lần thứ hai trong vòng chưa tới một ngày, chúng tôi bay tới thung lũng Hork-Bajir.

Chẳng ai nói tiếng nào. Ngay cả Marco và Rachel cũng chẳng buồn gấu ó nhau. Bà Aldrea không liên lạc tâm trí với tôi. Jake cũng chẳng nói gì với tôi cả, dù chỉ là để động viên. Cậu ấy biết mình không thể nói gì với tôi mà không phải nói với bà Aldrea. Tôi biết cậu ấy nhận thức được những rắc rối có thể xảy ra.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy Quafijinivon, Toby và những người Hork-Bajir. Họ đang bu quanh một phi thuyền Yeerk nhỏ nhỏ. Nó lớn hơn chiếc Con Rệp, nhưng vẫn là nhỏ. Nó mang hình ô van như tàu của người Andalite, với khoang động cơ ở hai bên sườn, có điều ụ tia Nghiệt lủng lẳng bên dưới chứ không mô phỏng chiếc đuôi vung lên.

Tôi muốn nhảy ào lên tàu thật nhanh. Cách duy nhất để kết thúc phi vụ là hãy bắt đầu nó. Cách duy nhất để quay trở về Trái Đất là hãy rời xa nó. Cách duy nhất để khỏi phải chia sẻ cơ thể với bà Aldrea là hãy cho phép bà sử dụng nó.

Tôi đã sẵn sàng. Cần phải thế vì tôi đã chẳng có sự lựa chọn kể từ khi được bà Aldrea chọn làm tâm não tiếp nhận.

Tôi cup cánh lại, và để cho mình rơi tự do xuống mặt đất. Xong, tôi hoàn hình thật nhanh.

“Ai chưa có lốt biến hình Hork-Bajir thì hãy hấp thụ đi,” Jake ra lệnh khi những túm lông chim ưng còn chưa rụng hết khỏi mặt cậu ấy.

Tôi tiến lên trước mặt Jara Hamee và chìa tay ra. “Cho phép tôi chứ?”

“Jara hân hạnh giúp đỡ,” anh ấy đáp.

Tôi ấn bàn tay vào bộ ngực lồi xồm của anh ấy. Bà Aldrea cố kìm nén một nỗi đau mới. Trong thoáng chốc, tôi không thể nhận ra tại sao, sau đó tôi mới biết: bàn tay tôi chạm vào Jara Hamee làm bà nhớ tới Dak Hamee.

Tất cả vẫn như còn tươi mới đối với bà. Sự mất mát xảy ra từ hồi tôi chưa ra đời, nhưng với bà Aldrea nó chỉ như mới cách đây vài giờ. Tôi không thể nghĩ nó là một câu chuyện thật. Dak Hamee đối với tôi là lịch sử, nhưng đối với bà Aldrea, ông là một con người sống.

Tôi tiếp nhận ADN của Jara thật nhanh và rút tay lại. <Bà vẫn còn nhớ ông ấy phải không?> Tôi hỏi.

<Dak chết hôm qua mà không có ta ở bên. Ta đã không cầm tay ông ấy và nói rằng ta yêu ông ấy. Có thể thực tế đã diễn ra như vậy, chứ không phải là tất cả những gì mà ta có trong ký ức của ta.>

<Xin lỗi,> những lời đó thật yếu xiu, thiếu thuyết phục nhưng tôi cũng chẳng biết đáp lại ra sao. Bà Aldrea thôi không nói gì nữa.

“Tới lúc rồi,” Quafijinivon thông báo và bước về phía con tàu, dừng lại rồi quay qua Jara Hamee. “Bạn Hork-Bajir, ta rất biết ơn món quà ADN của bạn. Ta sẽ làm tất cả trong khả năng của mình để tạo ra lãnh địa mới nhằm đánh đuổi bọn Yeerk ra khỏi thế giới quê nhà. Dù bạn có tin hay không, nhưng ta khẳng định rằng người Arn cuối cùng này sẽ chuộc lại những tội lỗi của dân tộc mình.”

Dĩ nhiên là những người Hork-Bajir chẳng thể hiểu nổi một nửa bài diễn thuyết của Quafijinivon, nhưng có lẽ họ cảm nhận được phần nào...

Jara Hamee đập tay lên ngực. “Tự do hay là chết!” Anh hét vang.

“Tự do hay là chết!” Ket Halpak hét theo, cũng chạm tay lên ngực.

Những người Hork-Bajir khác cũng hòa tiếng hét.

“Tự do hay là chết!”

“Tự do hay là chết!”

Mắt tôi chợt cay cay. Tôi không biết cảm xúc của bà Aldrea hay của mình làm cho nước mắt tuôn trào. Trong khoảnh khắc đó cảm xúc của hai chúng tôi không thể phân biệt được.

“Rồi, đi thôi,” Jake hô.

Bà Aldrea và tôi nhìn những người Hork-Bajir lần cuối cùng, rồi chúng tôi cũng đập tay vào ngực và hét vang. “Tự do hay là chết.”

“Chúng tôi” là cách duy nhất tôi có thể dùng để mô tả trường hợp này. Tôi không chắc giọng mình hay giọng bà Aldrea bật lên lời xưng phong trên chiến trường của Hork-Bajir. Lúc đó bức tường ngăn cách giữa chúng tôi đã bị phá vỡ. Nhưng khi chúng tôi tới cửa phi thuyền, tôi cảm thấy bà Aldrea tách xa tôi ra. Và tôi cũng tự tách mình ra. Chúng tôi gần như là hai người xa lạ với nhau. Cả hai cần có chút riêng tư. Tôi bước vào phi thuyền, theo sau là Marco.

“Hãy, cái bồn này nóng gớm,” cậu ấy nhăn nhó. “Các quý bà hãy lại đây với tui.” Tôi nhìn theo ánh mắt Marco và thấy một vũng Yeerk cũ nằm chình ình giữa “căn phòng” duy nhất.

“Nó cạn rồi,” Quafijinivon bảo đảm với chúng tôi. “Để ta cầm lái cho. Chúng ta sẽ chuyển sang vùng không gian Zero ngay khi ra khỏi bầu khí quyển. Ta phải chuẩn bị cho cuộc hành trình tới hành tinh Arn.”

“Hành tinh Hork-Bajir chứ,” Rachel nhắc và ý nhị nhìn tôi.

Hình như Quafijinivon không nghe thấy những lời Rachel nói, ông chật vật ngồi dựa lưng vào ghế của cơ trưởng vốn được thiết kế cho Hork-Bajir. Không gian bên cạnh ông vốn được dành cho một Taxxon, chẳng còn chiếc ghế nào nữa.

Ax nhìn vào bảng điều khiển. <Cái này là tàu Yeerk thế hệ mới,> ảnh nhận định. Rồi bằng giọng truyền hờ hững, ảnh bảo. <Chúng đã cải tiến chút chút kể từ khi đánh cắp kỹ thuật của người Andalite... Tất cả chúng ta đều biết ai đã dạy cho Yeerk khả năng di chuyển trong vùng không gian Zero.>

“Đó là cha ta,” bà Aldrea trả lời một cách cứng cỏi. “Cha ta, hoàng tử Seerow. Nếu không có cha ta, bọn Yeerk sẽ không có cơ hội bành trướng sự quý quái của chúng,” bà tiếp. “Nếu không có cha ta thì chúng ta sẽ không phải liều thân trong phi vụ này. Đây là điều mà người Andalite kia muốn nhấn mạnh chứ gì.”

<Bà Aldrea, làm ơn thôi đi mà,> tôi van vãn. <Không ai đổ thừa cho bà đâu.>

Aldrea chẳng thèm đếm xỉa tới tôi.

“Tất cả đều là sự thật,” bà khẳng định. “Và cũng là sự thật rằng cha ta tin những việc mình làm là đúng. Ông tin mình đã giúp một loài xứng đáng được tiến hóa và phát triển.”

<Chúng tiến hóa bừa lên Hork-Bajir và loài người,> Ax dần dỗi nói.

Bà Aldrea quay đầu mình - quay đầu của chúng tôi - về phía Ax. “Những gì ông ấy làm cũng giống như việc chuyển giao công nghệ biến hình cho những con Người đây. Và ai đã làm điều đó hả Aximili-Esgarrouth-Isthill? Ta biết họ không thể tự có kỹ thuật này.”

<Bà không thể so sánh cha bà với anh trai tôi,> Ax phản kháng.

“Ồ, nhưng mà ta có thể!” Bà Aldrea reo lên. “Nếu anh trai của mi trao cho loài Người thuật biến hình, cũng có nghĩa là anh ta đã trao cho loài hạ đẳng kỹ thuật họ không thể tự phát triển. Đó là điều cha ta đã làm.”

“Chờ đã, chờ đã.” Rachel cắt ngang. “Theo những gì tôi nghe thì bà so sánh loài Người với Yeerk hả?”

“Ha ha, chúng ta đã đi xa điểm xuất phát.” Marco cười hình hích. “Hi hi, chưa tới trạm nghỉ thứ nhất mà lũ trẻ đã hục hặc đánh nhau ở ghế sau.”

<Bà biết không Ald..> Tobias định nói.

“Thôi, ngưng tranh luận.” Jake gạt phắt, và Tobias im bật giữa chừng. Tôi cảm thấy trong vế im lặng của bà Aldrea có sự bất tin cậy trước một người lạ trẻ tuổi.

“Ở đây tụi mình cần phải là một đội,” Jake nói bằng giọng lặng lẽ mà buộc cả bọn phải chăm chú lắng nghe. “Tụi mình phải tin cậy lẫn nhau. Tụi mình sắp xâm nhập vào vùng đất của kẻ thù. Hành tinh Hork-Bajir đang bị quân Yeerk chiếm đóng. Nó được bao bọc bởi hệ thống an ninh Yeerk. Tụi mình buộc phải tin vào hai người mà tụi mình không biết rõ: Quafijinivon và bà Aldrea.”

Cậu ấy quắc mắt nhìn tôi-bà Aldrea. “Chúng ta sẽ chấp nhận lời khuyên của Quafijinivon và bà Aldrea. Chúng ta sẽ lắng nghe Toby. Nhưng đây cũng là một nhiệm vụ của hội Animorphs.”

“Tức là bọn mi tấn công?” Bà Aldrea hỏi, suýt nữa thì phì cười.

“Đó chính xác là điều tôi muốn nói,” Jake trả lời.

Tôi cảm thấy phản ứng của bà Aldrea. Một sự pha trộn giữa tức giận, coi thường lẫn lo lắng.

<Jake đã dẫn dắt chúng tôi tham gia nhiều chiến trường, thực hiện nhiều phi vụ hơn bà và ông Dak từng làm,> tôi nói, mặc kệ thái độ của Aldrea.

Sử dụng cái miệng của tôi - của chúng tôi - bà Aldrea bảo. “Tôi sẽ nghe theo Jake như thể cậu ta là hoàng tử của mình.”

Ý bà là gì? Tôi không thể biết.

Tôi thấy hình như Ax muốn trả treo câu gì đó thật chua cay. Jake giơ tay lên, chặn Ax lại. “Cám ơn, bà Aldrea. Rất vinh dự có bà trong nhóm chúng tôi.”

Giây phút đó qua đi. Tôi thấy Rachel khinh khỉnh nhìn tôi, ồ không, nhìn bà Aldrea.

<Cháu mến người tên Jake này, phải không Cassie?> Bà Alrea hỏi tôi.

<Vâng.> Tôi lặng lẽ đáp.

<Giống như Dak và ta.>

<Vâng, cháu đoán vậy.> Đó quả là một sự so sánh khắp khiễng: cả Dak lẫn Aldrea không ai sống sót trong cuộc chiến của họ.

<Ta chúc cho các cháu gặp may mắn nhiều hơn chúng ta.>

<Để tôi mở cửa sổ quan sát,> Ax đề nghị. Liền đó, một vòng kim loại nứt ra để lộ một cửa sổ.

Mắt tôi dòm trân trân vào quả cầu màu trắng và xanh da trời - đó là Trái Đất. Nó đã cách xa lắm rồi.

Con tàu tăng tốc, lao đi vun vút trong không gian, càng ngày càng nhanh hơn.

Vụt! Trái Đất biến mất.

<Chuyển dịch vào vùng không gian Zero,> Ax thông báo với chúng tôi. <Chúng ta sẽ xuất hiện ở đâu đó trong dải thiên hà của hành tinh Hork-Bajir. Tùy thuộc vào hình thể hiện tại vùng không gian Zero.>

Tôi nhìn quanh đội quân tạp nham. Bốn con Người, một điều hâu đuôi đỏ, một Andalite, một Hork-Bajir, một người Arn đang quay lưng lại chúng tôi và một linh hồn được gọi là Aldrea, vô hình nhưng thật sự đang tồn tại trong tôi...

Chắc hẳn là tôi đã có cái nhìn lo lắng.

Marco bắt được ánh nhìn của tôi và phá lên cười châm chích. “Rồi. Có ai muốn liệng xúc xắc không?”

CHƯƠNG 12

ALDREA

Ta lảo lộn và nhận ra Dak đã đi. Ta mở choàng mắt ra. Anh ấy đứng xoay lưng lại ta, ưu tư nhìn đăm đăm xuống thung lũng bên dưới. Ta đứng lên đi lại gần Dak, lần chần rồi cuối xuống nhặt khẩu súng trong số vũ khí ta thu gom được trong vòng hai năm qua. Ta ra sau anh ấy, bước qua cái đuôi cong và đặt tay lên hông anh.

Dak và ta đứng lên rìa căn chòi nhỏ được dựng trên chạc cây *Stoola* cao hai trăm mười mét. Tụi ta ở cuối thung lũng, tại một nơi hẹp đến nỗi cành cây bên kia thung lũng vươn sang đụng tới tận bên này.

Khu này vừa bị bọn Yeerk cày xới lộn tung để săn lùng những người Hork-Bajir sống sót. Trớ trêu là cuộc lùng sục lại do tụi Mượn xác Hork-Bajir thực hiện. Tuy nhiên, tụi ta đã thoát. Dak đã tháo cái chòi ra và chôn xuống lòng đất, đến khi cuộc càn quét qua đi, tụi ta lại hiện ngang xây dựng lại ngôi nhà của mình.

“Em yêu anh, Dak.” Ta nói nho nhỏ.

Dak vòng cánh tay quanh ngực mình, thì thào. “Seerow đang ngủ say.”

“Vâng. Mấy ngày qua, kể từ khi tàu Yeerk không còn quần đảo ẩm ỉ thì con nó luôn ngủ ngon lành.”

Một chiến dịch qui mô đã khởi sự. Tụi ta giờ phải chiến đấu với lực lượng Yeerk đông gấp đôi.

“Anh lo sợ cho nó, Aldrea.” Dak lo lắng nói.

Ta không trả lời, cổ họng nghẹn cứng. Từ lâu tụi ta đã nhận ra mình khó lòng sống sót. Tụi ta chấp nhận điều đó, như bất cứ ai chấp nhận cái chết của người mình yêu thương hay cái chết của chính mình vậy. Nhưng ta không sao chấp nhận điều này cho Seerow, đứa con trai bé bỏng của tụi ta. Không thể. Nhưng ta không thấy con đường thoát nào khác.

Ta nhìn cái nôi kết bằng cành cây, nơi chú bé Seerow đang ngủ ngon lành. “Điều gì sẽ đến với con, cục cưng của mẹ?”

Seerow ngồi dậy, dù chưa tới tuổi biết nói nhưng nó đã nói được. Không phải kiểu nói bập bẹ như Hork-Bajir, mà là nói trôi chảy, rành rẽ.

“Bọn Yeerk sẽ bắt con, mẹ à.”

“Không.”

“Mẹ không cứu được con đâu.”

“Mẹ... mẹ...”

“Cha đâu hả mẹ?”

“Cái gì? Cha con...” ta nhìn ra ngoài. Dak không còn ở đó nữa! “Cha con... Cái gì đã xảy ra vậy?”

“Một cơn ác mộng,” sinh vật nhỏ nhẩn màu nâu thở thê. Cô bé vừa thay thế vị trí của con trai ta. “Aldrea, tỉnh lại nào, bà gặp ác mộng rồi.”

“Seerow!” Ta hét.

“Seerow! Dak! Lại đây với ta, đến đây với ta... Con và anh đang ở đâu vậy?”

<Tỉnh dậy! Tỉnh dậy! Aldrea, tỉnh dậy nào!>

“Seerow!”

Ta choàng tỉnh. Con người tên Cassie chạy đi nhúng mặt ta vào nước lạnh.

Ta nhìn quanh quất, bằng mắt của Cassie. Ánh sáng mờ mờ để mọi người dễ ngủ. Người Andalite kia đang đứng trong tư thế nghỉ ngơi, với một mắt cuống mở to canh chừng. Jake, thủ lĩnh của những con Người cũng vừa thức giấc.

“Không sao đâu, Jake.” Cassie bảo. “Bà ấy gặp ác mộng thôi mà.”

Seerow - chết sau khi sống cuộc đời làm vật chủ cho Yeerk. Dak - chết mà ta không biết vì sao. Tất cả họ, những chiến binh anh dũng cũng không còn.

Một cơn ác mộng. Một giấc mơ về những người đã chết.

CHƯƠNG 13

Ba ngày trôi qua. Ba ngày tôi có một người-Andalite-biến-thành-Hork-Bajir buồn phiền, lạ lùng ở trong đầu.

Tôi ngủ cùng với bà trên sàn tàu cứng quèo, lạnh ngắt. Có lúc tôi bừng thức dậy run lẩy bẩy, mồ hôi ròng ròng, nước mắt ứa ra, khi cảm thấy nỗi tang thương thâm trầm trong những cơn ác mộng của bà Aldrea.

Chúng tôi - tôi và bà Aldrea cùng ăn những viên dinh dưỡng cô đặc, cùng vào phòng tắm, và cùng chung rất nhiều thứ mà tôi không thể kể ra ở đây... Chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ cơ quan điều khiển lời nói của tôi một cách khá khéo léo. Và tôi đã bắt đầu quen dần với việc này mặc dù chẳng lấy gì làm thích thú lắm.

Người Arn vẫn ngồi tít bên cần lái, chẳng đoái hoài gì đến ai. Tôi chẳng biết thêm chút gì về ông ta. Liệu đây có phải là cuộc hành trình chuộc lỗi của ông không nhỉ? Bà Aldrea nghi ngờ điều đó, vì bà biết tường tận về người Arn hơn tôi nhiều. Jake đang nói chuyện với người Arn khi chúng tôi ra khỏi màn trắng xóa của vùng không gian Zero, và trở lại vùng như có những ngôi sao ảm áp chào mời.

Người Arn kiểm tra những bộ cảm biến.

“Quafijinivon thông báo, bây giờ chúng ta đã vào vùng không gian Hork-Bajir. Chúng ta phải vượt qua hàng rào an ninh của Yeerk mà không bị phát hiện.” Jake loan tin. “Chúng ta phải sẵn sàng để đón đợi mọi chuyện. Mình muốn tất cả mọi người...”

Marco giơ tay lên như muốn hỏi câu gì đó.

“Gì vậy Marco?”

“Tụi mình có đủ tiền lẻ để trả lộ phí không?”

Jake nhăn mặt, rồi cười toe. Marco biết cách hạ nốc ao Jake những khi cậu ấy giở giọng thủ lĩnh can trường một cách quá nghiêm chỉnh.

Jake ngồi xuống sàn, đối diện với tôi-bà Aldrea.

“Tui không hiểu sao chúng ta lại không đi tốt tuần tuốt ở trong vùng không gian Zero cho rồi,” Marco la eo éo.

Cả Ax lẫn bà Alrea cùng cười. Rồi khi nhận ra mình cùng cười thì cả hai chợt ngưng bật.

“Thì cứ nói đi,” Marco yêu cầu họ. “Tui chỉ là một con Người Trái Đất tội nghiệp thôi mà, không thể hiểu được những điều cao siêu của loài Andalite thanh cao đâu.”

“Hork-Bajir chứ,” bà Aldrea sửa lưng Marco.

<Aldrea, tại sao bà lại...> Ax toan nổi cáu.

Bỗng một luồng ánh sáng xanh lá cây xẹt qua.

“Máy Cắt khai hỏa!” Bà Aldrea thét lên, đột nhiên tôi thấy mình lao bổ về phía mũi tàu. Bà Aldrea đã kiểm soát cơ thể tôi! Thật đột ngột, không cần phải cố gắng gì.

Ax tiến tới “cầu trục chiến” trước tiên. Ảnh cúi người nhìn qua vai Quafijinivon.

<Một trong những người của chúng ta,> Ax nhận định. Rồi ảnh giải thích rõ hơn. <Một chiến đấu cơ Andalite. Chắc hẳn nó đang trên đường đi tuần tra dải thiên hà và quấy nhiễu hệ thống phòng thủ của Yeerk.>

“Chúng ta có thể vượt qua anh ta không?” Jake hỏi.

“Họ đang ở giữa chúng ta và hành tinh Arn.” Quafijinivon đáp. “Chúng ta nhỏ hơn nên có thể

sẽ lách qua được. Nhưng nhiều khả năng chúng ta sẽ lọt vào giữa làn hỏa lực của họ.”

Xẹẹt!

Máy Cắt của chiến đấu cơ Andalite lại bắn tiếp. Hụt! Nhưng những dữ liệu lạnh gáy trong máy tính cho thấy nó sắp lại gần chúng tôi.

“Bắn trả!” Rachel hùng hổ la. “Rút trụi một động cơ của anh ta đi. Đủ để anh ta phải bận rộn trong khi chúng ta đáp xuống. Anh ta không thể theo xuống đâu.”

Cái miệng đỏ hồng của Quafijinivon cong lên vẻ tự lự. “Con Người à, viên phi công ấy là một chiến binh Andalite, một trong những phi công chiến đấu tinh nhuệ nhất của dải thiên hà. Ta chẳng hy vọng chiến thắng anh ta đâu.”

Cả Ax lẫn Aldrea cùng bật ra một tiếng gì đó, nếu mà dịch ra tiếng loài người chắc chắn có nghĩa là <Ông nói quá đúng.>

<Chúng ta không thể bắn vào người Andalite,> Tobias bảo. Cậu ấy đập cánh cuống cuống vì bị quăng chúm nhủi khi người Arn lạng tàu né tránh.

“Vậy chúng ta để anh ta bắn hạ à?” Rachel tru tréo. “Có mỗi mình anh ta mà chúng ta có đến tám, chín mạng.”

Chiến đấu cơ Andalite lại lượn một vòng nhỏ, gắt hơn. Trong vài giây nữa vũ khí của anh ta sẽ chĩa vào chúng tôi.

“Ax?” Jake gọi.

<Tôi không thể bắn một chiến binh Andalite đang làm nhiệm vụ. Đừng có yêu cầu tôi điều đó,> Ax nài nỉ. <Có lẽ chúng ta sẽ liên lạc...>

“Không!” Bà Aldrea phản đối kịch liệt. “Nếu Yeerk bắt được thông điệp thì chúng ta sẽ chết. Chúng sẽ phá vỡ mọi vector có sẵn trong phạm vi gần đây để đuổi theo. Tất cả sẽ bị giết - kể cả người Andalite kia.”

“Anh ta tới,” Toby hét.

Bao tử tôi lộn nhào.

Chiến đấu cơ Andalite lao về phía chúng tôi. Vài giây nữa, nó sẽ khai hỏa.

Lần này anh ta không bắn hụt đâu.

CHƯƠNG 14

Ax chồm tới, gạt người Arn qua bên và vồ lấy dàn điều khiển. <Máy tính, cần gạt dọc, bên trái, khai hỏa!> Ax hét.

Rầm!

Tôi ngã ngửa vào Toby. Cả hai cùng ngã sóng soài xuống sàn. Một trong những lưỡi gươm của cô bé chọc vào cánh tay tôi, và tôi cảm thấy một dòng máu âm ỉ rỉ ra. Những ai đang đứng đều bị hất văng về mạn trái của con tàu. Một lực vô hình đẩy tôi, bóp hết không khí khỏi phổi, kéo xệch má tôi lên tận tai.

Xẹt! Xẹt!

Tàu Andalite bắn.

Một luồng điện sượt qua. Chân tóc tôi tê tê. Suối tóc vàng của Rachel dựng ngược lên. Không khí như chuyển sang màu xanh da trời. Rồi tóc Rachel trở lại vị trí cũ.

Con tàu đột ngột ngưng tăng tốc. Vừa bị kéo căng ra trước, giờ lại bị đẩy lùi trở lại, tôi trượt và ngã như túm phải một sợi dây thừng đứt.

Marco té lăn cù nhầy, đè lên tôi. Cậu ấy đặt ngón tay lên miệng. “Suýt, khê thôi, đừng nói với Jake kéo nó ghen tỵ với tui.”

<Động cơ chính bên trái đã hư,> Ax báo cáo. <Giờ anh ta chỉ có thể tấn công chậm chậm.

”Chậm à, vậy là tốt không?” tôi hỏi. Máu miệng tôi trào ra, tôi không nhớ mình đã va vào cái gì nữa.

“Không, không tốt đâu,” bà Aldrea đáp. “Người phi công kia đã quyết định dứt khoát. Anh ta vào chậm để bảo đảm nhắm kỹ mục tiêu.”

<Tắt đèn, tạo môi trường trọng lực nhân tạo để tôi có thể dồn tất cả hỏa lực xóa sổ cái động cơ còn lại.> Ax trầm giọng bảo.

Buồng lái tối sầm lại, chỉ còn mảng sáng mờ mờ của bàn điều khiển. Sau đó tôi nhận ra bàn chân mình không còn dính với sàn nữa.

“Ax, liệu chúng ta có thể vượt qua không? Có hay không?” Jake hỏi.

“Không, Hoàng tử Jake. Nhưng tôi không thể...”

Jake mặc kệ câu trả lời của Ax. “Aldrea?”

Bà ấy biết Jake đang hỏi gì. Tôi cảm thấy những tình cảm trái ngược và sự lưỡng lự của bà.

“Có hay không?” Jake hỏi dồn.

“Có,” bà Aldrea đáp. Bà đã lại kiểm soát cơ thể tôi, rút khỏi trần nhà và trôi lênh bênh không trọng lực bên cạnh Ax.

“Nếu có thể, hãy làm anh ta bị thương. Nếu không...” Jake ra lệnh.

<Hoàng tử Jake, chúng ta không thể...> Ax van nài.

“Đó là quyết định của tôi, chiến hữu à,” Jake nhẹ nhàng. “Aldrea, đến lượt bà.”

Bà Aldrea thắt đai an toàn qua vai tôi để khỏi bị trôi tuột. Xong, bà điều khiển bàn tay tôi lần mò, chụp lấy bộ phận lái bằng tay được trang trí diêm dúa, to đùng, rõ ràng là được chế tạo cho những ngón tay gọng kìm của Hork-Bajir hay Taxxon. Mắt bà Aldrea - mắt tôi - không dán tịt

vào hình ảnh chậm chậm của chiến đấu cơ Andalite mà vào những dữ kiện thông báo tình trạng vũ khí.

“Máy tính, vào trạng thái khai hỏa bằng tay,” giọng tôi vang lên.

Tôi nhìn dấu cộng trên màn hình đang di từ những ngôi sao đến đậu trên tàu Andalite, bắt chết vào buồng lái.

<Nếu bà không ở trong cơ thể bạn Cassie của tôi thì tôi đã phắc lưỡi dao đuôi vào cổ họng bà rồi,> Ax gầm gừ trong giọng truyền chỉ tôi và bà Aldrea nghe. <Cấm được hựt!>

Bà Aldrea lại thao tác các ngón tay tôi, nhẹ nhàng và cẩn thận chọn chỗ đặt dấu cộng, cho đến khi nó nằm yên giữa khoang động cơ bên phải của tàu Andalite.

Bà ấy đã nhắm lại mục tiêu vì lời đe dọa của Ax chẳng? Hay bà đã có ý định nhắm vào động cơ ngay từ đầu? Trong cả hai trường hợp, hựt đồng nghĩa với việc một cú đâm thẳng vào tàu Andalite.

HMMMM! PĂNG CHÍU!

Một tiếng nổ đơn lẻ. Tia Nghiệt đỏ lòm xé toạc màn đêm đen, chém vào tàu Andalite. Tiếp theo là tiếng nổ màu cam nhạt. Khoang động cơ bị rút mất tiêu. Tàu Andalite quay cuồng, rơi khỏi chúng tôi.

“Ồi!” Rachel la rầm rĩ khi bị tung lên không, gần như chống ngược đầu xuống. “Đã tĩa xong động cơ!”

<Mục tiêu đang tới gần!> Ax hét. <Nhiều lắm... tôi đếm bốn!> ánh ngoặt mắt cuống về phía Jake. <Đám Con Rệp đang kéo tới để dứt điểm anh ta.>

“Anh ấy có thể bay được không?” Jake hỏi.

<Được, nhưng cũng chậm như chúng ta thôi. Anh ta sẽ không bao giờ chạy thoát khỏi bọn chúng.>

“Chúng không tấn công bọn mình,” Marco nhận xét. “Bắn tàu Andalite như vậy tức là chúng ta có thiện ý với tàu Yeerk rồi.”

<Chúng ta mới may mắn làm sao. Anh chiến binh đó đã dọn đường cho chúng ta.> Ax chưa chát nói.

“Cứ bay tiếp đi, rồi chúng ta sẽ tự do trở về nhà,” Marco đề nghị.

Quafijinivon tán thành. “Đúng! Đúng! Cứ bay tiếp!”

Từng người một, chúng tôi nhìn Jake. “Không, mình không nghĩ vậy,” cậu ấy từ tốn nói.

Marco cười. “Biết ngay bồ sẽ nói vậy mà.”

“Ax! Aldrea! Bọn chúng có bốn chiếc. Nếu chúng ta bắn Yeerk thì tàu Andalite có hiểu mà bay về phía chúng ta không?”

<Hiểu chứ!> Ax đáp. <Lúc này anh ấy đang tự hỏi tại sao chúng ta không thiêu rụi anh ta ngay đi.>

“Tốt,” Jake nói gọn. “Aldrea, đừng bắn hụt cú đầu nhé. Bùm liền bốn phát. Dù trúng hay trật thì chúng ta cũng làm bọn Yeerk hoang mang.”

Bốn chiếc Con Rệp lù lù hiện ra trên đường vòng cung lưới liềm sáng rực của hành tinh bên dưới, chúng phóng quanh quỹ đạo về phía chúng tôi, động cơ lóe lên sáng quắc. Tàu Andalite chỉ còn trôi lơ phờ, bất lực.

“Liệu anh ta...” Marco hỏi.

“Không,” bà Aldrea ngắt ngang. “Anh ta bị thương nhưng không trầm trọng lắm đâu. Kế hoạch của anh ta là giả bộ chết để nhử bọn Yeerk vào, bắn một cú cuối cùng. Một cú rồi chết.”

Nhưng chính Tobias, là phi công theo bản năng, cậu ấy nhận định liền. <Hãy, bay sang trái mau, lại đằng sau tàu Andalite í. Bọn Yeerk sẽ ngần ngại bắn vì nghĩ rằng sợ bắn lạc vô chúng ta. Chúng lạng qua trái để tìm cách tấn công an toàn. Ở tốc độ đó, bà bắn chiếc đi đầu bên trái và...>

“... và mảnh vụn sẽ văng trúng tàu theo sau!” Bà Aldrea nhiệt tình.

Ax chạm cần gạt dọc và một giây sau chúng tôi trôi lơ đờ như hết năng lượng.

Bọn Yeerk thấy chúng tôi nằm trong tầm phóng hỏa nên cứ né qua trái phải. Đúng như Tobias nói...

Pằng chúu! Pằng chúu!

Chúng tôi bắn!

Bùm! Chiếc Con Rệp đi đầu bên trái bị thương.

Xẹt! Tàu Andalite bồi tiếp. Chiếc đi đầu bên phải nổ tanh tanh. Chiếc đi đầu bên trái loạn choạng lao vào bạn đồng hành của mình. Động cơ phọt lên. Đuôi nó nứt toác ra rồi quay mỏng mỏng. Và Bùm!

Ba chiếc Con rệp rơi nhào trong chưa đầy mười giây.

Tàu Andalite mở động cơ còn tốt lên và bay đuổi theo chiếc Yeerk còn lại - sau khi điệu nghệ lộn một vòng trên không. Một động tác như vậy chào chúng tôi.

<Giỏi sẵn lắm, anh trai,> Ax tấm tắc.

Tất cả mọi người cùng reo mừng.

“Giỏi bắn lắm, Ax và Cassie!” Rachel gào lên.

“Làm tốt đấy,” Jake lúng búng nói. “Chúng ta đã đánh động cho bọn Yeerk, khiến tình hình phức tạp hơn. Để năm giây ăn mừng thôi, rồi chuẩn bị đáp xuống gấp. Sẵn sàng biến hình khi cần.”

<Cassie, ta thích anh bạn của cháu đấy,> bà Aldrea thì thào.

Xuống, xuống. Xuyên qua những đám mây, qua bầu khí quyển làm cho vỏ tàu rít lên kin kít. Trở về nhà. Hành tinh ta không bao giờ rời xa mà bây giờ đang trở lại.

“Hệ thống an ninh tự động của Yeerk tình cờ chấp nhận mật mã của chúng ta,” Quafijinivon nói.

“Đó là điều tốt chứ?” Rachel hỏi.

“Nếu không được chấp nhận thì chúng ta sẽ bị tia Nghiệt từ căn cứ mặt đất nhắm bắn. Chúng ta còn một rào cản khác nữa khi lọt vào lòng thung lũng.”

Kể từ lần đầu tiên đến đây cùng gia đình, ta không được nhìn ngắm hành tinh này từ trên không gian.

Cha ta, dù bị lãng mạ nhưng vẫn cư xử như thể đây không phải là nắm mồ chôn mình. Một sự phân công cho một Andalite mà tên tuổi đã trở thành sự dèm pha đồng nghĩa với “đồ ngu”. Còn mẹ ta thì vui sướng vì có được bao nhiêu loài thực vật mới mẻ để nghiên cứu và phân loại. Chỉ có em trai là cảm thấy trầm uất khi bị đối xử tàn tệ.

Tất cả đều đã chết. Chính mắt ta thấy họ tan biến đi trước cơn mưa tia Nghiệt xả xuống từ những chiếc Con Rệp bay tầm thấp của bọn Yeerk.

Đó chẳng phải là một hành tinh xinh đẹp, ít nhất là theo cách nhìn nhận của người Andalite. Về bản năng, người Andalite hay đi tìm những đồng cỏ bao la, những loại cây thanh mảnh, những con sông và dòng suối uốn khúc. Nhưng hành tinh Hork-Bajir này đã bị cày nát, bị biến dạng sau một vụ va chạm thiên thạch hay mảnh vụn gì đó. Toàn bộ bề mặt của nó cằn cỗi, nứt nẻ toác hoác. Những khe nứt rộng và sâu hàng chục dặm, với những thành dốc hun hút. Cuộc sống trong hành tinh bây giờ chỉ tồn tại ở trong các thung lũng.

Ở đó có những rừng cây khổng lồ. Nơi người Hork-Bajir từng sống yên bình, ca ngợi Mẹ Bầu Trời và Cha Vực, thu hái vỏ cây, tránh né quái vật canh giữ độ sâu của thung lũng.

Chúng tôi nhảy chồm chồm qua mặt đất khô cằn rồi đột nhiên, chui tọt vào thung lũng. Thung lũng của Dak, và của ta.

Ta lặng ra nhìn, mừng vì Cassie kiểm soát được cơ thể mình - nếu không, chưa chắc ta đã có thể đứng vững.

Trời ơi! Cây cối, cây cối đâu hết cả rồi? Vách thung lũng đã bị cào nát và trôi tuồn tuột. Bọn Yeerk đã rạch thẳng vào thung lũng để mở rộng không gian, tạo mặt bằng.

“Mi nên nhớ là đã lâu lắm rồi kể từ khi mi rời quê nhà,” Quafijinivon bảo ta.

Không phải năm tháng đã tàn phá mất rừng cây, mà là Yeerk. Hơn nửa số cây đã mất tiêu. Những cây còn lại cũng bị phạt trụ lủi.

<Lẽ ra ta phải biết... lẽ ra ta phải chuẩn bị tinh thần...> ta bộc bạch với Cassie.

Ngay cả trước khi ta... ta chết, rừng cây đã bị hủy hoại nhiều lắm. Nhưng giờ đây cả hành tinh như vừa bị tàn sát. Bởi vì cây cối chính là sự sống hành tinh này...

“Chúng ta lại được mạng lưới an ninh nội bộ chấp nhận,” Quafijinivon thở dài. “Thật là hên. Chúng ta băng qua những ụ tia Nghiệt kéo dài cả trăm mét dọc theo vách thung lũng.”

“Mình không thể tin là chúng ta vẫn chưa đáp tới mặt đất,” Jake hồi hộp nói. “Những cây này cao bao nhiêu?”

Ta biết cậu ấy chờ ta trả lời, nhưng không thể.

“Cây lớn nhất cao sáu trăm mét,” Quafijinivon đáp thay. “Đường kính của thân cây là ba mươi mét. Chúng là tác phẩm của kỹ thuật sinh học Arn.”

<Aldrea, bà có sao không?> Cassie hỏi nhẹ.

<Hãy quay mặt đi,> ta năn nỉ. Ta ghét cái giọng lạc đi của mình, nhưng quả thật ta không thể nhìn thêm được nữa. <Hãy quay mặt đi chỗ khác.>

Cassie quay đi, nhưng rồi cô lại nhìn tiếp. Và ta cũng nhìn. Bởi vì cho dù bây giờ nó có bị cày xới, tan nát, nổ tung thì nó cũng vẫn là quê nhà của ta.

“Hai phút nữa,” Quafijinivon báo, “chúng ta sẽ đáp ngay bên trên bức màn chắn hơi nước, trong khu vực trước kia là lãnh thổ của quái vật người Arn bọn ta tạo ra để ngăn sự tò mò của người Hork-Bajir.”

Ta cảm thấy sự căng thẳng tăng lên trong Cassie. Dĩ nhiên đây là nơi lạ lẫm đối với cô. Một thế giới xa lạ.

Với ta, nó quen thuộc lắm. Trong tâm trí, ta chưa bao giờ rời xa nó. Chưa phải nhiều năm trôi qua, vậy mà sự tàn phá thật kinh hoàng - nhiều thập kỷ thiệt hại diễn ra trong chớp mắt.

Nhưng Toby làm ta hạnh phúc. Đây là quê nhà tổ tiên của cô bé. Một cô bé chưa bao giờ thấy nhưng luôn ghi đậm trong tâm trí Hork-Bajir của mình.

Toby nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ với vẻ tò mò pha lẫn phần khích. Nhưng khuôn mặt của người Hork-Bajir rất ít biểu cảm. Những gì mà cô bé cảm thấy, nếu có, cũng là một điều bí ẩn. Bọn ta sắp hạ cánh nhưng ta vẫn chưa hiểu tâm trí mình. Ta không tin cậy người Arn. Ta không thích anh chàng Andalite, nhưng ta tin chàng ta đúng là người như đã bộc lộ ra.

Ta không biết những con Người, kể cả người ta đang dùng chung bộ não. Cái người tên Jake có vẻ hành động đúng đắn.

Dù không biết có gì đang chờ phía trước, ta vẫn biết một điều: lão người Arn thành thật hay rắc tâm phần bội đều không quan trọng. Trước kia ta đã thấy tương lai của thế giới này. Và tất cả những mối nghi ngờ và thái độ thờ ơ của ta chợt biến mất.

Ta, người không bao giờ ra đi, đã trở về. Và ta sẽ bắt bọn Yeerk phải trả giá cho dù là giá nào.

Ta cảm thấy con người tên Cassie đọc được cảm xúc của mình. Cô ta đang lắng nghe. Khỉ thật! Ta vội đóng tâm trí mình lại và đẩy chặt những cảm xúc.

Tôi cảm thấy con tàu lắc nhẹ khi đi xuống. Ruột gan tôi lộn phèo.

Tôi không thể trách Aldrea. Nếu tình thế đảo ngược, tôi cũng cho rằng tôi không muốn chứng kiến tất cả những kiểu cách mà Trái Đất bị tàn phá và rồi lại có một kẻ khác đang đọc những suy nghĩ ban đầu của mình.

"Tới nơi rồi," Quafijinivon thông báo với vẻ mãn nguyện. "Chúng ta đã về nhà. Để ta mở cửa và..."

"Khoan, khoan," Jake ngăn lại. "Ở ngoài đó có gì? Chúng tôi có nên biến thành Hork-Bajir không?"

Quafijinivon lắc đầu. "Chúng ta đã vào thung lũng của người Arn, trong vùng đất chẳng của ai. Bon Yeerk không tới đây vì tất cả quái vật đều đã chết. Và dĩ nhiên chúng cũng nghĩ người Arn chết hết rồi." Quafijinivon cười buồn bã và đi tới cửa con tàu, cẳng chân lão đảo như muốn khuyu.

Khi bước xuống thang, tôi giật thót mình bởi vì bên ngoài sáng quá. Tất cả những gì tôi thấy thoát tiên là ánh sáng - ngay cả bầu trời cũng chói lói như đang lóe lên.

"Ta cần phải bắt đầu công việc ngay, nếu không những ADN thu thập được sẽ có nguy cơ bị xâm hại," Quafijinivon lầm bầm. "Phòng thí nghiệm của ta không xa đây lắm. Đi theo ta mau."

Ông đi trước dẫn đường, băng qua những bụi rậm và cỏ dại mọc hằn vào các vách đá thẳng đứng, sâu hun hút, kéo dài đến vô tận.

"Mấy bồ có khi hổng nhận thức được rằng hổng ai trong tụi mình có cánh cả," Rachel nói. "Ít nhất là vào đúng lúc này."

"Có bậc thang đấy nhé," Quafijinivon nhắc nhở chúng tôi mà không hề ngoái đầu lại.

Cả đám ngại ngùng tới rìa đá và lỗ mắt dòm rồi lò dò đi xuống. Nhưng khi băng ngang vực hẻm tôi thấy vách bên kia của hang được chạm trổ những cửa lớn, cửa sổ, mái vòm và lối đi bộ. Chúng được khoan thẳng vào đá.

Những mảng đất bị tia Nghiệt rút phăng có lẽ cách đây lâu lắm rồi, nhưng ngôi làng người Arn vẫn còn xinh đẹp...

Jake gọi. "Tobias?"

Tobias đập cánh vút lên không, bay thám thính trên thung lũng. Đôi mắt điều hâu căng ra nhìn quanh quất rồi bay vòng trở lại.

<Mình chẳng thấy gì ở dưới,> cậu ấy báo cáo. <Thật đáng tiếc, một nơi rừng rợn. Phải là cái gì đó ghê gớm lắm đã xảy ra nên nơi này mới không có dân cư.>

"Ừa. Nó trông như những người hang đá của người tiền sử Anasazi[12] nằm trong vịnh New Mexico hay ở bất cứ nơi nào khác í," Marco nói.

Rachel đá mắt nhìn Marco. "Từ khi nào thì bồ biết cái từ 'Anasazi' đó?"

"Tôi đã từng nói với mấy bồ rồi, có đôi khi tôi cũng không ngủ gật trong giờ học. Chỉ là một sự thay đổi nhỏ thôi mà!"

Quafijinivon dẫn chúng tôi xuống một cầu thang hẹp bằng đá, không có tay vịn.

<Những lúc như thế này, mình đánh giá cao đôi cánh của mình,> Tobias nói. <Mình sẽ hết sức cẩn thận. Mấy bồ mà rớt xuống vực ấy hả, nội trong quãng thời gian rớt từ trên đỉnh xuống đáy thôi, mấy bồ sẽ tha hồ mà suy ngẫm về chuyện đó.>

Jake, Rachel, Tobias, Ax, Marco, và Toby theo chân Quafijinivon bắt đầu đi xuống phía bên kia vách núi. Tôi cảm thấy họ giống như đang đi vào chỗ chết vậy, từng người một. Tôi không thích điều này. Tôi không quá say mê việc leo vách núi. Nhưng có vẻ như tôi không còn lựa chọn nào khác.

Tôi ghim chặt mắt vào bàn chân, nhìn chúng động đậy lù khù dò dẫm từng bước một. Nếu bà Aldrea có bất cứ nỗi lo sợ nào, hay có bất cứ sự coi thường nỗi lo sợ của tôi đi chăng nữa, bà cũng không để lộ cho tôi biết. Bà đã trở về đằng sau bức tường chắn giữa chúng tôi.

"Cái thứ sền sệt màu đỏ và vàng dưới kia là gì vậy?" Marco hỏi. "Hình như nó nhúc nhích kìa."

"Ồ, cảm ơn bồ nha, Marco," tôi lẩm bẩm. "Ngay lúc này mình đang thật sự cần phải nghĩ xem có cái quái gì ở dưới đó."

"Đó là ruột của hành tinh," Quafijinivon giải thích.

"Ruột," Rachel lặp lại. "Ý ông là chúng ta đang ở giữa lòng núi hả?"

"Đúng, hẳn là thế rồi," ông ta trả lời. Âm điệu giọng nói của ông rõ là muốn thể hiện ý coi thường Rachel: nhỏ chỉ là một con nhóc chậm hiểu.

"Cứ như là núi lửa với đầy đủ nham thạch vậy," Marco bình phẩm. "Cái đó nóng cỡ nào ta? Nếu mà rơi vô đó thì sao nhỉ?"

"Chả có ích gì đâu," tôi nói với Marco, mắt không rời hai bàn chân. "Thật sự là không đấy."

<Theo tôi thì bạn sẽ không phải lo lắng về dung nham đâu, Cassie,> Ax trấn an tôi.

"Cảm ơn, Ax," tôi nói.

<Nếu bạn ngã, tôi tin là bạn sẽ bị thiêu rụi trước khi rơi xuống khối dung nham trong lòng đất ấy.> Ax điềm tĩnh nói.

Thỉnh thoảng tôi cho rằng, nếu Ax cứ quanh quẩn bên cạnh Marco nhiều đến thế thì anh sẽ có một óc khôi hài hoàn toàn méo mó. Rất không "Andalite".

Quafijinivon quẹo vào một trong những ô cửa vòm. Lần lượt, chúng tôi theo ông vào một căn phòng hẹp, dài - gần như là một cái hang.

Lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu đi xuôi xuống theo vách đá, tôi ngược mắt khỏi hai chân mình. Tôi quan sát Quafijinivon ấn tay vào một tấm bảng nhỏ màu xanh da trời ở trong bức tường.

Trong chớp mắt, cả bức tường mở toang. Một hàng dài những xi lanh sạch sẽ và một dàn

máy tính tối tân choán gần hết căn phòng.

"Phải mất nhiều năm nhất nhạnh những dụng cụ cần thiết ta mới xây dựng nên phòng thí nghiệm mới này." Quafijinivon ò ề. "Những cuộc cần quét bắn phá của bọn Yeerk đã phá hủy gần như tất cả mọi thứ."

"Tôi chưa bao giờ thấy bọn Yeerk sử dụng vật chủ là người Arn cả," Toby nói. "Tôi biết rằng sở dĩ như vậy vì người Arn đã tự cải tạo lại chính mình khiến bọn Yeerk không chui vào não được."

"Đúng vậy, Nhà Tiên tri," người Arn nói. "Bọn Yeerk đã không tiêu diệt chúng ta bằng cách bắt chúng ta làm vật chủ. Đó là một trò chơi. Một môn thể thao. Dân tộc ta đã bị tận diệt, nền văn hóa bị phá hủy bởi vì tụi ta là những tấm bia di động cho bọn Yeerk tập bắn..."

Giọng người Arn dội vào vách đá, khiến nó càng thêm thê thiết.

Rồi sau đó sinh vật lạ lưng ấy lê chân bước đi. "Ta có việc phải làm."

CHƯƠNG 17

ALDREA

Quê nhà. Hành tinh Hork-Bajir. Hành tinh của ta.

Ta thêm thoát khỏi cái cơ thể Người mềm oặt, chậm rề rề này để có được hình hài cũ của mình. Ta muốn là Hork-Bajir.

"Nào nào, chúng ta ở đây không phải để ngắm cảnh," Jake nói giọng giả. "Chúng ta ở đây để thu hồi những vũ khí mà bà Aldrea và ông Dak đã cất giấu. Tìm ra chúng xong, chúng ta sẽ báo cho Quafijinivon biết rồi sẽ bay về nhà ngay."

"Toby đã ở nhà rồi," ta chỉnh lại.

Toby nhìn phất lên. Ý tưởng này làm cô bé ngạc nhiên.

"Đây là thế giới quê nhà của cháu, Toby." Ta giải thích.

<Toby sẽ ở nơi nào giục già, gọi mời cô bé,> *nothlit* điều hâu bảo. <Nhưng tất cả chúng tôi - tôi, Ax, Jake, Rachel, Marco và Cassie - chúng tôi sẽ về nhà.>

Sinh vật tên Tobias nhấn mạnh "tất cả", không bỏ sót cái tên nào là có ý cảnh cáo ta.

Cái gì? Ta tự hỏi. *Mi có thể làm được gì nếu ta quyết định Cassie phải ở lại?* Nhưng ta chẳng nói gì. Những con Người và anh chàng Andalite đáng ghét kia đã nghi ngờ ta rồi. Thật hoang tưởng. Aximili để tâm đến ta nhiều hơn đến bọn Yeerk.

Ta không có đồng minh trong đội quân này, trừ Toby. Dù sao thì cô bé cũng là chặt gái của ta.

<Aldrea, Jake đang chờ câu trả lời của bà.>

<Cái gì?>

<Jake đang hỏi bà.>

“Xin lỗi, ta không nghe,” ta nói to.

“Bà sẵn sàng rồi chứ? Bà là người dẫn đường cho chúng tôi. Hãy chỉ cho chúng tôi chỗ giấu vũ khí.”

“Ta đã sẵn sàng,” ta bảo, cố giấu những cảm xúc bất an khỏi Cassie.

Ta không biết vị trí cất giấu vũ khí. Ta nhớ Dak cùng ta và mấy người Hork-Bajir còn sống sót khác đã chất chúng lên tàu. Có điều ta đã cất giấu nó sau khi được lưu trữ *Ixcila*.

<Bà không biết chúng ở đâu!> Cassie lên án.

<Vớ vẩn!>

<Ô trời ơi! Cháu cảm thấy mà. Cháu chắc chắn là bà không thành thật.>

<Ta biết nơi ta định cất giấu chúng. Ta biết nơi đó.>

<Bà cần phải nói với Jake.>

<Không!>

Cassie định mở miệng ra. “Ja... ờm... Ja...”

<Để ta nói!>

Ta bị sốc bởi chính cách cư xử của mình. Ta không cố ý ngăn chặn Cassie, không muốn tranh giành quyền kiểm soát với cô bé. Tuy nhiên, ta đã không có thời gian để suy nghĩ về tất cả những chuyện này.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ta. Tất cả, trừ người Arn đang lúi húi bận bịu ở đâu đó.

<Đừng bao giờ lặp lại điều đó nữa, bà Aldrea,> Cassie răn đe.

<Ta...>

<Bà làm ơn đừng cố đánh bại cháu để nắm quyền kiểm soát,> Cassie nói và liền đó, cô bé mở miệng của bọn ta - của cô ấy - ra và la ầm lên. “Bà ấy không biết nơi cất giấu vũ khí mà chỉ nhớ mang máng thôi.”

Người Andalite không phải là một loài hay biểu lộ cảm xúc trên khuôn mặt. Nhưng ta được sinh ra đã là một người Andalite. Ta thấy nét chiến thắng ánh lên trong mắt Aximili - ra điều hấn đã đánh giá đúng về ta.

Biểu lộ cảm xúc bằng khuôn mặt như của con Người vẫn còn lạ lẫm với ta. Mặt Jake chẳng phô bày điều gì, có vẻ như cố che giấu cảm xúc.

“Lẽ ra chúng ta nên nghĩ tới điều đó trước khi khởi hành,” cậu ta nói lấp lửng.

<Vui lòng cho ta sử dụng cái miệng của mi nhé?> Ta hỏi Cassie.

<Được.>

“Ta rất tự tin mình sẽ tìm ra những vũ khí đó. Ta biết nơi có lẽ ta đã cất giấu hoặc dự định giấu.”

“Tuyệt cú mèo,” Marco rú lên. “Nhưng sự khác biệt lớn giữa hai từ ‘chắc chắn’ và ‘có lẽ’ là chúng ta bị giết.”

“Sẽ không ai phải nguy hiểm cả. Ta biết nơi đó. Ta biết cái cây đó.”

Jake từ tốn nói. “Giờ không còn cách nào khác. Chúng tôi đã ở đây rồi và đành phải nghe theo hướng dẫn của bà thôi. Nhưng Aldrea à, bà không còn được tin cậy nữa. Bà ghê tởm người Arn, ghét người Andalite, và không coi loài Người là đồng minh. Tôi hiểu sự tức giận của bà. Nhưng dù gì chúng tôi cũng phải sống để về nhà. Vì vậy, nếu bà còn làm tôi ngờ vực lần nữa, thì chúng tôi sẽ khai trừ bà.”

“Đây là thế giới, là trận chiến của ta, con Người à. Hãy đi và làm theo những gì ta bảo, có thể thì chẳng bao lâu nữa bọn mi sẽ được trở về Trái Đất.” Ta nói, phớt lờ sự đe dọa và phỉ báng trong giọng nói của con Người tên Jake.

Rachel cất tiếng. “Và bà sẽ trở lại cái lọ của Quafijinivon?”

“Đúng thế.” Ta đáp.

Jake hít một hơi thật sâu rồi nói. “Chúng ta cần tránh dùng những lối biến hình của Trái Đất. Tất cả chúng ta, trừ Tobias, sẽ chuyển sang lối Hork-Bajir. Tobias, hãy ở trên không, nhưng cố đừng để bị trông thấy nhé.”

<Đồng ý,> *nothlit* điều hâu chấp thuận. Cậu ta xòe cánh, bay là là trên mặt đất một quãng rồi vút thẳng lên màn sương mù.

"Rồi. Giờ chúng ta biến hình thôi."

CHƯƠNG 18

ALDREA

<**T**a chắc chắn cháu kiểm soát được lối hình biến này.> Ta bảo Cassie.

<Vâng,> cô bé trả lời và tập trung vào ADN của Hork-Bajir.

Sự thay đổi diễn ra nhanh và suôn sẻ một cách đáng ngạc nhiên. Cassie là một người biến hình đầy kinh nghiệm, điều đó quá rõ rồi. Nhưng khi quan sát những sự biến dạng được diễn ra rất trơn tru và vô cùng duyên dáng, ta nhận ra rằng cô bé còn hơn là có kinh nghiệm. Cassie quả là có tài năng biến hình thật sự.

Thân hình một mét rưỡi của cô bé vụt cao lên như cây non trên hai bàn chân người. Cơ bắp Hork-Bajir xếp từng lớp từng lớp, phủ dày lên cơ thể yếu ớt của loài Người. Xương phình ra và

đặc lại hơn. Những cơ quan nội tạng được sắp xếp lại tạo nên một âm thanh nghe óc ách, một vài bộ phận biến mất, một số khác lại xuất hiện, định hình, tìm chỗ, tạo kết nối, bắt đầu tiết ra những chất cần thiết để tiêu hóa và bài tiết.

Ngón chân sau của người Hork-Bajir - cái cựa giống chân khủng long - trồi ra từ gót chân cô bé. Năm ngón chân người tan chảy, hòa quyện vào nhau, kết hợp lại tạo thành ba cái vuốt dài.

Cái đuôi Hork-Bajir mọc ra như một phần phụ của cột sống, từng đốt xương cứ thế nối tiếp nhau và những thớ thịt và các mạch máu xuất hiện bao quanh xương đuôi và sau cùng một lớp da phủ trọn hết bên ngoài.

Cái miệng người đẹp lép nhô dẫu ra trước. Môi bành ngoác ra rồi mềm lại thành cái quai hàm Hork-Bajir như đang cười cười.

Tiếp theo, Cassie làm điều mà ta biết chắc mình không thể làm được: khống chế hình thù của những lưỡi gươm để chúng hiện ra từng cái một, trước tiên là ở cánh tay, đến cẳng chân rồi xuống tiếp.

Bộ sừng cũng nhú ra theo cách thức đó - một cái, hai cái, rồi ba cái. Hình như cô bé đang cố biểu diễn để tạo ấn tượng cho ta. Và đúng là ta bị hớp hồn thật.

<Cháu biến hình thật tài tình,> ta khen.

<Cám ơn bà.>

Ta chứng kiến sự chuyển biến ngoạn mục từ mắt người sang mắt Hork-Bajir. Màu sắc thay đổi khi dải ánh sáng hữu hình dần chuyển sang tia cực tím, rồi càn về cuối càn loang lợt từ từ đi.

Ta đã được nhìn hành tinh Hork-Bajir bằng con mắt Hork-Bajir. Đúng là ta đã về nhà. Ta lại là ta - không phải là một cô gái loài Người nào đó. Ta là Hork-Bajir.

Những người khác cũng đã hoàn thành quy trình biến hình. Ta đã trở về với dân tộc mình. Ảo tưởng chẳng? Nhưng suốt cuộc đời mình, kể cả giây phút này, không có cái gì là không ảo tưởng cả.

<Mời bà dẫn đường, Aldrea,> Jake hô, rõ ràng là cậu ta thích dùng giọng truyền hơn là chạt vật với cách đánh vần bập bõm của Hork-Bajir.

<Cassie, ta muốn... bây giờ tốt nhất hãy để ta kiểm soát cơ thể này.>

<Được.>

Ta chỉ lên, theo hướng ra khỏi thung lũng. “Tới rừng cây.”

Tất cả chạy lên những bậc thang hẹp. Hork-Bajir không hề sợ độ cao. Lên cầu thang, băng qua vùng cằn cỗi, cảm thấy triền dốc càng dốc hơn. Lên! Xuyên qua bức màn chắn. Cái đầu ta lú lên khỏi màn sương và thấy cái cây đầu tiên.

Hùng vĩ làm sao! Đó là một bức tường cong - cây *Stoola* khổng lồ. Những trái tim ta bồi hồi. Ta-Cassie chạy ủa tới nó. Andalite, những con Người - trong hình hài Hork-Bajir - cùng rồ lên chạy. Tới nơi, tất cả đu lên, cầm những lưỡi gươm vào vỏ cây mềm.

Ta leo. Kinh nghiệm này thật lạ lùng đối với anh chàng Andalite (như hồi xa xưa đã rất lạ đối

với ta.)

Thật ngạc nhiên, con Người tên Cassie vừa lo sợ độ cao vừa thoải mái cùng ta chạy thoăn thoắt về phía những cành thấp nhất, cách thân cây hai ba chục mét hoặc hơn. Ô, giờ thì ta nhớ ra rồi, loài Người vốn có những cánh tay quay được ba trăm sáu mươi độ, những cánh tay quay được ba trăm sáu mươi độ, những bàn tay mạnh mẽ với ngón cái chia ra tách biệt, và đôi bàn chân mang vết tích của những ngón tay...

<Loài Người các bạn là một loài leo trèo à?> Ta hỏi Cassie.

<Đúng. Tổ tiên của chúng tôi đã sống ở trên cây.>

<Ta cảm thấy cháu bình tĩnh hơn người Andalite khi lần đầu trèo cây ở đây.>

<Vâng. Miễn là chúng ta đừng ngã.>

<Hork-Bajir không ngã khỏi cây đâu.>

Lên, lên nữa. Những ngón chân và lưỡi gươm cắm vào vỏ cây và chạy thẳng lên Mẹ Bầu Trời.

<Chà, cây gì mà cao dễ sợ,> Marco trầm trồ. <Cái cây này có thể đem đóng đồ đạc cho cả nước Mỹ đấy.>

<Tại sao chúng ta cứ phải leo hoài vậy?> Rachel lóng nhóng hỏi. <Vây chứ queo qua hướng khác, không chỉ lên thẳng có được không?>

<Cách thức di chuyển ở đây là như vậy,> ta giảng giải. <Đi lên để sang phải hay qua trái.>

<Tôi cũng đã nói với các bạn mình như thế từ lâu rồi,> Tobias góp chuyện. <Độ cao là tất cả mà.>

<Bồ có thấy gì không, Tobias?> Jake hỏi.

<Mình chẳng thấy một người Hork-Bajir hay bất cứ cái gì khác, ngoại trừ một vật gì đó nhỏ nhỏ, nhăn nheo nhìn hơi giống con khỉ.>

<Con *Chadoo* đấy,> ta bảo.

<Con gì cũng được. Ngoài nó ra mình chỉ thấy toàn cây là cây thôi. Cây to lớn thật sự. Chúng cứ đâm thẳng vào mặt mình. Bay len lỏi giữa những cái cây to lớn này chẳng có gì phiền, nhưng mình vốn quen bay giữa không trung lồng lộng rồi...>

Bọn ta đã lên tới một cành dài, chạy ngang tuốt về phía Nam. Tới tận cuối thung lũng, nơi Dak và ta đã sống - đã sống và đã sinh ra Seerow.

Nếu ta có cất giấu vũ khí thì chắc chắn ta phải cất ở đó. Và đó là nhà của ta. Cách đây một tuần, trong tâm trí ta nó là nhà.

Ta cần phải thấy nó.

Chạy!

Cả bọn chạy loắt thoắt dọc theo cành cây lằn sần, cong queo. Chạy như những con sóc khổng lồ - nhoay nhoáy mà cứ chực té ngã.

Đến cuối cành cây rồi!

<Bà Aldrea, cành này... AAAAHHHH!>

Rớt! Bay! Hai cánh tay dang rộng ra. Vẫn rớt, gió thổi phần phật. Tobias vụt qua. Những chiếc lá to như những lều rạp xiếc.

Bà Aldrea vươn một tay ra, tóm lấy một cành gày guộc. Những cành cây quá nhỏ không thể giữ nổi trọng lượng của chúng tôi. Lạy trời, chúng tôi chết mất thôi.

Rơi. Cành cây oằn võng xuống, võng xuống, rồi từ từ... ờ... ừ... chúng tôi bật lên trở lại. Tốc độ nhún đến chóng mặt của dây lò xo nhồi chúng tôi như giã cối. Rồi một cú búng lên và ở đầu mút cong cong, Aldrea thả tay ra.

<Aaaaaahhhhh!>

Chúng tôi bay, nhúng, nhào lộn, và rơi. Xuống, xuống. HUỖCH!

Bàn chân Hork-Bajir của tôi bập vào một cành mới - một cây mới.

<Ê ê thật điên hết sức!> Tôi hét rù. <Làm lại nha.>

Bọn bạn lúu rúu theo sau tôi, leo trèo hăng chẳng kém.

Chúng tôi lại buông ra. Giờ thì đã có vẻ vào việc truy tìm rồi, nhưng vẫn treo tòn ten từ cành này qua cành khác. Làm trò xiếc từ cây nọ tới cây kia. Một cảnh tượng mà không ai từng thấy trên Trái Đất.

Cuối cùng bà Aldrea cũng dừng lại nghỉ. Bà ngồi ngắm bọn kia leo trèo, lưu tâm đặc biệt tới Toby. Nhà tiên tri Hork-Bajir trẻ tuổi đang lao như tên bắn giữa các cành cây, cười đùa rinh rích.

<Cô bé là tất cả những gì ta còn,> Bà Aldrea ngậm ngùi.

<Bà chắc phải có họ hàng gì chứ,> tôi nói. <Những người bà con Andalite.>

<Toby là tất cả những gì ta có,> bà Aldrea vẫn khẳng khẳng. <Nếu không có nó thì ta chỉ có sự lãng quên.>

Tôi bất giác rung mình. Bà Aldrea nói đúng. Cái người Andalite hay Hork-Bajir đang dùng chung bộ não với tôi này chẳng có gì cả. Bà không sống thật sự.

Trừ phi... Trừ phi bà từ chối trở lại sự lãng quên.

Và lần đầu tiên tôi chột nghĩ bà Aldrea sẽ thật sự sống (qua tôi) nếu như tôi cho phép.

Không! Không! Điều này không phụ thuộc vào tôi?!

Giờ thì bà ấy đang sống theo một cách nào đó. Bà nói, suy nghĩ, cảm nhận, nếm trải và cả học hỏi nữa. Bà sống, nhưng chỉ là nhờ vào tôi.

Trời đất quỷ thần ơi, chuyện này liệu có phải do tôi quyết định? Liệu tôi có nên là người báo cho bà ấy biết khi nào thì tới lúc trở về với hư vô?

Có phải tôi sắp sửa trở thành người giết chết Aldrea-Iskillion-Falan không ta?

Nhận thức này khiến tôi nín thở. Bà Aldrea nhận ra cảm xúc của tôi.

<Có chuyện gì vậy?> Bà hỏi.

Tôi không thể trả lời. Biết nói gì đây? Nếu tôi nhận ra điều này trước Nghi thức Tái sinh thì tôi sẽ không bao giờ đồng ý cho *Ixcila* cư ngụ trong não mình. Thật không thể được. Thật vô đạo đức. Bà Aldrea đang sống, và nếu bà chết lần nữa, nếu bà ngừng tồn tại thì rất có thể là do sự ích kỷ của tôi.

Thế đấy! Chính sự yếu đuối đã chỉ đường cho *Ixcila* của bà Aldrea lựa chọn tôi. Ở mức độ bản năng, linh hồn của bà Aldrea đã cảm nhận được sự yếu đuối trong tôi, bà biết tôi không thể nào yêu cầu bà ấy chết lần nữa.

Tobias bay vút qua, hỏi. <Bà Aldrea, hướng này còn bao xa nữa?>

<Thêm một khoảng phần tư dặm, không hơn,> bà đáp. <Phần thung lũng này hẹp đến nỗi các cành cây có thể va quệt, chạm đan vào nhau.>

<Chẳng còn rút lui được nữa,> Tobias ỉ ôi. Rồi quay qua Jake, cậu ấy tiếp. <Rắc rối đang ở phía trước, thừa thủ lãnh can trường.>

<Gì vậy?>

<Rồi bà sẽ thấy ngay thôi,> Tobias nói nghiêm trang. <Hãy cúi đầu thấp xuống.>

CHƯƠNG 20

ALDREA

Những trái tim nhảy tọt lên cổ họng, ta lao phăm phăm giữa các cành cây. Tất cả đều quen thuộc: một lối mòn ta đã qua lại hàng trăm hàng ngàn lần, với Dak ở bên cạnh, với Seerow cột trước bụng ta, lúc lắc theo mỗi bước chân.

Quê nhà. Quê nhà ở phía trước. Ngôi nhà của ta.

Và, bằng cách nào đó, anh ấy sẽ có mặt ở đó, Dak của ta, mạnh khỏe, dang tay mỉm cười đón ta. Con trai Seerow bé nhỏ của ta nằm chờ trong nôi, toét miệng cười hạnh phúc với mẹ.

Thật không thể được. Ta biết mà. Ta không điên. Thế nhưng, ta vẫn... hy vọng... Niềm hy vọng hão huyền. Cảm xúc chẳng màng gì đến những điều ta biết.

Quê nhà! Ta tung mình phóng nhanh hơn, bỏ xa tất cả đằng sau, chỉ có con điều hâu là còn bay theo kịp.

Bỗng ta dừng phắt lại. Một khoảng trống hươu trống hoác ở phía trước. Không gian trụi lủi lốt giữa những cành cây. Không thể thể được! Ta thà chết còn hơn phải trông thấy cảnh này.

Ta thần thờ bò tới. Bây giờ mọi người đã đuổi kịp. Họ cẩn trọng đứng lùi lại, phập phồng đoán biết điều khủng khiếp đã xảy ra.

Cuối cùng, chẳng cần phải tiến lại gần hơn nữa ta thấy hàng trăm cây đã biến mất. Mặt đất bị xới tung, trần trụi, trơ ra dưới ánh mặt trời.

Bọn Yeerk đã tàn phá gần hết khu vực này của thung lũng. Giờ nó đã trở thành đầm lầy. Một lớp chất nhầy sền sệt như bùn nhão lấp đầy một cái hồ nhân tạo xấu xí. Thành hồ được gia cố bằng những thân cây. Các nhánh cây xĩa ra tới giữa hồ tạo thành những chiếc cầu.

Nhưng nó không phải là hồ!

Ngôi nhà của ta, nơi những nhánh cây vắt chéo qua khe nứt bây giờ là một vũng Yeerk.

Mọi người tới gần ta. Tất cả cùng đứng chơi vơi giữa những cành cây, ngà ngật nhìn xuống cảnh hoang tàn. Những con Người không thể hiểu nổi đâu. Đây là nhà của ta mà. Không phải cách đây nhiều thập niên mà chỉ mới hôm kia thôi. Hôm kia ta đã để chồng và con mình ở đó. Hôm kia họ vẫn còn sống mà...

<Cháu rất tiếc, bà Aldrea...> Cassie dè dặt an ủi.

Đúng rồi. Ta đã chết. Ta thấy và nghe được, sờ và cảm thấy được - nhưng ta chết rồi.

Cuộc sống không còn là cuộc sống nữa. Nó chỉ là ảo tưởng do người Arn tạo ra. Cuộc đời ta là Dak, là Seerow. Tất cả những người làm nên cuộc sống của ta đã đi rồi.

Ta chong mắt, cố tìm kiếm những tàn tích cuối cùng của những thứ từng hiện hữu. Đây từng là rừng cây ta biết rõ. Từng cái cây đối với ta đều có tâm hồn và tính cách. Tuy chúng không nhạy cảm như một số loài cây của Andalite, nhưng chúng cũng là những cá thể hẳn hoi.

Ôi cây *Stoola*, cây *Nawin*, cây *Siff*... tất cả đã tan biến trước họng súng tia Nghiệt. Giờ chỉ còn lại một đầm lầy, bốn bên lèn chặt bằng những cây con.

Trong đầm lầy là hàng tỉ lít chất lỏng nhầy nhụa mà bọn Yeerk yêu mến. Đã từng cùng cha mẹ trải qua thời niên thiếu trên thế giới Yeerk, ta biết đây là vũng lớn nhất mà Đế chế Yeerk từng có - là nơi trú ngụ cho mấy chục ngàn Yeerk.

Liền sau đó, ta phát hiện ra một thứ. Gần như không thể thấy được ở góc độ này. Một mảng thân cây bị tước sạch vỏ. Chẳng có gì khác thường: nơi nào có Hork-Bajir thì nơi đó có cây không vỏ.

<Bạn điều hâu à,> ta gọi. <Ta hiểu thị lực của bạn rất mạnh.>

<Tốt hơn của con Người,> Tobias hãnh diện đáp. <Tốt hơn cả Andalite hay Hork-Bajir.>

Ta chỉ cho Tobias chỗ cần nhìn. Và cậu ấy mô tả cho ta những gì cậu ấy thấy: khúc gỗ nơi bị tước vỏ có khắc chạm những biểu tượng xoắn xuýt vào nhau. Một bức vẽ của người Hork-Bajir - một lá thư tình.

<Đó là biểu tượng của Hork-Bajir về tình yêu bất diệt,> Toby giải thích với mọi người. <Hình như nó ghi những mẫu tự Andalite là “A” và “D”.>

<Vũ khí ở chỗ đó,> ta nói chắc nịch. <Bên trong cái cây đó có một căn cứ rỗng. Dak và những phi công chiến đấu của bọn ta dùng nó làm nơi trú ẩn. Có một căn phòng bên trong, tường gỗ láng mượt, yên tĩnh và tối mò. Căn phòng rộng chừng mười hai mét, hơi tròn. Đủ rộng để cất giấu một chiếc tàu vận tải nhỏ. Bọn ta trở một lối vào rộng, ngụy trang bằng vỏ cây mới mọc lại sau mỗi lần sử dụng.>

<Bà bảo là bà không chắc vũ khí ở đâu mà,> anh chàng Andalite nói.

<Ta bảo ta biết nơi bọn ta định giấu chúng. Và đó chính là nơi này.>

<Nó thuộc về đầm lầy nên được canh phòng rất cẩn mật. Bảy người chúng ta làm được gì? Nhào vô tự sát để rồi vỡ lẽ rằng bà đã lầm ư?>

<Nếu chúng ta phá banh cái cây ấy ra,> Marco nhận định, <thì cả đầm lầy sẽ cạn queo.>

<Đó chính là điều bà ấy muốn mà,> Rachel hùng hồn. <Bà ấy muốn trả thù.>

Ta chẳng nói gì.

<Lối vào bà nhắc đến ấy có thể mở ra lại được không?> Jake hỏi.

<Được. Nó được xây dựng rất tinh xảo. Chắc hẳn áp suất nước giữ cho nó đóng lại.>

<Áp suất nước ư?>

<Đúng vậy. Khoảng không ở phía kia cái cây, bên dưới bề mặt vũng Yeerk.>

CHƯƠNG 21

Đó chẳng phải là một kế hoạch dễ thực hiện. Chúng tôi cần phải đột nhập thẳng vô vũng Yeerk, hành động bên dưới làn nước. Bà Aldrea cần ở trong lối Hork-Bajir để mở cây ra.

Nếu bà mở được thì chúng tôi phải vào bên trong tới chỗ con tàu và tìm cách lái nó bay ra khỏi khúc cây có đường kính ba chục mét. Khỏi cần Marco luôn miệng bảo rằng điên với khùng thì cả bọn cũng biết thế. Nhưng khi chính bà Aldrea kêu ca kế hoạch này là điên rồ thì chúng tôi hiểu mình gặp phải rầy rà cỡ nào...

"Thế bà có kế hoạch nào tốt hơn không?" Rachel căn vặn. "Bởi vì tất cả tại tôi, đứa nào cũng có tai hết, ngay đây nè."

"Kế hoạch đó là tự sát!" Aldrea chỉ rõ, gạt tôi qua một bên.

Marco cười láu lỉnh. "Bà đã có một phiếu của tôi rồi."

"Chúng ta cần một con cá voi," Jake nói, nhìn tôi và Rachel đầy ý nhị.

“Tới luôn đi,” Rachel sốt sắng. “Hây, rồi sẽ...”

“Không, để mình.” Tôi cắt ngang. “Mình kiểm soát lối biến hình tốt hơn và nhanh hơn.”

Rachel cãi lại. Jake lắc đầu, biết thừa phải là tôi mà thôi. Tôi nắm lấy tay cậu ấy và bóp chặt.

“Đây không phải là lúc tranh cãi nên sử dụng thuật biến hình như thế nào,” bà Aldrea rầu rầu nói. “Mà là chớp thời cơ, đột kích vũng Yeerk rồi cướp vũ khí. Có thể bắt đi vài Hork-Bajir, giữ cho đến khi Yeerk bò ra khỏi đầu họ. Dần dà chúng ta sẽ gây dựng quân đội...”

<Bà và Dak Hamee, lại một lần nữa ư?> Ax nói.

"Ta muốn cuộc tấn công này thành công!" Aldrea vặc lại. "Ta không muốn một sự nỗ lực vô ích và lãng phí nào. Mấy Người đây chỉ là những đứa trẻ! Bọn bay có biết chiến đấu với bọn Yeerk là như thế nào không?"

"Bọn họ biết rõ lắm chứ, bà cố," Toby nói.

Jake giơ tay lên, cắt ngang cuộc tranh luận. "Người Chee không thể thay thế chúng ta mãi mãi. Chúng ta cần phải làm cho xong vụ này và ra khỏi đây. Thưa bà Aldrea, đúng, điều này là điên rồ. Nhưng chúng tôi đã luôn làm những điều điên rồ từ khi anh trai của Ax xuất hiện."

Vậy là phải bỏ phiếu. Aldrea quay sang cầu xin tôi bỏ phiếu chống lại ý kiến của Jake.

<Cháu tin Jake,> tôi nói. <Nếu cậu ấy cho rằng chúng cháu có thể làm được, có nghĩa là chúng cháu có thể làm được.>

Đó là những gì tôi nói với bà ấy. Còn những gì tôi cảm thấy thì lại hoàn toàn khác.

<Cassie, đừng ngu ngốc thế,> Aldrea cố gắng <Làm vậy đồng nghĩa với việc cháu sẽ chết. Những người khác sẽ sống sót, còn cháu thì không.>

<Cháu biết.>

<Nếu như cháu không có đủ thời gian, chỉ thiếu có vài giây thôi... tốc độ quá nhanh... càng có quá nhiều việc phải làm càng có quá ít thời gian... Cassie à, cháu sẽ không chỉ tự giết mình đâu, ta cũng đang ở đây đấy! Nếu cháu bị giết... ta sẽ không còn cơ hội quay lại trong chai và chờ đợi một cơ hội được sống mới nữa.>

<Cháu biết điều đó,> tôi nói.

Bà Aldrea vẫn cứ nói trong khi tôi biến thành ó biển, còn bọn bạn biến thành bọ chét hay ruồi, mọi lối hình nhỏ nhất của chúng tôi. Chỉ có Toby là không đi cùng.

Khi đã hoàn tất lối ó biển, tôi nhặt những con côn trùng lên, ngậm hờ tụi nó trong mỏ mình. Chẳng rộng rãi hay vui thú gì, nhưng mà an toàn.

Tôi bay lên khỏi những cành cây, lướt bên trên thung lũng vào màn đêm hành tinh Hork-Bajir. Thung lũng hẹp phả hơi nóng liên tục, tha hồ cho tôi có luồng khí nóng. Tôi nhào thành đường xoáy tròn ốc, đập cánh, nghỉ một chút rồi lại đập cánh tiếp. Cao, cao hơn nữa.

Tôi bay lên cho tới khi thấy mặt đất khô cằn bên kia vực thẳm. Lúc này khí nóng đã hết, xuôi xị với những làn gió thổi ngang. Tôi cố sức bay càng cao càng tốt.

<Nè mấy bờ,> tôi hét. <Mình đã thấy vũng Yeerk. Đầm lầy được thấp sáng. Có một chiếc Con Rệp đang lượn lơ phía đầu kia. Tụi Hork-Bajir đang đi tuần quanh bờ đầm lầy và bờ vũng. Lính canh khắp mọi nơi. Có ai cản gì trước khi mình bắt đầu không?>

Tôi ráng tỏ ra bạo gan bạo phổi, may ra át được nỗi sợ chết khiếp. Dù đã lên khá cao rồi, nhưng tôi vẫn thấy chưa đủ.

<Cho tui một chai soda đi,> Marco pha trò.

<Tụi mình ổn mà, Cassie,> Jake bảo. <Chỉ cần bờ đừng có mở miệng ra là được. Tụi mình sẽ hoàn hình ngay khi có chỗ...>

<Ừa.>

Tôi hít một hơi thật sâu. Đích nhắm: gần đầm lầy nhưng không quá gần. Tôi không muốn đụng vào khúc gỗ trong lỗt cá voi. Tốc độ và lực va chạm sẽ khiến nó nứt toang mất.

Tốc độ. Tất cả là vấn đề tốc độ.

Tôi bắt đầu hoàn hình.

CHƯƠNG 22

<**K**hông thể nào làm được việc đó đâu!> Aldrea cảnh báo.

<Có chứ, có thể chứ,> tôi đáp. <Cháu có thể làm được. Còn bây giờ, phiền bà im lặng giùm. Cháu cần tập trung.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Lông ó biển chảy bết vào nhau như sáp nóng. Mặt tôi bệt ra, mở mềm đi thành môi. Cái lưỡi người nhạy cảm đã có thể cảm thấy năm con côn trùng ở trong miệng.

Đừng há miệng ra, tôi tự dặn mình, cố giữ thẳng bằng cho đôi cánh.

Tôi rơi xuyên qua màn đêm, qua vũng Yeerk sáng trưng bên dưới, về phía đám lính canh có thể thổi tung tôi thành cát bụi.

Tôi cứ vừa rơi vừa hoàn hình. Cơ thể người lùn chững, mũm mĩm của tôi lớn dần, vẫn còn nguyên đôi cánh ó biển.

Biến hình chưa bao giờ tuân theo bất kỳ quy tắc nào. Mọi sự không xảy ra theo một trình tự rõ ràng hay có thể dự đoán trước. Chưa một ai đã từng có thể dám chắc quy trình lần tới sẽ ra sao. Nhưng tôi thì có thể. Một khoảnh nào của tôi thậm chí còn không thể cảm nhận được gì, nhưng với một khoảnh nào khác, tôi có thể có được cả thông tin truyền đạt hình dạng tiếp theo của quy trình biến hình.

Ax nói tôi có tài. Đó là một món quà. Nhưng tôi không rõ lắm, tôi không biết nó đến từ đâu hay vì sao tôi có nó. Nhưng, khi tôi rơi rồi hoàn hình rồi rơi tiếp, cơ thể người lùn chững, mập hù của tôi có thêm đôi cánh. Đôi cánh này cứ lớn lên, dài ra và đang rộng hơn cả cặp cánh của một con ó biển.

Tôi không thể quay, đập cánh hay điều khiển được một sợi lông ó biển nào nữa, chỉ còn cố giữ cho chúng ở yên một chỗ khi tôi rơi... rất chậm, cố chống lại trọng lực.

<Cháu đang điều khiển quá trình biến hình!> Aldrea la lớn. <Không thể nào tin nổi!>

Và rồi, khi còn ở độ cao trên ba mươi mét, tôi bắt đầu biến hình cá voi. Bàn chân tôi xoắn vào nhau như sợi mì spaghetti quăn vào nĩa. Chúng chảy nhều ra, dính nhệt lại, thịt trở nên dày và mỡ màng hơn.

Nhưng tôi vẫn còn đôi cánh.

Giờ thì tôi đã lọt vào tầm nhìn của tụi lính gác Hork-Bajir rồi. Bây giờ thì bất cứ giây nào tôi cũng có thể bị bắn, nếu có một cái đầu nào đó tình cờ ngược lên ngắm sao...

Pằng chú!

Một tia Nghiệt đỏ lòm sượt qua tôi.

<Xuống đi! Rơi!> Bà Aldrea hét.

<Không! Hãy còn quá sớm!>

<Jake, chúng đang bắn!> Tôi báo cáo.

<Chúng ta đã cách vũng đủ gần rồi hả?>

<Mình không biết!> Tôi gào thảm thiết. <Không. Không, tụi mình chưa tới đủ gần đâu.>

<Quyết định là của bồ, Cassie. Mình tin tưởng ở bồ.>

Pằng chú!

Phát thứ hai sượt ngay đằng sau tôi. Càng ngày càng có nhiều Hork-Bajir nhìn lên, những cái đầu yêu tinh nghiêng ngó.

Tôi không được để cho chúng thấy một con Người. Đó là điều tiên quyết. Con Người ở trên hành tinh Hork-Bajir? Tin này sẽ gây xôn xáo khắp dải thiên hà, sẽ đặt nhiều áp lực lên Visser Ba hơn bao giờ hết - hẳn sẽ không từ một việc gì hầu tìm ra chúng tôi.

Khi nhìn lên, bọn Hork-Bajir chỉ thấy một khối bầy nhầy, một vật nhúc nhích với đôi cánh rộng màu trắng và có đuôi cá voi.

<Xuống, ta bảo mà!> Bà Aldrea lại hét.

<Chưa đâu,> tôi cương quyết.

Pằng chú! Pằng chú!

<Áááááá!> một cái lỗ khoảng 6 li xuất hiện trên cái vây đuôi của tôi, bốc khói.

Pằng chú! Pằng chú! Pằng chú!

Những tia đỏ bay veo véo tứ phía. Vài tia gần đến nỗi tôi nghĩ thấy không khí bị đốt cháy.

<Ta sẽ tiếm quyền ngươi,> bà Aldrea gầm lên. Tôi cảm thấy ý chí của bà nổi lên, một cơn sóng dấy lên trong tâm trí tôi.

<KHÔNG!>

Bà Aldrea cố gập đôi cánh tôi lại, cố chiếm quyền kiểm soát trí não tôi.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Một vệt bóng cỡ gần hai tắc xáng vào hông tôi. Đau thấy ông bà ông vải.

Cánh tôi... gần... như mất... tiêu...

KHÔNG! Đây là cơ thể của tôi, đây là tôi!

Tôi cố đẩy làn sóng ý chí của bà Aldrea đi. Đôi tay yếu đuối ráng ngăn chặn một thảm họa tàn khốc.

Nhưng đôi cánh của tôi vẫn giữ nguyên dạng. Tôi rơi nhanh hơn nhưng không quá nhanh. Aldrea chiến đấu chống lại tôi, tôi phản công, nhưng tôi vẫn làm chủ cơ thể mình, làm chủ sự biến hình. Chúng tôi - một người Andalite-biến-thành-Hork-Bajir, sinh vật chết có ý chí sắt đá và tôi - cùng rơi. Tất cả diễn ra trong khi tôi đang biến hình. Cho đến khi đôi cánh ó biến nặng chịch đi và phần nhiều là cá voi hơn...

Hỏa lực từ mặt đất bên dưới tạo thành một bức tường lửa.

Cuối cùng, đã đến mức gần đủ rồi, tôi hoàn hình đôi cánh và lao xuống.

CHƯƠNG 23

ALDREA

Ta đã thua.

Bọn ta rơi, rơi về phía cái chết chắc chắn, cắm đuôi vào vũng Yeerk. Lúc này ta chỉ lẩn tránh một ý nghĩ là mình thua đậm rồi. Thua một đứa trẻ loài Người. Vấn đề duy nhất là tự kiểm chế. Ta tin mình có thể nắm giữ cơ thể này nếu muốn. Nhưng cô gái loài Người nhỏ nhắn đã khống chế ta, trong khi đang tiến hành những thao tác biến hình phức tạp - một kiểu biến hình có thể tôn vinh cô thành đại anh hùng nếu cô là người Andalite.

Không có thời gian để nghĩ về điều đó. Không có thời gian để nghĩ làm sao mà cô có thể làm được như vậy... Không, ta còn một chiến trường đang đợi.

Bọn ta lao sâu xuống vũng Yeerk. Giờ Cassie đang phình lên với tốc độ kinh người, lớn nhanh và bụi đến nổi mặt hồ xoáy cuộn cuộn.

<Giờ thì cháu cần bà,> Cassie khẩn khoản.

Ta suýt phì cười. Đó như là một sự sỉ nhục. Cô bé ấy mà cần ta sao?

<Ta ở đây,> ta nói. Còn có thể nói được gì khác nữa chứ?

<Hãy sử dụng mắt cháu. Sử dụng sóng âm định vị, mang chúng ta tới chỗ bức tường gỗ.>

Bọn ta hồi hải bơi, gần như mù bởi hàng đồng Yeerk trong trạng thái tự nhiên. Tiếng tia Nghiệt đã im. Bọn Mượn-Xác Hork-Bajir không thể bắn xuống vũng. Đúng như con Người tên Marco dự báo: vào đến vũng là bọn ta an toàn. Trừ phi bọn Yeerk có thể sơ tán hết tụi anh chị em của chúng về phía bên kia.

Thế rồi mặt nước lại sôi lên sùng sục - tia Nghiệt muốn luộc chín bọn ta.

Chỉ có vài phút không hơn. Không chừng lại ít hơn.

<Không thể thấy gì cả,> ta ca cẩm.

<Để cháu phát ra luồng định vị,> Cassie nói. <Bà sẽ thấy những hình ảnh phác thảo. Cứ để tự nhiên, đừng căng thẳng bà ạ.>

Cô bé bắn ra một chùm âm thanh định vị. Ta đọc bức tranh. Bức phác họa, như cô bé đã nói với ta.

<Bên trái. Một trăm mét. Ta nghĩ thế. Ta không chắc nữa.>

Cái đuôi cá voi khổng lồ của bọn ta vẫy vùng trong nước làm bọn Yeerk văng tứ tán. Trong cái miệng to đùng của mình, miệng cá voi-Cassie, ta cảm thấy mọi người đang hoàn hình, lớn dần.

<Sắp cần không khí rồi,> Jake la.

Cassie quấy, đổi góc vẫy và tung người lên bề mặt vũng.

<Cá voi không thở qua miệng,> cô bé giải thích. <Cháu cần phải ngoi lên mặt nước và há miệng to ra.>

Ngay khi bọn ta ló lên thì hỏa lực lại bắt đầu.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Hụt thì thấy khói phụt ra, còn trúng thì cảm thấy đau ghê hồn.

<Lặn xuống!> Cassie thông báo. <Tất cả hãy hít thở sâu vào.>

Và rồi bọn ta lao xuống, quẹo, rồi ngừng. <Jake, chúng ta tới nơi rồi.>

<Tụi mình đã sẵn sàng.>

Oạp! Oạp! Oạp!

<Cháu nghe có tiếng gì đó,> Cassie cảnh giác.

<Bọn Taxxon đang đuổi theo bọn ta.>

<Rachel và Jake sẽ đón tiếp chúng. Hoàn hình ngay. Jake. Ba... Hai...>

Cassie tin chắc rằng hai người bạn của cô bé có thể chặn đứng được nhúm Taxxon đó.

Bọn ta lao về hướng bức tường gỗ dày cui phía trước. Bọn ta trôi, lặn rồi đột nhiên phóng hẳn lên bề mặt. Lên không trung! Miệng há phanh ra. Thật ngạc nhiên là sinh vật to quá xá cỡ này lại biết bay.

<... Một!> Cassie hét. <Đi! Đi!>

Aximili và Tobias phóng ra. Một người Andalite thật và một người trong lột Andalite. Marco nhảy ra trong lột Hork-Bajir. Cả ba người đáp lên khúc gỗ.

Bọn ta rớt tòm xuống nước, sử dụng xung lượng để đi dọc theo bức tường gỗ về phía có tiếng ục ục Taxxon. <Nào!> Cassie hét, rồi lại mở miệng cá voi cho Jake và Rachel lao ra.

<Jake, Aldrea nói có bọn Taxxon phía sau,> cô bé cảnh báo.

<Ừ, mình có thể nghĩ thấy chúng,> Jake trả lời.

Jake và Rachel - cả hai giờ mang lột những sinh vật sống dưới nước, có hình dáng thuôn dài, sạm màu với những vân sắc nhọn và cái đầu doe ra bèn bẹt.

<Cá mập đầu búa,> Cassie giảng giải cho ta.

Oap! Oap! Oap!

<Thêm nhiều Taxxon nữa!>

<Không hề chi. Hai con cá mập đầu búa sẽ chẳng để cho con Taxxon nào còn sống sót để về tàu chuyện với ông chủ đâu.>

<Cháu có vẻ không vui.>

<Cháu lo cho Jake và Rachel. Điều này rất khủng khiếp với các bạn ấy.>

<Sreeeee-yah!"

Một con Taxxon khè òng ọc trong nước.

<Xui xẻo cho bọn Taxxon rồi,> ta lẩm bẩm.

<Được rồi, Aldrea, tới lượt chúng ta.>

Cassie đã bắt đầu hoàn hình, hoàn thiện việc biến đổi những bộ phận nhỏ trước, có như vậy cô bé mới có thể kết thúc việc biến hình thật nhanh.

Đây là phần quyết định. Những con Người xác định rõ rằng bọn Yeerk sẽ không bao giờ biết họ đã có mặt trên hành tinh người Hork-Bajir.

Thế mà, giờ đây, Cassie phải trở về dạng Người, cho dù chỉ là một khoảnh khắc giữa hai dạng hình biến.

Việc này diễn ra rất nhanh, nhưng không phải ngay lập tức. Bọn ta teo rút lại, héo đi, với một tốc độ kinh hoàng. Những cánh tay và cẳng chân người lòi ra từ đồng thịt cá voi ngồn ngộn.

Phổ cá voi trở thành phổ người, và Cassie nhô lên mặt nước.

<Chúng sẽ thấy cháu mất,> ta cảnh báo.

<Cần phải thở,> Cassie hỗn hển. <Cứ tin vào các bạn cháu.>

Đầu của cô bé, của bọn ta, ló lên mặt nước, thở hít hai ba hớp thật sâu. Chiến trường sôi động trên đầu bọn ta, bên trên bức tường gỗ. Hai người Andalite vùng đuôi, chém, chặt, bọn Mượn xác-Hork-Bajir dạt ra và chạy khi một người trong bọn họ la oai oái. “Chạy! Chạy! Mau! Andalite ở khắp nơi! Hàng ngàn tên! Chạy mau!”

Dĩ nhiên đó là Marco.

Thế là bọn lính canh Hork-Bajir ù té bỏ chạy. Không ai chú ý tới gương mặt Người nhoi lên khỏi vũng Yeerk sền sệt.

Cassie cố giữ thăng bằng. Ta cảm thấy cô bé đã mệt đừ.

<Cháu mệt rồi.>

<Vâng.>

<Đúng là phép màu, chúng ta còn sống!>

<Vâng.>

Cô bé bắt đầu biến hình tiếp. Những đường nét Hork-Bajir xuất hiện, nhưng giờ chậm hơn. Quá nhiều lối hình biến trong một quãng thời gian quá ngắn. Và mỗi lần biến hình đều là một công trình nghệ thuật.

Ngay khi lưỡi dao đầu tiên hiện ra, ta bảo. <Cassie, phập dao vào cây gỗ đi. Nó sẽ giữ cho cháu khỏi bị chìm.>

Ta nghe tiếng bọn Mượn xác-Hork-Bajir ồn ào rậm rịch bên trên, tiếng bọn Phó-Visser quát tháo lính gác.

Mặt nước vang vọng tiếng khè khè của bầy Taxxon.

<Có vẻ như, chúng ta sẽ bị đè bẹp trong vòng vài giây nữa thôi,> Ax nói hết sức bình thản.

<Ý của Ax là lẹ lên!> Marco thét. <Lẹ lên nếu không tụi mình sẽ bị bỏ lờ.>

CHƯƠNG 24

Tôi đã là Hork-Bajir hoàn chỉnh. Một phờ phạc luôn.

<Bà nắm quyền kiểm soát đi, Aldrea,> tôi nói.

Không được đối chọi với bà ấy, mình cần bà ấy. Tâm trí tôi quay cuồng, u u mê mê. Bản năng, những hình ảnh mập mờ, những tiếng dội vẫy lưng và cánh, tất cả cùng hòa vào nhau lẫn lộn.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Trận địa phía trên chúng tôi lại nổ ra.

Bà Aldrea-tôi lao xuống nước, bò trườn theo kiểu Hork-Bajir, xuống chỗ bức tường lẩn trong làn nước, không còn ỉ ềo tiếng bọn Taxxon hấp hối nữa.

Hai con cá mập đầu búa kè kè hai bên hông tôi. Bà Aldrea lao đi phàm phạp. Bà mò mẫm trong bóng tối, tìm dấu hiện gì đó trên thân cây trước mặt. Tìm... mảnh gỗ bị tước vỏ và không màu... tôi thở phì phò để đớp không khí.

<Tụi tôi tới đây!> Tobias lên tiếng.

Oạp! Oạp! Oạp!

<Marco! Cắm lưỡi gươm vào thân gỗ, đừng cố bơi! Ghìm chậm nhịp tim lại để tiết kiệm oxy.> Bà Aldrea bảo.

Đây rồi! Một vệt nứt gần như vô hình, nằm bên dưới khúc gỗ, gần nơi tiếp xúc với một cây khác bên dưới.

Bà Aldrea khéo léo khóa nước rồi lôi mạnh.

Không có gì.

<Áp suất nước!> Bà la to. <Quá mạnh! Ta không thể!>

Marco bò xuống bên cạnh chúng tôi và tiếp thêm sức.

Từ từ, cái khe nói rộng ra.

Pằng chúu! Pằng chúu! Pằng chúu!

Tia Nghiệt nã ào xuống vũng. Kiểu này nếu tụi tôi không bị trúng tia Nghiệt thì cũng bị lược chín mất thôi.

Phụt!

Cái cây mở ra. Nước cùng với chúng tôi ủa vào. Một đám cá mập, Andalite, Hork-Bajir lách vào trong và nổi lên. Thật sững sờ, không khí! Không có ánh sáng nhưng lại dư dả không khí. Một sự im lặng khủng khiếp bao trùm bên trong ruột cây. Những âm thanh chiến trường đã rời xa.

Bà Aldrea thở dốc, rồi ngần ngừ ra lệnh. “Máy tính, nhận diện: Aldrea-Iskillion-Falan. Mã số... Mã số: Mẹ yêu Seerow. Tàu, hãy chấp nhận bằng cách bật đèn vỏ ngoài lên.”

Ánh sáng đột nhiên chói bùng.

Chúng tôi lội lênh bênh trên cái ao bình lặng ở sàn nhà khum khum, giống như một cái tô để ngựa được lảng bằng gỗ. Nửa chìm nửa nổi trên mặt nước là một con tàu Yeerk, dài khoảng mười hai mét và rộng cũng cỡ đó.

Chúng tôi lội bì bõm về phía con tàu. Khi cảm thấy dưới chân mình là gỗ, tôi đứng thẳng lên.

Jake và Rachel hoàn hình cấp kỳ, và khi có bàn chân và cẳng tay nó cũng đứng luôn, nước ngập tới eo.

“Đây rồi,” Bà Aldrea reo lên.

<Bà không có ký ức về con tàu này, làm sao bà biết được mật mã nhận diện?> Ax thắc mắc.

“Con số biểu thị ngày sinh của Seerow. Ta luôn luôn sử dụng nó.”

“Nào, nào, chúng ta chỉ có vài phút trước khi bọn Yeerk phát hiện. Hãy tiến hành nhanh đi.” Jake lôi cả bọn trở lại thực tế.

Chúng tôi lại gần con tàu, và luồn cái thân ướt chèm nhẹp của mình vào trong. Tôi nằm ngửa trên sàn tàu, mặt đến độ không dậy nổi nữa.

“Ráng lên, Cassie!” Rachel khích lệ.

“Aldrea đây. Cassie thật mệt toi tả rồi,” bà Aldrea đáp lại.

“Tại sao lại là bà? Gọi Cassie dậy mau!”

Bà Aldrea cười. “Mi không phải lo lắng cho Cassie. Cô bé tự chăm lo cho mình khá tốt.”

Chúng tôi đứng lên và đến bên bảng điều khiển của con tàu. “Ta cần ai đó cầm vũ khí,” bà Aldrea hô.

Ax xuất hiện bên bà tức khắc. <Chúng ta mở đường chạy ra hả?>

“Đúng thế.”

<Khi chúng ta bắn thủng một lỗ ở thân cây thì nước sẽ tràn vào. Sự rò rỉ sẽ làm cạn rất nhiều nước trong vũng và rất nhiều Yeerk sẽ ngạt thở mà chết?>

“Đúng thế,” Bà Aldrea công nhận. “Mi có phản đối không hả anh chàng Andalite?”

<Không đâu. Bà dì Hork-Bajir à.>

“Thế thì nạp năng lượng vào ụ tia Nghiệt.”

Động cơ tàu rền lên. Những ụ tia Nghiệt bắt đầu kêu o o.

<Mấy bồ thấy chưa, mấy bồ có thể chôn vùi một trong những thứ này nhiều năm trong một cái cây và rồi chỉ cần khởi động nó như thế này nè.> Marco nói. <Hai điểm[13] cho công nghệ của bọn Yeerk.>

<“Công nghệ của người Andalite,”> Ax và bà Aldrea đồng thanh.

“Bọn Yeerk đã ăn cắp nó. Việc ấy không thể biến công nghệ này thành là của bọn chúng,” bà Aldrea nói thêm.

<Sẽ rung lắc dữ đấy. Mọi người hãy chuẩn bị tư thế nha,> Ax thông báo.

“Sẵn sàng chưa?”

<Sẵn sàng!>

“Bắn!” Bà Aldrea hạ lệnh.

Tia Nghiệt phun ra loe lóe. Một cái lỗ tổ bố bị khoét qua phía ngoài thân cây. Nước bắt đầu dâng lên. Cái lỗ càng lớn hơn. Giờ nước tràn vào xồng xộc, kêu ùng ục khắp con tàu và choán mất không khí.

Rồi, đồng thời bức tường gỗ cũng sập xuống.

Rầm!

Bà Aldrea khởi động được động cơ ngay khi một bức tường nước tông sầm vào chúng, chiếc thuyền rồ rồ rồi phóng lên màn đêm. Nó quay mòng mòng, rồi...

Phuutt!

<Yah! Yah! Ui da!> Marco la rầm rĩ. <Ui da, George Lucas[14] ới ời!>

Phi thuyền lao vọt ra khỏi ruột cây, xuống thung lũng và quay đầu lại. Một chiếc Con Rệp hiện ra, thấy chúng tôi là tàu Yeerk nên có vẻ lừng khừng.

Pằng chúu! Pằng chúu!

Chiếc Con Rệp tanh bành thành từng mảnh và rớt lả tả xuống vũng Yeerk đang cạn dần.

Nước thấm nhanh qua cái lỗ toang hoác. Tôi không thể thấy, nhưng tôi biết đang lớp ngóp trong dòng nước đang rỉ rả cạn dần ấy là hàng trăm, hàng ngàn tên Yeerk. Chúng tôi có thể sẽ không bao giờ biết chính xác con số đó.

Tôi không muốn biết.

<Ta rất lấy làm tiếc, nhưng đây là một chiến thắng vĩ đại, và tất cả là nhờ cháu cả đấy, Cassie. Không có cháu chúng ta đã không làm được điều này. Cháu vừa mới làm được một điều bất khả, phi thường nhất và anh hùng nhất từ trước tới giờ đó,> Bà Aldrea nói.

Nước vẫn tiếp tục cạn. Bọn Yeerk có vật chủ lúnh quýnh đi cứu đồng loại, nhưng chẳng ăn thua. Hàng ngàn Yeerk nằm chết đơ ra đó, chết từ từ vì mất nước, vì ngạt thở và chìm xuống bùn một cách bất lực...

Bởi vì tôi.

CHƯƠNG 25

ALDREA

Bọn ta mang vũ khí về cho Quafijinivon. Ta lại tao ngộ chặt gái Toby của mình.

Những con Người và anh chàng Andalite đã làm điều phi thường nhưng không hề có nghi

thức ăn mừng chiến thắng hay ghi công. Thay vào đó là một sự im lặng ngọt ngào và những lời trao đổi bằng mắt.

Ta vẫn nắm quyền kiểm soát cơ thể này. Cassie hình như đang ngủ. Cô bé đã kiệt sức, đã mệt và bầm dập lắm rồi.

Ta kéo Aximili qua một bên. “Cậu đã sống với những con Người này. Hình như họ cảm thấy nặng nề với chiến thắng của mình.”

<Đúng vậy, họ hối tiếc vì đã làm những việc mà họ biết họ buộc phải làm. Họ nhạy cảm gần giống như những người Andalite.>

Ta mỉm cười. “Họ làm ta nhớ lại những chiến binh Hork-Bajir, những người không bao giờ tha thứ cho mình vì tội giết chóc.”

<Chúng ta cùng nhất trí rằng, tất cả các giống loài tiến bộ đều căm ghét chiến tranh.> Aximili nói.

“Đó có thể là định nghĩa của nền văn minh thực sự,” ta nói. “Thế mà, chúng ta đang có mặt ở đây để cổ súy cho một cuộc chiến khác. Người Arn sẽ sản sinh ra một thế hệ Hork-Bajir mới, và nhờ có chúng ta, họ sẽ được trang bị vũ khí.”

<Toby sẽ lãnh đạo họ,> anh chàng Andalite vừa nói vừa quay cặp mắt cuống về phía chắt gái của ta.

Toby đang quay lưng về phía bọn ta. Cô bé đang hí húi làm việc với người Arn, tranh thủ học hỏi ông ta. Một cặp đôi kì lạ: một là sinh vật cuối cùng của giống loài sáng tạo ra người Hork-Bajir chuyên phục vụ một cách đơn giản và u mê; và một ví dụ sống cho sự thất bại của người Arn.

Cô bé thật giống Dak khi ta lần đầu tiên gặp anh ấy. Trước khi chiến tranh xảy ra, trước khi ta dẫn dắt Dak phục vụ cho mục đích và ý chí của Andalite.

“Không,” ta bất giác nói. “Không, ta sẽ không để Toby ở lại đây. Nơi của cô bé là chỗ có cha mẹ nó, Trái Đất. Toby là một phần của Dak, Seerow và ta, cô bé sẽ phải sống sót để làm một cái gì đó bên cạnh việc chiến đấu.”

<Tôi không tin cô bé sẽ ra đi một cách tự nguyện,> Ax nói. <Toby sẽ nghĩ rằng ở lại đây và lãnh đạo cuộc kháng chiến chống Yeerk cùng với những người Hork-Bajir thế hệ mới là bổn phận của mình.>

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng mà với sự giúp đỡ của mi, và của Cassie, ta nghĩ ta có thể thuyết phục được nó.” Ta giải thích cho Aximili, Cassie dĩ nhiên cũng nghe được. Và giờ cuối cùng cô đã trở về với vẻ tội lỗi, bứt rứt của mình.

<Bà biết việc này có ý nghĩa gì,> Cassie bảo.

<Đúng, đúng thế. Nhưng cuộc sống của ta đã chấm dứt từ lâu rồi, dù ta đã cố giả bộ phớt lờ nó đi. Nhưng... Dak không còn, Seerow bé bỏng của ta đã chết, và ngay cả hành tinh yêu mến vô cùng này cũng... tất cả những gì ta còn lại là Toby.>

<Không, bà Aldrea à, đó không phải là tất cả những gì còn lại,> Cassie nói. <Bà không ngăn chặn được bọn Yeerk, nhưng bà đã làm chậm bước tiến của chúng. Điều đó cho con Người có thời gian. Giờ chúng tôi cũng có thể không ngăn chặn chúng được nhưng sẽ chiến đấu làm

chúng suy yếu. Và một ngày nào đó, ở một nơi nào đó chúng sẽ bị chặn đứng.>

<Và còn một điều nữa,> Cassie nói. Cô bé hướng cặp mắt của chúng ta quay qua nhìn Toby. Một nhà tiên tri Hork-Bajir trẻ, ít nhất là trong những giấc mơ cuối cùng của ta, sẽ dẫn dắt dân tộc của mình đi tới tự do.

Ta gần như đã kiệt sức. Rất khó để nói lời chia ly.

<Hãy để cho tất cả trôi đi,> ta bảo.

<Đó là một niềm vinh dự, bà Aldrea. Cháu vẫn không biết tại sao *Ixcila* của bà lại nhập vào cháu, nhưng đó là một niềm vinh dự.>

<Tới tận bây giờ cháu vẫn không biết ư? *Ixcila* sẽ bị thu hút bởi một tâm não gần giống với trí não của nó. Và ta sẽ thấy thích khi ngay cả cái phiên bản *Ixcila* mới phôi thai và vô thức của ta đủ xứng đáng để biết rằng ta rất có thể bị cuốn hút. Sự cuốn hút đó là lý do để ta níu kéo cuộc sống. Và ta cần một người đủ mạnh để đưa ta quay lại với định mệnh của mình.>

Cassie không nói thêm điều gì. Cũng chẳng còn gì để nói với nhau nữa cả.

“Jake!” Cassie kêu. “Bà Aldrea đang cố nắm lấy quyền điều khiển mình.”

Jake và tất cả bọn bạn xúm quanh, căng người lên, sẵn sàng chiến đấu.

Aximili chạy nhanh lại đằng sau Toby, rịt cái đuôi Andalite vào cổ nó. <Hãy thả ra, Aldrea. Bà phải rời khỏi cơ thể Cassie nếu không thì thắt gài của bà cũng sẽ đi luôn.>

“Ax!” Jake hét.

“Ta sẽ giết mi, Andalite!” Ta gào qua miệng Cassie. “Người Arn sẽ cho ta một cơ thể mới và ta sẽ đi theo mi mãi mãi.”

<Tôi nghi ngờ điều đó, Aldrea, con gái của Seerow ạ, Toby sẽ đi với chúng tôi làm con tin để bảo đảm bà cư xử đúng mực trong tương lai. Giờ thì hãy thả bạn Cassie của ta ra đi.>

Ta đành phải làm theo. Ta để Cassie lại sau, rồi bay lên khỏi cơ thể và trí não của cô bé, trở về cái lọ.

Ta không còn liên lạc được nữa. Không nghe, không thấy gì nữa...

Trong phút chốc ta có thể ghi nhớ.

Toby sẽ không mất nhiều thời gian để nhận thấy mình bị lừa. Nhưng sau đó Toby và những người khác sẽ lên đường trở về Trái Đất.

Ý nghĩ của ta, ý thức và ký ức của ta tất cả đều nhạt nhòa đi. Ta vẫn còn thấy con trai ta, vẫn còn thấy Dak.

Vẫn còn thấy...

HẾT TẬP 34

[1] Jewel ở đây muốn nói tới Jewel Kilcher (sinh ngày 23/05/1974) - ca sĩ, nghệ sĩ, nhà thơ,...

người Mỹ. Cô đã giành được 3 giải Grammy và đã tiêu thụ được 27 triệu đĩa trên toàn thế giới, trong đó riêng ở Mỹ đã là khoảng 20 triệu bản.

Brandy ở đây muốn nói tới Brandy Norwood (sinh ngày 11/02/1979) - là ca sĩ chuyên hát nhạc R&B, nghệ sĩ, nhà sản xuất các chương trình giải trí trên truyền hình, sản xuất phim,... Cô đã giành được giải Grammy cho tác phẩm "The Boy is Mine" năm 1998.

Beck ở đây muốn nói tới Beck Hansen (sinh 08/07/1970) - ca sĩ, nghệ sĩ chơi nhiều nhạc cụ, ... người Mỹ. Beck đã giành giải Grammy cho hạng mục "Đĩa nhạc của năm" năm 1996.

[2] Nguyên văn: *Cliffs Notes version* - đây là bộ sách chỉ dẫn cho học sinh / sinh viên về những bài thi trong trường học.

[3] Stone Cold Steve Austin, sinh ngày 18/12/1964 tại Victoria, Texas, tên thật là Steve James Anderson Williams, là một đô vật có hạng trong ngành giải trí đấu vật thể giới WWE (World Wrestling Entertainment).

[4] Rachel định nhắc đến phim *Looney Tunes* - một bộ phim hoạt hình nhiều tập của hãng Warner Bros, được chiếu tại các rạp chiếu bóng từ 1929 đến 1970. Bộ phim này ra đời trước phim *Giai điệu vui vẻ* (Merrie Melodies) và là phim hoạt hình đầu tiên được công chiếu ngoài rạp.

[5] Đám mây có hình cuộn tròn xếp chồng xếp lớp lên nhau.

[6] Aunt Em - nhân vật tưởng tượng trong bộ sách về xứ Oz - là dì của Dorothy Gale và là vợ của chú Henry. Đây là một lời thoại trong phim *Phù thủy xứ Oz*.

[7] R.L Stine - Robert Lawrence Stine - sinh 08/10/1943, là nhà văn người Mỹ, chuyên viết truyện giả tưởng kinh dị. Ông thường được gọi là Stephen King của văn học thiếu nhi.

[8] Stephen King, sinh 21/07/1947, là nhà văn người Mỹ thiên về thể loại kinh dị hoặc giả tưởng rất được tán thưởng trên toàn thế giới, đặc biệt với mô-típ biến đổi những tình huống căng thẳng bình thường thành những hiện tượng khiếp đảm.

[9] Anne Rice - tên thời con gái là Howard Allen O'Brien - sinh ngày 04/10/1941, là nhà văn người Mỹ. Bà là tác giả của những cuốn sách mang chủ đề tôn giáo, về tình dục bán rất chạy. Sách của bà bán được gần 100 triệu bản. Rất nhiều cuốn đã được dựng thành phim, với sự tham gia của nhiều diễn viên nổi tiếng.

[10] Xem tập 32 - Phân thân.

[11] "New Deal" là tên một chương trình nhằm cung ứng cứu trợ cho người thất nghiệp, phục hồi kinh tế, và cải cách hệ thống kinh tế. Roosevelt đã thiết lập ra chương trình này trong giai đoạn Đại Suy thoái của những năm 30 thế kỷ XX.

[12] Anasazi là tên của một nền văn minh và văn hóa của người da đỏ châu Mỹ thời từ năm 1200 trước Công nguyên kéo dài cho đến năm 1300 sau Công nguyên, nằm ở phía tây nam nước Mỹ.

[13] Thang điểm của môn bóng rổ.

[14] George Walton Lucas Jr., sinh ngày 14/05/1944, là nhà sản xuất phim, người viết kịch bản phim, từng được đề cử giải thưởng của Viện Hàn Lâm. Ông là sáng lập viên, là chủ tịch hãng phim Lucasfilm. Ông nổi tiếng với vai trò sáng tạo ra loạt phim viễn tưởng *Chiến tranh giữa các vì sao* và là đồng sáng tạo nhân vật Indiana Jones - nhà khảo cổ học mê phiêu lưu mạo hiểm.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>